

Nguyệt Tà Bích Sa Song

Contents

Nguyệt Tà Bích Sa Song	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 21	45
23. Chương 22	46
24. Chương 23	48
25. Chương 24	50
26. Chương 25	52
27. Chương 26	54
28. Chương 27	57
29. Chương 28	59
30. Chương 29	61
31. Chương 30	62
32. Chương 31	64
33. Chương 32	66
34. Chương 33	68
35. Chương 34	70
36. Chương 35	72
37. Chương 36	74
38. Chương 37	76
39. Chương 38	78
40. Chương 39	80
41. Chương 40	82

42. Chương 41	83
43. Chương 42	85
44. Chương 43	86
45. Chương 44	87
46. Chương 45	89
47. Chương 46	91
48. Chương 47	92
49. Chương 48	94
50. Chương 49	96
51. Chương 50	97
52. Chương 51	99
53. Chương 52	101
54. Chương 53	102
55. Chương 54	104
56. Chương 55	106
57. Vì Thanh	107

Nguyệt Tà Bích Sa Song

Giới thiệu

Tác giả: Lam Sắc Sư Tình trạng bản gốc: Hoàn (55 chương + 1 kết thúc) Converter: Candy_heart (N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-ta-bich-sa-song>

1. Chương 1

Chương 1

Sáng sớm hôm sau.

“Ca! Sao huynh không chờ đệ về? Nếu lại phát bệnh thì sao đây?”

Sáng nay Nam Cung Lễ Bình mới về nhà, nghe mọi việc đã được xử lý, vội vàng tới chỗ hần. Thấy Nam Cung Nhược Hư tái nhợt, lo lắng vô cùng, oán hận kêu ầm ĩ.

Được người hầu hạ, Nam Cung Nhược Hư vừa thức dậy, thấy đệ đệ chạy cả đêm về đây, mặt đầy mệt mỏi, chỉ cười nói: “Thân mình ta trước giờ vẫn vậy, đệ đâu phải không biết, ngạc nhiên như vậy làm gì.”

“Ca.....” Nam Cung Lễ Bình không có cách nào, thở dài, “Cũng may không phát bệnh. Lần sau tuyệt đối không thể như thế.”

Nam Cung Nhược Hư dựa nửa người vào giường, cầm khăn nóng lau tay, cười mà không đáp, chỉ nói: “Đệ đi đường mệt nhọc, về nghỉ nhanh đi.”

“Đệ mang về vài thứ, chút nữa cho người đưa tới, đại ca nhìn xem có thích gì không.”, Nam Cung Lễ Bình đứng lên.

Nam Cung Nhược Hư cười nói: “Ta cũng không phải trẻ con.... đệ đi nghỉ đi, cả người hần đã mệt mỏi lắm rồi.”

“Đã biết, đã biết. Đệ đi nghỉ một lát, tối qua đây ăn cơm cùng đại ca.”

Nam Cung Nhược Hư gật gật đầu, nhìn đệ đệ đi ra ngoài, ngoài sân lộn xộn, hạ nhân đang dọn dẹp, Hần giật mình, đêm qua mưa to, lại giống như ác mộng....

Hần chậm rãi đi đến trước bàn sách, nơi vốn để nghiên mực lại có một tập thơ, nghiên mực đã biến mất vô tung.

Thì ra đúng là có người đến.

“Chưởng quầy!!”

Một cái nghiên mực dùng vải thô màu lam bọc lấy được đẩy đến, một cô gái tầm mười bảy, mười tám tuổi đứng phía ngoài.

Chưởng quầy mập mạp cẩn thận quan sát nghiên mực, liếc mắt nhìn khách một cái, cười hỏi: “Cô nương muốn bao nhiêu bạc?”

Ninh Vọng Thư nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói “Chưởng quầy ông nói giá đi.”

Chưởng quầy hiệu cầm đồ giơ 3 ngón tay.

“Chỉ có ba mươi lượng?” Ninh Vọng Thư nghĩ thầm, nhú mào lắc đầu.

Chưởng quầy hiệu cầm đồ do dự một chút, giơ 4 ngón tay. Ninh Vọng Thư vẫn lắc đầu.

Khẽ cắn môi, chưởng quầy mở bàn tay, nói “Không thể nhiều hơn. Cô nương còn không hài lòng, mời qua nhà khác thôi.”

Ninh Vọng Thư thở dài: “Vậy được rồi. Nhưng thứ này ta còn muốn chuộc lại, ông phải giữ cẩn thận.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Chưởng quầy viết phiếu, đưa ngân phiếu và biên lai cho nàng, “Cô nương nhớ cuối tháng đến chuộc, qua cuối tháng sẽ khó nói.”

“Được!”

Ninh Vọng Thư nhận ngân phiếu, đi ra ngoài. Ra đến cửa, nàng mới nhớ nên đổi chiếu ngân phiếu.

“Năm trăm lượng!!! Không phải năm mươi lượng?” Nàng trợn tròn hai mắt, không thể tin vào mắt mình. Thực sự không nghĩ một cái nghiên mực khá cũ lại bán được giá ấy..... Cái tên ốm yếu kia thật có tiền!

Cầm ngân phiếu, nàng nghĩ nghĩ rồi đi về phía cửa hàng bán nghiên mực Hương Trai Lý.

Nam Cung thế gia, Trúc viên.

Trời vừa tối, cảm giác mát mẻ từ bàn chân chạy lên, Nam Cung Nhược Hư ngồi trên ghế dựa trong đình viện, nhìn lô trà bên cạnh, xuất thần.

Sau khi nghỉ ngơi, Lễ Bình tới đây dùng cơm chiều với hần, dường như rất hưng trí, kể lại những tin đồn thú vị chọc cười hần. Mặc dù hần không khỏe cũng không muốn đệ đệ mất hứng, ăn chút đồ ăn. Bấy giờ có hơi mệt, nghỉ ngơi trong đình cạnh Trúc viên một lát.

Uống thuốc xong, nước trà đã pha, hạ nhân đặt vào nước nóng, đưa cho hần, hần cho bọn họ lui ra trước.

Vị cay, đắng trong miệng còn chưa tan. Hần lấy một viên táo đỏ bỏ vào miệng. Không biết có phải ảo giác không, chỉ cảm thấy thuốc Tiết đại phu đưa ngày càng đắng. Táo đỏ mặc dù ngọt, vào miệng lại chua xót.

Chợt nghe rừng trúc sau lưng rung sần sật, hần quay đầu lại, thấy một cô gái thanh tú tuyệt tục mặc đồ đen đang cầm lấy cành trúc, cố ý lắc lắc cây trúc trong tay, không để ý lá khô rơi xuống người. Thấy hần quay đầu, nàng ngừng tay, le lưỡi, cười cười nói: “Ta sợ đột nhiên nhảy ra sẽ làm huynh hoảng nên....”

“Cô nương là?” Hấn không hiểu chuyện gì, hình như không quen biết nàng.

Ninh Vọng Thư phỉ lá rụng trên người, đến cạnh hấn khoa chân múa tay nói: “Huynh không nhớ sao? Buổi tối hôm qua, chuyện cái nghiên mực ấy!”

Nam Cung Nhược Hư giật mình, đánh giá nàng một phen: “Cô, cô chính là người đêm qua?”

Ninh Vọng Thư gật đầu: “Đúng vậy! Nghiên mực của huynh thực đáng giá, được năm trăm lượng bạc.”

“Năm trăm lượng bạc?” Hấn mỉm cười, “Nghiên mực kia ít nhất cũng đáng hai ngàn lượng bạc, cô bị hố rồi.”

“Hai ngàn lượng?” Ninh Vọng Thư hít một hơi, ảo não nói, “Sao huynh không nói sớm! Ta đã nhận biên lai cầm đồ rồi!”

Nam Cung Nhược Hư mỉm cười.

“Đúng rồi, ta mua một cái nghiên mực mới, huynh cứ lấy dùng tạm, nghiên mực kia chờ ta xong chuyện sẽ chuộc về trả huynh” Nàng lấy ra một cái nghiên mực mới tinh màu xanh ngọc, cười nói: “Đây cũng là đồ tốt, ta mua ở Hương Trai Lý, mười lăm lượng bạc một cái.” Thật là đau lòng.

“Đa tạ, cô nương cứ để đó.” Hấn cũng không đưa tay nhận, thản nhiên nói. Thật ra hấn không thiếu nghiên mực, nhưng nếu từ chối cũng mất không ít công phu, nên cứ nhận thôi. Huống hồ, đạo tặc nghĩa hiệp như vậy thật sự rất ngạc nhiên.

Nàng để nghiên mực lên bàn trà, tiện tay lấy táo đỏ, đang muốn bỏ vào miệng, lại ngừng lại, ngượng ngùng hỏi: “Có thể chứ?”

“Cô nương mời dùng.”

Nàng cũng không khách khí, bỏ vài quả táo đỏ vào miệng, hương vị ngọt ngào.

“Bệnh của huynh đỡ chưa?”

“Cô... đêm qua cô thay ta xoa bóp gân cốt sao?” Hấn ngượng ngùng hỏi.

“Ừ, ta còn điểm vài đại huyệt bảo vệ tâm mạch cho huynh.” Nàng nuốt táo, nhìn hấn, “Huynh có biết tâm mạch của huynh rất yếu, suýt nữa không chống đỡ được?”

Hấn không nói, ánh trăng chiếu lên mặt hấn, vẻ mặt hồ hững.

“Đêm qua, có phải bộ dáng của ta rất đáng sợ không?” Một lúc lâu sau, hấn mới chậm rãi mở miệng.

“Đương nhiên, mặt xanh mét, vô cùng dữ tợn, còn hơn cả trúng độc.” Ninh Vọng Thư vuốt tóc, cười nói: “Dù sao huynh cũng là kẻ có tiền, có thuốc tốt, từ từ sẽ khỏi thôi.”

Nam Cung Nhược Hư cười nhẹ: “Cũng biết vậy.”

Không biết vì sao, thấy hấn nói thản nhiên như vậy, nàng lại thấy ảm đạm trong lòng.

2. Chương 2

Một cơn gió nhẹ thổi qua. Ninh Vọng Thư mặc áo mỏng không cảm thấy gì, mà Nam Cung Nhược Hư mặc dù đã thay áo kép, bị gió thổi lại ho từng đợt.

“Trúc viên này âm khí quá nặng, huynh về phòng thì tốt hơn.” Ninh Vọng Thư không kìm được mà nói.

“Ta không sao.” Nam Cung Nhược Hư bưng bát trà lên, nhấp một ngụm, “Cô nương nói đùa. Mỗi ngày ta đều ngồi đây, cũng cảm thấy thần thanh khí sảng.” Ninh Vọng Thư nhìn chung quanh, lắc đầu nói: “Trúc viên này cảnh trí mặc dù tốt, nhưng quá mức tối tăm, so ra kém chơi thuyền ở Thái Hồ, ngắm nhìn nơi thủy thiên tương tiếp, kia mới là thật sự gọi thần thanh khí sảng.”

Thủy thiên tương tiếp: nơi bầu trời và mặt nước giao nhau.

“Thật không?” Nam Cung Nhược Hư gục đầu xuống, thở dài: “Trước đây cũng từng đi qua, nay đã không thể nhớ rõ.”

Thấy hắn như vậy, nàng giật mình, lập tức ngồi xổm trước mặt hắn, ánh mắt sáng trong trẻo nhìn hắn:

“Huynh muốn đi không? Trên người ta có tiền, đủ mướn xe ngựa.”

“Ta...” Hắn kinh ngạc, “Ta đi lại không tiện, chỉ sợ...”

“Không lo, huynh chỉ cần ngồi trên xe ngựa là được, việc còn lại cứ giao cho ta.”

Ninh Vọng Thư thấy hắn giao động, vui vẻ nói, “Đúng rồi, trên hồ có gió lớn, huynh nên mặc nhiều quần áo chút, ta đi lấy...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã thi triển khinh công, sau một lúc đã mang áo choàng trở lại.

“Cô...” Hắn nhận áo choàng, lại nhìn nàng.

“Đi thôi! Huynh định báo cho người nhà sao?”

“Nếu bọn họ biết, chỉ sợ ta có làm gì cũng không đi được.” Hắn cười khổ.

“Vậy chúng ta liền chuẩn đi,” nàng giả mặt quỷ, “Trùng hợp lại là sở trường của ta.”

Hắn đứng lên, bọc kỹ người, bước xuống bậc thang. Lúc này Ninh Vọng Thư mới để ý, nửa người hắn cực yếu ớt, tay trái và chân trái dường như không thể dùng lực, đi lại cũng hơi lạng, có chút gian nan, chắc là bị bệnh lâu ngày để lại di chứng. Hai người lặn vào màn đêm, chạy đến cửa nhỏ phía tây nam của Mặc Cách cư.

Nhưng mới được tầm một trăm bước, Ninh Vọng Thư đã thấy Nam Cung Nhược Hư thở gấp, liền nói hắn dựa vào tường mà nghỉ ngơi, mình lại chạy trên đường cái mướn một chiếc xe ngựa tốt, giúp hắn lên xe rồi ngồi vào chỗ của mình. Để tránh xóc nảy, Ninh Vọng Thư thả cương đi chậm, sau khi ra khỏi cửa thành thì đi theo hướng tây.

Nam Cung Nhược Hư sợ thần sắc bệnh tật làm cho người ta sợ hãi, tuy là ban đêm, cũng buông màn xe, không muốn bị nhìn thấy. Ninh Vọng Thư không nghĩ nhiều, cách màn xe nói nói cười cười cùng hắn, không bao lâu đã đến một bến đò bên bờ Thái Hồ. Sau khi thảo giá với nhà đò, hai người lên thuyền, thuyền nhỏ chậm rãi bơi ra giữa hồ.

Nam Cung Nhược Hư ngồi trên khoang thuyền, hướng mắt nhìn, mặt hồ phản chiếu ánh trăng lấp lánh, trong suốt như họa, quả thực thiên thượng nhân gian. Cô gái đi ra đầu thuyền, cười như hoa, quần áo bay bay, cùng nhà đò trò chuyện gì đó. Cô nương này thật sự rất tự nhiên, Nam Cung Nhược Hư cười cười.

Một lát sau, nàng cười dài đi tới, không đầu không đuôi nói: “Đại ca nhà đò này họ Phạm.”

“À.” Hắn đáp lời.

“Hắn nói hắn là hậu nhân của Phạm Lãi.” Nàng nâng mi cười nói.

Nam Cung Nhược Hư nhin không được mỉm cười: “Thật không? ... Năm đó Phạm Lãi cùng Tây Thi rời đi, chơi thuyền Thái Hồ, đẹp đẽ biết bao. Tối nay chúng ta may mắn cùng thuyền với hậu nhân của bọn họ, vận khí thật không tệ.”

“Cũng đúng!” Nàng cười nói, ôm chân ngồi, nhìn hồ nước, xuất thần. Ánh mắt nàng xinh đẹp kỳ lạ, giống như sao rơi vào đó, Nam Cung Nhược Hư nhất thời thất thần. Đột nhiên, nàng quay đầu lại, hắn vội vàng dời ánh mắt, mắt tự nhiên nói: “Đúng rồi, đến bây giờ còn không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào đây?”

“Ta họ Ninh, gọi Vọng Thư, không có tự.”

“Vọng Thư...” Hắn mỉm cười nói, “‘Tiền Vọng Thư sử tiên khu hề, hậu Phi Liêm sứ bồn chúc’, trong thần thoại thiên thần vì ánh trăng mà dẫn đường, quả nhiên thích hợp cô nương.”

Tiền Vọng Thư sử tiên khu hê, hậu Phi Liêm sứ bôn chúc: Bài Ly Tao- Khuất Nguyên.

Dịch thơ:

Chị trắng phải nhanh chân tiến trước,

Dì gió cho lần bước theo sau.

Nguồn: Thi Viện

Nàng hì hì cười: “Còn huynh? Cũng là người Nam Cung thế gia sao?”

“Tại hạ Nam Cung Nhược Hư.”

Nàng nghĩ nghĩ: “Nam Cung Lễ Bình là họ hàng của huynh?”

“Là xá đệ.”

Nàng bày ra vẻ mặt nghi hoặc: “Nam Cung thế gia có Nam Cung Lễ Bình là cự phú mọi người đều biết, nhưng ta từng nghe nói hắn còn có một vị đại ca.”

Hắn cười khỏ: “Chỉ có vài người biết thôi.”

Ninh Vọng Thư im lặng, sau một lúc lâu ngẩng đầu thản nhiên cười: “Nhưng mà ta biết huynh, thật sự rất vui.”

Hắn cười nói: “Vì năm trăm lượng bạc?” Nàng cười hì hì, không trả lời. Hai người nhất thời không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe tiếng nước vỗ mạn thuyền... Chợt nghe từ màn đêm xa xa truyền đến tiếng sênh tiêu. Ninh Vọng Thư chăm chú nhìn lại, một chiếc thuyền hoa đèn đuốc sáng trưng đang chậm rãi đi ra từ bóng đêm, trong tiếng tiêu mơ hồ nghe được âm thanh nói cười ồn ào.

Sênh: Ngày xưa làm bằng quả bầu, khoét 13 lỗ, trong có máng đồng thổi ra tiếng hay.

“Là thuyền của Lâm gia, tám phần là Lâm thiếu gia đi du hồ.” Thuyền phu cười nói.

“Lâm thiếu gia?” Ninh Vọng Thư đến Cô Tô mới có mấy ngày, vẫn chưa nghe nói qua.

Nam Cung Nhược Hư hỏi: “Ông nói đây là Lâm gia Lâm Vũ Phi.”

“Chính là ngài ấy! Vị Lâm thiếu gia này làm người hào sảng, thích nhất là kết giao bằng hữu giang hồ, gia nghiệp Lâm gia lớn như vậy lại ném qua một bên không để ý tới, Lâm lão gia tức giận cả ngày chỉ biết mắng hắn không lo làm việc đăng hoàng.” Thuyền phu cười nói.

Khi nói chuyện, thuyền hoa tới gần, điều lan sơn sơn, vô cùng tinh xảo. Ninh Vọng Thư tò mò nghiêng đầu nhìn lại, vừa lúc người trong thuyền hoa nhìn qua, chợt nghe khẩu phương của một người to lớn trong đó nói: “Ninh Vọng Thư! Là muội sao?”

Điều lan sơn sơn: Lan can chạm khắc tinh xảo, được sơn đỏ.

“Hàn nhị ca!” Ninh Vọng Thư cười nói, nhận ra hắn là một trong năm đệ tử của Hâm Không đảo – Hàn Chương. Hàn Chương nhìn thấy quả thật là nàng, cao hứng nói: “Không ngờ gặp được muội ở đây! Sư phụ muội cũng đến sao?”

Ninh Vọng Thư còn chưa kịp trả lời, đã thấy một vị công tử xuất hiện bên cạnh Hàn Chương, cất cao giọng nói: “Đều là bằng hữu với Hàn nhị gia, mời lên thuyền trò chuyện.”

Ninh Vọng Thư do dự, biết Nam Cung Nhược Hư hầu như không muốn gặp người lạ, chỉ cười nói: “Đa tạ, ta không quá nhiều nhâ hững của chư vị, để ngày khác đăng môn bái phỏng.”

Hàn Chương ha ha cười nói: “Nha đầu muội từ lễ mễ như vậy từ khi nào thế.”

Lời vừa dứt, hai thuyền gần, chẳng quan tâm lời Ninh Vọng thư, hân phi thân lại đây. Sau khi ổn định cơ thể, thấy Nam Cung Nhược Hư ngồi phía sườn thuyền, “Thì ra muội đang tiếp bằng hữu, không bằng cùng lên thuyền đi.”

“Bằng hữu của muội hần...” Nam Cung Nhược Hư ngắt lời nàng: “Ninh cô nương, thành ý của Hàn nhị gia, chúng ta không nên từ chối.” Hần mỉm cười với Ninh Vọng Thư, ra hiệu mình không sao.

3. Chương 3

Chương 3

Trên thuyền đưa bàn đạp xuống, ba người bước lên.

Vừa lên thuyền hoa, vị công tử trẻ tuổi vừa nói đã đi ra đón, chấp tay nói: “Tại hạ Lâm Vũ Phi...” Liếc mắt nhìn thấy Ninh Vọng Thư đứng dưới đèn, thanh tú tuyệt tục, ý cười trong suốt, nhất thời giật mình, quên mất nên nói cái gì.

Nam Cung Nhược Hư ở bên khẽ cười nói: “Đa tạ Lâm công tử tiếp đón, chúng ta làm phiền rồi.”

Lâm Vũ Phi phục hồi tinh thần, lưu ý đến thần sắc tái nhợt bệnh tật của hần, vội vàng mời vào trong, phân phó hạ nhân dọn chỗ bưng trà.

Trong thuyền ngoại trừ hạ nhân và nhạc sư, còn có Đại tiểu thư Ngu Thanh và Đường chủ Thành Tư Ngụy của Thái Hồ thủy trại, chào hỏi lẫn nhau xong, Lâm Vũ Phi nói với Nam Cung Nhược Hư: “Thì ra các hạ là người của Nam Cung thế gia, tại hạ thất lễ. Lại nói, Nam Cung thế gia là ân nhân nhà ta, mười năm trước, Tây Bắc nguy hiểm, triều đình tăng thuế ở Giang Nam, lại gặp phải thiên tai, sản lượng tơ lụa giảm mạnh, gia phụ gấp đến độ tóc bạc mất một nửa. May mà lúc ấy Nam Cung thế gia xuất ra rất nhiều tơ lụa, lại thanh toán trước, nhà ta mới vượt qua được khó khăn ngày đó.”

“Lâm công tử khách khí, tất cả đều nhờ Lâm lão gia ngày thường luôn thủ tín, mới giúp tơ lụa Lâm gia có tiếng tốt như vậy.” Nam Cung Nhược Hư nói.

Lâm Vũ Phi ngượng ngùng nói: “Tại hạ cô lậu quả văn, cùng ở Cô Tô, lại không quen biết. Không biết Nam Cung công tử ở Nam Cung thế gia trường quản sinh ý nơi nào?”

cô lậu quả văn: học thức kém cỏi, ít ỏi, có ý khiêm tốn.

“Ta chỉ là bà con xa với Nam Cung gia, tìm nơi nương tựa mới đến đây, thân mình lại không tốt, cũng không trường sự, mỗi ngày chỉ ăn ở không phải trả tiền thôi.” Nam Cung Nhược Hư thản nhiên nói.

Ninh Vọng Thư mỉm cười, cúi đầu uống trà, biết hần không muốn đem thân phận thật ra gặp người, không đứng gặp chuyện phiền toái. Hần vừa nói vậy, mọi người liền thấy không thú vị, liền chuyển qua nàng.

“Sao lại từ Tô Châu đến đây?” Hàn Chương ngồi cạnh Ninh Vọng Thư, “Có mấy người đến vậy?”

“Đến Cô Tô chỉ có muội.”

Lâm Vũ Phi có lễ hỏi, “Không biết Ninh cô nương là người môn phái nào?”

“Phi Long môn ở Thục trung.”

“Phi Long môn? Ta từng nghe gia phụ nói qua,” Ngu Thanh nói, sắc mặt có chút khinh thường, “Nghe nói am hiểu trộm cắp. Thấy Ninh cô nương nhược chất tiêm tiêm, nhưng không nhìn ra...” Ngụ ý không cần nói cũng biết.

nhược chất tiêm tiêm: thân thể mảnh mai.

Ninh Vọng Thư mỉm cười nói: “Sư môn uyên bác, học vấn rộng rãi, đáng tiếc ta thiên tư ngu dốt, học không được một phần.”

Hàn Chương cười nói: “Hai năm không thấy, nha đầu muội cái tốt không học, lại học nói mấy thứ khách sáo đó.”

Ninh Vọng Thư hì hì cười: “Huynh nghĩ muội muốn sao, đầu lưỡi còn va vào răng đó.” Nam Cung Nhược Hư nghe vậy, nhin không được nghiêng đầu nhìn nàng.

Lâm Vũ Phi cũng cười vui vẻ: “Ninh cô nương quả thật là người sáng khoái, nhất định phải ở Cô Tô nhiều thêm mấy ngày, cho phép tại hạ thể hiện một phen.”

“Nghe ý Ninh cô nương, là tại hạ ít hiểu biết.” Ngu Thanh không buông tha, “Ta cũng học một ít quyền cước công phu thô thiển, muốn nhờ Ninh cô nương chỉ giáo một phen.” Khi nói chuyện, nàng đã đứng lên rồi.

Ninh Vọng Thư sững sốt, vội nói: “Nơi này không tiện, hay để ngày khác đi.”

“Hay Ninh cô nương khinh thường ta?” Ngu Thanh nhếch mi, khí thế bức người, không chút để ý Thành Tư Ngụy bên cạnh đang khuyên can.

Thật sự không rõ địch ý của vị đại tiểu thư Thái Hồ thủy trại với Ninh Vọng Thư từ đâu mà đến, Lâm Vũ Phi có chút xấu hổ, Hàn Chương mặt mang ý cười, bày ra tư thế xem náo nhiệt.

Nam Cung Nhược Hư nhìn phía Ninh Vọng Thư, thấy nàng mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Quy củ giang hồ ta không hiểu lắm, cô đánh không lại cô ta sao?”

“Đánh không lại thì thôi, đại khái cũng không có cách gì.”

“Võ công của cô thế nào?”

“Chỉ là không quá kém.” Ninh Vọng Thư cười khỏ, đứng dậy chấp tay nói với Ngu Thanh: “Nơi này chật hẹp, có thể tổn thương người khác, chúng ta đến gian ngoài đi.” Dứt lời, mũi chân điểm nhẹ, thân mình nhẹ nhàng bay ra.

Ngu Thanh theo sát ra.

“Hàn gia, các cô ấy...” Lâm Vũ Phi lo lắng nói, “Tính tình Ngu Thanh như vậy, nếu bị thương, phải làm thế nào đây?”

Hàn Chương cười nói: “Không lo, con bé sẽ không làm cô ta bị thương.”

Ngụ ý, Ngu Thanh không phải đối thủ của Ninh Vọng Thư. Nam Cung Nhược Hư không yên lòng bưng trà, ánh mắt chăm chú nhìn bức rèm che khuất bóng người bên ngoài, chỉ thấy hai cái bóng đan vào nhau, vạt áo mang gió, hai người ở đầu thuyền đánh qua đánh lại người tới ta đi. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra bóng dáng của Ninh Vọng Thư, về phần ai chiếm thượng phong, hắn nhìn không rõ.

Hàn Chương thấy mùi ngon: “Bộ chương pháp của Ngu cô nương có chút ý tứ, có vài phần giống Bích Ba chương pháp.”

“Ánh mắt Hàn gia quả nhiên rất tốt,” Thành Tư Ngụy cười nói, “Nội lực của Đại tiểu thư có hạn, trại chủ đã thay đổi Bích Ba chương pháp, sở trường của nó là phiêu dật linh động.”

“Ninh cô nương dùng võ công loại nào?” Lâm Vũ Phi hỏi.

“Công phu của nó thật sự cổ quái, ta cũng không nhận ra.” Hàn Chương cười nói, “Nha đầu kia tiến bộ không ít đấy.”

Không đến một nén hương, hai người đã ngừng tay. Ngu Thanh đen mặt bước vào, không hé răng, ngồi trở lại, uống từng hớp trà to. Mọi người thấy thế, đã đoán ra đại khái, không có ai hỏi lại.

4. Chương 4

Chương 4

Hàn Chương nhìn chăm chăm Ninh Vọng Thư: “Vừa rồi muội dùng chưởng pháp gì vậy, huynh nhìn không ra.”

Ninh Vọng Thư ngửa đầu uống cạn chén trà, cười giảo hoạt: “Đó không phải chưởng pháp, kiến thức rộng rãi như Hàn nhị ca cũng không nhìn ra sao?” Nàng khá thân với Hàn Chương, trước kia hay cãi nhau ầm ĩ, giờ nói vậy cũng không ngại.

Nhưng Ngu Thanh nghe lại thấy hết sức chói tai, sắc mặt trở nên khó coi, không khỏi cười lạnh nói: “Khẩu khí của Ninh cô nương thật lớn, ngay cả Hàn gia cũng không để vào mắt.” Ninh Vọng Thư ngẩn ra, Hàn Chương lại không cho là đúng nói: “Là Ngu đại tiểu thư xem trọng tại hạ, luận võ học, thật ra tại hạ rất nông cạn.” Hắn cười ha ha vài tiếng, “Bằng không, ngay cả bảy mươi hai chiêu của Lăng La đao pháp cũng không nhận ra.”

Ninh Vọng Thư vỗ tay cười to: “Vẫn bị huynh nhận ra.”

“Đó là đao pháp!” Ngu Thanh cũng sửng sốt, khó trách khi giao thủ cảm thấy võ công của cô ta rất cổ quái.

“Sao ta không phát hiện nàng dùng đao?” Lâm Vũ Phi hỏi, thấy trán nàng thấm mồ hôi, chén trà đã cạn, liền sai hạ nhân thêm trà.

Ninh Vọng Thư khát nước, tiếp chén trà uống cạn, cảm kích nhìn hắn, cười cười nói: “Ta quên mang đao theo, nhưng sau này phát hiện đao pháp này dùng làm chưởng pháp cũng khá tiện.”

“Các muội đều có cả đồng tật xấu. Dùng đao không mang đao, dùng kiếm lại không biết kiếm đã mất bao nhiêu lần,” Hàn Chương bật cười, “Đều từ quán đi ra cả.”

Nàng cười hì hì, không tiếp lời.

“Nàng dùng dạng đao gì? Là loại đao quan nha hay mang theo sao?” Nhìn nàng mảnh mai yếu ớt, Lâm Vũ Phi thật sự khó tưởng tượng lúc nàng vung đao ra sao.

“Không phải, là loan đao.” Hai tay vẽ hình một cái cung, khoa tay múa chân cho hắn xem, “Tân Nguyệt loan đao.”

Tân Nguyệt loan đao: ở đây có thể hiểu theo 2 cách. Đây là tên thanh đao của Vọng Thư hoặc chỉ hình dáng thanh đao cong như trăng non.

“Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải nhìn đao pháp của Ninh cô nương, chắc hẳn sẽ vô cùng phấn khích.” Lâm Vũ Phi nói.

Ánh mắt Lâm đại thiếu gia rất nóng bỏng. Ninh Vọng Thư thấy một đại thiếu gia nhà giàu lại hứng thú chuyện chốn giang hồ, trong lòng không khỏi buồn cười.

Ngu Thanh hừ lạnh nói: “Có lẽ huynh có thể nhìn lúc cô ta trộm đồ của Lâm gia đấy.”

Ninh Vọng Thư tự nhận tính tình không tệ, nhưng nếu tình huống thế này mà nàng không nói gì, không khỏi làm người ta cảm thấy rất yếu đuối. Cho nên nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị mở miệng...

“Ngu lão bang chủ của Thái Hồ thủy trại tung hoành Thái Hồ hơn ba mươi năm,” mở miệng là Nam Cung Nhược Hư, “Tuy nói Thái Hồ được hắc bạch lưỡng đạo tôn kính, nhưng cướp thương thuyền cũng là chuyện thường tình. Nghe nói tháng trước cướp được thương thuyền Dương Châu, thu được hơn vạn lượng,” Hắn không nhìn Ngu Thanh hay Thành Tư Ngụy, chỉ nhìn Ninh Vọng Thư mỉm cười, “Giàu hơn cô nhiều.”

Ngu Thanh nghe hắn nói thế thì ngáy người một lát, nhất thời không biết nên nói gì.

Sao hắn có thể biết rõ ràng như vậy? Thành Tư Ngụy nghi hoặc, thuyền kia thừa dịp đêm tối mà cướp, làm sạch sẽ lưu loát, huynh đệ trong trại không tiết lộ ra ngoài, sau cũng không ai biết là Thái Hồ thủy trại gây nên.

“Huynh đang khuyên ta đổi nghề sao?” Ninh Vọng Thư cảm thấy lúc này hẳn đáng yêu vô cùng.

Nam Cung Nhược Hư cười mà không đáp.

Hàn Chương ngồi bên cạnh đột nhiên nhảy dựng lên, vỗ vai Ninh Vọng Thư: “Nha đầu, đi ra, ta có lời muốn hỏi muội.”

Ninh Vọng Thư mờ mịt không rõ, nghi hoặc đứng dậy theo hắn đi ra ngoài. Hàn Chương đi thẳng đến đầu thuyền, đến khi chắc chắn người bên trong sẽ không nghe bọn họ nói chuyện mới dừng lại.

“Nha đầu, có phải trước kia muội có mâu thuẫn với người của Thái Hồ thủy trại không?” Hắn thấp giọng hỏi.

Ninh Vọng Thư lắc đầu: “Không thể nào, đây là lần đầu tiên muội đến Giang Nam.”

“Vậy kỳ quái, vị đại tiểu thư kia cứ như nhìn muội không vừa mắt vậy.” Hắn nói thầm, hỏi chuyện khác, “... Mạc Nghiên cũng đến Cô Tô sao?”

“Không, ” Ninh Vọng Thư cười nói, “Muội ấy mang Tiểu Ngoan, nói là muốn tới kinh thành mở mang tầm mắt.”

Hàn Chương vẻ mặt đau khổ: “Hai vị này chỉ cần ở cùng một chỗ, sẽ chẳng có chuyện tốt gì.”

“Huynh có việc tìm nó?”

Giọng hắn hạ thấp: “Lần trước nó đến Hãm Không đảo, ta cá cược với nó, nó giấu chùy tử của lão Tam đi... nhưng ta tìm thế nào cũng không ra, làm lão Tam tức không nhẹ.”

“Khó trách huynh lưu lạc đến nơi này.” Ninh Vọng Thư cười ha ha, “Huynh không nên cá cược với nó, bây giờ chắc nó đã quên rồi.”

Hàn Chương vò vò đầu, rất phiền não: “Thật sự phiền toái, xem ra trong mười ngày nữa tháng ta không thể về rồi.”

“Không có việc gì, chỉ cần nó trở lại Hãm Không đảo, nó sẽ tìm ra.” Ninh Vọng Thư an ủi hắn.

“Nói vậy ta còn phải đi Khai Phong tìm nó.” Hắn than thở, sau một lúc lâu, xoay người đi vào.

Ninh Vọng Thư không đi vào, đứng ngoài nói: “Nam Cung đại ca, bên ngoài thật nhiều cá, huynh ra đây nhìn một chút đi.”

Nam Cung Nhược Hư đi ra ngoài đúng lúc thấy nàng ghé vào mép thuyền, bóng dáng có chút cô đơn tịch mịch. Nghe tiếng bước chân của hắn, nàng quay đầu áy náy cười, lấy tay chỉ về từng đợt sóng tròn trên mặt hồ — dưới ánh trăng, cá kết thành nhóm như ánh sao trên mặt hồ, lấp lánh như ngọc.

“Cô...” Nam Cung Nhược Hư do dự, vẫn thấy hỏi một chút mới yên tâm, “Vừa rồi giao thủ, cô có bị thương không?”

“Huynh xem trên người ta có miệng vết thương nào không?”

Hắn cười: “Ta không hiểu lắm, nghe nói có chưởng lực sẽ tạo thành nội thương, cho nên...”

“Không có, chưởng lực của ta cũng rất lợi hại.”

Nàng nháy mắt mấy cái, cố ý chọc hắn, một lúc lại thấp giọng nói, “Vị Ngu cô nương kia đại khái hiểu lầm ta gì đó... thanh danh của Phi Long môn trên giang hồ không hẳn là tốt.”

Hắn nói: “Hàn nhị gia kia không phải là Ngũ thủ trên Hãm Không đảo sao? Ta thấy huynh ấy không để ý chuyện này.”

Ngũ thủ: thủ: con chuột. Hàn chương là 1 trong ngũ thủ của Hãm Không đảo trong Bao Thanh Thiên. Năm người đó là: lão Đại Chui Thiên thủ Lô Phương, lão Nhị Triệt Địa thủ Hàn Chương, lão Tam Mặc Sơn thủ Từ Khánh, lão Tứ Phiến Giang thủ Tương Bình, lão Ngũ Cẩm Mao thủ Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ thủ có quen sư phụ ta, đương nhiên không để ý.” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, “Huynh để ý sao?”

Hắn mỉm cười, chậm rãi nói: “Người hiểu được làm việc trượng nghĩa như cô, không phải ai cũng may mắn gặp được.”

Ninh Vọng Thư thản nhiên cười, đang muốn nói chuyện, chợt nghe tiếng vang từ bức rèm che, Lâm Vũ Phi đi ra, phía sau có hạ nhân bưng khay trà. “Tại hạ đãi khách không chu toàn, có chỗ thất lễ, mong hai vị thông cảm.”

Lời này tuy nói với hai người bọn họ, ánh mắt Lâm Vũ Phi lại chỉ nhìn Ninh Vọng Thư. “Lâm công tử khách khí,” Nàng thấy bóng Ngu Thanh trong thuyền, “Nhưng ta nghĩ chúng ta vẫn nên cáo từ.”

“... Cô muốn đi?” Lâm thiếu gia hiển nhiên rất lo lắng, không nói “hai người”, chỉ nói “cô”, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Ninh Vọng Thư bị hấn nhìn đến xấu hổ, không khỏi về nhìn phía Nam Cung Nhược Hư. Người này đành phải ngắt lời nói: “Là thân mình ta không chịu nổi gió đêm quá lâu, Lâm thiếu gia xin đừng trách.”

“Ta có thể tìm được cô ở đâu? Ta... ta... ý ta là cô ở ... nghỉ ngơi ở đâu? Khách sạn sao? Nếu không chê, có thể đến nhà ta nghỉ mấy ngày.” Dưới tình thế cấp bách, Lâm Vũ Phi có chút lúng túng.

“Đa tạ, nhưng ta vẫn không nên quấy rầy.” Ninh Vọng Thư không đợi Lâm Vũ Phi nói tiếp liền quay đầu qua chỗ đám người Hàn Chương trong thuyền chào cáo từ. Hàn Chương thấy nàng cáo từ, liền đi lên cạnh nàng nói nhỏ vài câu, nàng cười gật gật đầu, rồi cùng Nam Cung Nhược Hư rời đi.

Mắt thấy thuyền hoa đi xa, Ninh Vọng Thư mới phát hiện trong thuyền nhỏ có thêm một chiếc hộp màu đỏ sậm, mở ra, bên trong có mấy khối điểm tâm tinh xảo. “Khi này Lâm thiếu gia sai người đưa lên thuyền, sợ hai vị trở về có đói, đặc biệt mang điểm tâm đến.”

Thuyền phu nói, “Không nhìn ra vị đại thiếu gia này là người cẩn thận.”

Nam Cung Nhược Hư muốn nói gì, nhưng vẫn mỉm cười không nói.

Ninh Vọng Thư lắc lắc đầu, lấy một khối cây dẻ cao đưa vào trong miệng: “Hương vị tốt lắm, huynh không nếm thử sao?”

“Rất ngọt sao?” Hấn khê nhú mào hỏi.

“Có chút ngọt, không đến mức quá ngọt. Huynh không thích đồ ngọt?”

Hấn thành thật trả lời: “Không thích.”

Nàng cẩn thận tìm tòi, tiếc nuối nói: “Tất cả đều là đồ ngọt, làm sao bây giờ?”

“Không sao, ta không đói bụng.”

Ninh Vọng Thư thấy hấn dựa vào mép thuyền, tuy còn mỉm cười, cũng đã lộ ra vẻ mệt mỏi. Bình thường nàng làm con cú, vài đêm không nghỉ cũng không mệt, nhưng hấn lại không chịu được. Lúc trở về, sợ hấn mệt mỏi, Ninh Vọng Thư vẫn im lặng lái xe, thẳng đến tường ngoài của Nam Cung thế gia. Nàng xóc màn xe, thấy hấn nhắm mắt dựa vào thành xe, giống như đang ngủ.

Dưới ánh trăng mỏng manh, hấn xanh xao, tái nhợt tiêu tụy, như ảo ảnh, lúc nào cũng có thể biến mất. Ninh Vọng Thư khẽ thở dài, không đành lòng đánh thức hấn.

5. Chương 5

Chương 5

Mặt trời sau giờ Ngọ thật rực rỡ. Nam Cung Lễ Bình cùng ca ca ở trong đình chơi cờ. Dưới bóng trúc loang lổ, Nam Cung Nhược Hư mặc trường bào màu thiên thanh, vài tia nắng dừng trên mặt hấn, làm khuôn mặt tái nhợt thường ngày thêm vài phần huyết sắc, nhưng ánh mắt lại hoảng hốt, giống như không để tâm vào ván cờ.

Hạ cờ, Nam Cung Lễ Bình thở phào, cười nói: “Hôm nay thắng thống khoái, xem ra tâm trạng đại ca không được yên, có tâm sự sao?”

Nam Cung Nhược Hư cười cười, không trả lời, thuận miệng nói: “Hôm qua Liêu chương quây phía bắc có đến đây nói, Vương Thụy muốn đem miếng đất ở bìa rừng phía tây gán cho chúng ta, mượn ba vạn lượng.”

“Chỗ đất kia làm sao được như vậy! Lão già kia cho rằng chúng ta là đứa ngốc sao?” Nam Cung Lễ Bình cắn hạt dưa, cười nói, “Tuy nói là có giao tình, cũng không thể đòi tiền trắng trợn như vậy.”

“Chỗ đất kia quả thật không đáng giá này, nhưng mà...” Nam Cung Nhược Hư nhìn hần, “Lễ Bình, đệ còn có nhớ câu chuyện kia?”

“Đệ nghe nhiều chuyện lắm, sao nhớ rõ được? Huynh nói là chuyện của ai?”

“Dưới quyền Sở Tương Vương Lưu Chú có người tên Tứ Ninh, nghĩ ra chưa?”

Nam Cung Lễ Bình nhú mày nghĩ nghĩ: “À, Lưu Chú kia, đệ biết.”

“Tứ Ninh lúc ấy vâng mệnh chế tạo ‘châu nhu ngọc hạp’, lấy ngọc làm áo, vàng làm dây...”

“Dây vàng áo ngọc!” Nam Cung Lễ Bình cả kinh nói.

“Không sai, nhưng lúc dây vàng áo ngọc sắp hoàn thành, Tứ Ninh kết bè kết cánh, Lưu Chú dưới cơn thịnh nộ đã ban thưởng rượu độc. Tứ Ninh mất, dây vàng áo ngọc cũng không cánh mà bay, nghe nói người Tứ gia phần hận, đem dây vàng áo ngọc hạ táng theo Tứ Ninh. Nhưng tới thời Đường, mộ Tứ Ninh bị trộm, chưa phát hiện trên xác chết có dấu vết mặc dây vàng áo ngọc, mộ phần cũng cực kỳ đơn sơ.”

“Ý đại ca là dây vàng áo ngọc có khả năng chống bìa rừng phía tây?”

Nam Cung Nhược Hư nói: “Ta cũng chỉ là đoán mò mà thôi. Ngày trước, lão Ngưu tìm được bản ‘Hán Trung nghị’ tưởng đã mất, ta xem qua, thì ra ban đầu biệt viện của Tứ Ninh ở chỗ này. Ta có xem bản đồ, chỗ kia tuy hẻo lánh, nhưng phía nam có Thái Hồ, phía bắc dựa vào núi. Luận phong thủy, đó là một nơi táng mộ vô cùng tốt. Ta nghĩ, có lẽ năm đó người nhà Tứ Ninh giấu được Lưu Chú, lén chôn Tứ Ninh tại đây.”

“Đại ca!” Nam Cung Lễ Bình tròn tròn nhìn hần, ánh mắt đầy lửa.

“Làm sao vậy?”

“Đầu của huynh chia cho đệ một nửa đi, nó thật là tốt!”

“Đệ lấy đi, ” Nam Cung Nhược Hư cười nói, “Tốt nhất là lấy hết luôn đi.”

“Đừng nói là cả đầu, nếu có thể, đại ca, đem bệnh của huynh cho đệ, huynh cũng thoải mái được vài ngày.” Nam Cung Lễ Bình nhìn ca ca, thở dài.

“Không sao, ta đã sớm quen.” Nam Cung Nhược Hư mỉm cười nói.

“Huynh... huynh cần gì phải giấu đệ...” Nam Cung Lễ Bình còn muốn nói, đã thấy ca ca mặt mỗi lúc đầu, ra hiệu hần đừng nói thêm gì nữa, đành phải nói: “Theo huynh, chúng ta đem ba vạn lượng bạc cho Vương Thụy?”

“Đồng ý dễ dàng như vậy, không khỏi làm hần cảm thấy chúng ta mềm yếu, đầu tiên không thể không nghĩ đến chuyện được một tấc lại muốn tiến một thước tìm tới chúng ta; thứ hai cũng khiến người nghi ngờ.” Nam Cung Nhược Hư nghĩ nghĩ, “Nhà hần không phải còn cửa hàng tơ lụa sao?”

“Vây chờ thêm một chút nữa, thiếu nhiều bạc như vậy, hần chống đỡ không được tự nhiên sẽ gán thêm cửa hàng tơ lụa.”

Nam Cung Nhược Hư gật gật đầu: “Cứ như vậy, hơn nữa cửa hàng kia cũng miễn cưỡng đủ được ba vạn lượng.” Một trận gió thổi qua, hần ho nhẹ vài tiếng, Nam Cung Lễ Bình lấy ra một cái áo choàng khoác cho hần.

“Lễ Bình, đệ đi làm việc đi, cả ngày cùng ta cũng không ngại buồn chán sao?” Hần vỗ vai đệ đệ.

“Được—— được rồi——” Nam Cung Lễ Bình cố ý kéo dài giọng, chọc hấn cười, “Không ngờ đại ca lại chê đệ phiền.” Chợt nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, nghe lão Ngưu nói buổi sáng có người đến cửa, chỉ nói muốn gặp đại ca, lại không nói lý do, lão Ngưu cho đuổi rồi.”

Nam Cung Nhược Hư ngạc nhiên: “Là ai? Sao lại không báo ta?”

“Đại khái lão Ngưu tưởng là đùa giỡn, nếu không gọi lão tới hỏi một chút.” Thấy đại ca sốt ruột, Nam Cung Lễ Bình vội hỏi, một bên phân phó hạ nhân gọi Ngưu tổng quản.

“Đại ca!” Nam Cung Lễ Bình thử hỏi, “Có phải huynh chờ ai?”

Là nàng sao?

Mình chờ nàng sao?

Nam Cung Nhược Hư ngẩn ra, thất thần trong nháy mắt... Người kia thường lui tới vào buổi tối, Ninh Vọng Thư, nàng thậm chí không tạm biệt hấn. Từ đêm đó đã qua mười bốn ngày, nàng vẫn chưa xuất hiện. Hấn có chút buồn bã nhìn bóng trúc sắc sỡ, đêm đó không ngờ hấn lại có thể an tâm ngủ, ngay cả về Mặc Cách cư khi nào cũng không biết.

Nam Cung Lễ Bình thấy ca ca một mạch xuất thần, lòng nghi ngờ, đại ca ở trong Mặc Cách cư, đừng nói xuất phủ, ra Mặc Cách cư cũng cực ít; bình thường trừ khi gặp chương quây ngân hàng tư nhân quan trọng cũng không ra ngoài, người ngoài cũng ít biết hấn. Đang định hỏi lại, đã thấy bóng Ngưu tổng quản xuất hiện trên đường mòn.

Mặc dù đã vào thu, Ngưu tổng quản chạy vội tới, trên chóp mũi thấm ra vài giọt mồ hôi. “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tìm lão có việc sao?” Hấn khoanh tay đứng, cung kính nói.

“À, đại ca muốn hỏi một chút, buổi sáng là ai tìm huynh ấy vậy? Sao lão cho đuổi rồi?” Nam Cung Lễ Bình hỏi.

“Là một gã sai vặt, cầm thiệp mời của Lâm gia, có việc muốn cầu kiến đại thiếu gia, nói tên họ, còn nói đại thiếu gia là thân thích xa của chúng ta. Lão thấy hấn nói đầu voi đuôi chuột, sợ quấy rầy đại thiếu gia, liền đuổi rồi.”

“Lâm gia?” Nam Cung Lễ Bình kỳ quái nói, “Người Lâm gia sao lại chạy tới tìm huynh? Sao bọn họ quen được huynh?”

Nam Cung Nhược Hư cười nhẹ, trong lòng đã hiểu được. Ngày ấy thuận miệng nói dối, không nghĩ vị Lâm đại thiếu gia kia thật sự đi tìm hấn.

Hấn hơi trầm ngâm, “Lão Ngưu, về sau nếu có người tìm, liền mang tới gặp ta. Bất luận là ai, không cần cố kỵ.”

“Vâng, đại thiếu gia.” Tuy rằng kỳ quái, Ngưu tổng quản vẫn vội vàng đáp.

Nam Cung Lễ Bình nhìn ca ca, cố gắng nhìn từ khuôn mặt bình tĩnh vô ba của hấn nhìn ra chút manh mối.

6. Chương 6

Chương 6

Khách sạn Minh Tuyền nằm phía tây thành Cô Tô, khách sạn không lớn, nhưng có nhiều món ngon nổi tiếng. Gần đến giờ cơm chiều, mùi thơm bay ra từ phòng bếp, làm người xốn xao.

Trên lầu, trong phòng chữ thiên thứ hai, Ninh Vọng Thư mở to mắt, miễn cưỡng lật mình. Chỗ bị thương còn ửng ửng đau, nàng nhăn mặt nhủ mày, cố gắng cử động, nửa ngồi xuống, xem xét miệng vết thương. Tuy rằng đã dùng kim sang được đặc chế, miệng vết thương sâu ba tấc vẫn khép lại rất chậm, nàng thở dài, âm thầm ảo não, đêm qua thật lỗ mắng.

Xem ra người thủ lăng trong truyền thuyết có tồn tại, thân thủ thật sự rất cao. Cho dù mình mang theo đao, phần thắng cũng không lớn. Huống chi đêm qua chỉ gặp một người, nếu có người đến giúp, sợ là không thể toàn thân trở ra.

Đổi được, bằng bó miệng vết thương cho tốt, nàng mặc áo ngoài, ngửi ngửi mùi, xuống lầu dùng cơm.

Tùy ý gọi một tô canh, nàng ngủ mờ mịt một ngày, bụng đã sớm đói, ăn cơm cũng không lưu ý người ra vào. Cách nàng vài bàn có một người cứ nhìn nàng chăm chăm, người nọ là Thành Tư Ngụy.

Từ ngày từ biệt trên hồ, Ngu Thanh trở về liền lệnh bọn họ tìm chỗ ở của Ninh Vọng Thư, liên tục mấy ngày đều tìm không ra, không nghĩ tới hôm nay lại không tốn chút công phu. Thành Tư Ngụy thấp giọng ra lệnh cho thủ hạ bên cạnh nhanh chóng trở về báo Ngu Thanh, còn mình ở lại khách sạn theo dõi nàng.

Ăn một chén cơm, uống xong nửa bát canh chân giò, Ninh Vọng Thư mới cảm thấy hơi no, nên ăn cơm chậm lại. Nàng gọi tiểu nhị mang thêm chén cơm, lại thêm nửa bát canh, mới từ từ thưởng thức.

Đúng lúc đó, một bóng người che ở trước mắt, Ninh Vọng Thư vừa ngẩng đầu liền thấy Ngu Thanh đang đứng trước mặt mình, phía sau nàng còn có vài người.

“Ninh cô nương, tìm cô thật khó đấy!” Ngu Thanh ngồi xuống đối diện nàng, không chút khách khí nói.

Ninh Vọng Thư buông đũa, bất đắc dĩ nói: “Có việc gì sao?”

“Cô có biết ta tìm cô bao lâu không hả?” Ngữ khí của vị đại tiểu thư này rất không tốt, khí thế bức người, cứ như cho rằng đều là lỗi của Ninh Vọng Thư.

“Ngu cô nương tìm ta có việc?” Ninh Vọng Thư kiên nhẫn hỏi lại một lần.

“Cô...” Ngu Thanh gần như cắn răng, “Cô cũng là người Phi Long môn, vậy có biết Lí Hủ?”

Ninh Vọng Thư bình tĩnh gật đầu, trong lòng lại thầm kêu không tốt, Lí Hủ là lục sư đệ của nàng, không biết gây họa gì ở ngoài rồi.

“Hắn đánh cắp túi vàng hình chiếc lá của ta.” Ngu Thanh trầm giọng nói.

“Sao cô biết là hắn đánh cắp?”

“Bởi vì... bởi vì hắn bị ta bắt.”

Ninh Vọng Thư mặc danh kỳ diệu nói: “Bắt được hắn rồi, vậy cô tìm ta làm gì?”

Ngu Thanh cả giận nói: “Hắn lại chạy!”

“À.” Ninh Vọng Thư thật sự rất muốn cười, lại ngại bộ dáng vị đại tiểu thư trước mặt, không thể không cố nén, “Đó là vật yêu thích của Ngu cô nương, ngày sau nếu ta gặp hắn, tự nhiên sẽ khuyên hắn đem vàng trả lại.”

“Cô...” Ngu Thanh tức giận đến nói không nên lời, “Cô cho ta là đồ ngốc sao?”

“Ý tốt của tại hạ, Ngu cô nương cần gì phải xuyên tạc.”

“Không cần nhiều lời, cô với hắn cùng một môn phái, ta bắt cô trước, hắn nhất định sẽ đến!” Mấy người phía sau Ngu Thanh đã xuất binh khí, bày trận.

Ninh Vọng Thư chậm rãi đứng lên, nói: “Nếu muốn đánh, nên tìm một nơi rộng rãi, đừng làm hỏng sinh ý nhà người ta. Huống chi nơi này đông người, bí mật khó giữ, nếu đồn ra ngoài nói Thái Hồ thủy trại lấy nhiều dịch ít, làm hỏng quy củ giang hồ, cũng không dễ nghe.”

“Đối với loại đạo chích vô sỉ các người thì cần gì nói đến quy củ giang hồ!” Ngu Thanh hừ lạnh, vung tay, hoàn toàn không để ý đang ở trong tiệm ăn, thẳng đến mặt Ninh Vọng Thư.

Ninh Vọng Thư ngửa người ra sau, thuận thế đá lặn cái bàn, ngăn bọn họ. Thừa dịp đối phương chậm lại, nàng nhún mình, xoay người nhảy lên lầu, chạy về phòng. Tiếng bước chân bên ngoài đã lên tới trên lầu, nàng đập cửa, mang theo loạn đao, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Khi nàng rơi xuống đất, đùi phải mềm nhũn, đứng thẳng không được, dường như ngã quỵ. Một cơn đau kịch liệt từ chân truyền đến, nàng mặt nhăn mày nhu, không cần xem cũng biết miệng vết thương đã nứt ra rồi.

“Cô ta ở dưới kia!” Phía trên cửa sổ có người quát lớn, trong nháy mắt, mấy người kia dồn dập nhảy xuống, vây quanh nàng.

Ninh Vọng Thư cắn chặt răng, nhìn bốn phía, đúng lúc mới lên đèn, trên đường rất thưa thớt, chỉ có năm ba người, nhìn thấy loại trận thế này, đã tránh xa từ lâu.

Ngư Thanh nhanh mắt, thấy chân nàng ẩn ẩn chảy ra vết máu loang lổ, cười lạnh nói: “Ninh cô nương, trong người đã có thương tích, vẫn nên nhanh chóng thúc thủ chịu trói, miễn có thêm vài vết thương.”

Ninh Vọng Thư chống đao mà đứng: “Không phiền lo lắng.”

Chuôi đao trong tay là Tân Nguyệt loan đao, thậm chí Ninh Vọng Thư có thể cảm giác được chuôi đao có khắc hoa văn quen thuộc, quang mang kỳ dị từ đá mắt mèo dính trên vỏ đao phát ra.

Thân hình nàng nhẹ nhàng, hào quang như trăng sao chuyển động.

Nháy mắt, hơn ba mươi đao ra như mưa, bức mọi người lui hơn trượng, thân hình không ngừng, bay vút mà ra. Khi mọi người phục hồi tinh thần, thân ảnh Ninh Vọng Thư đã xa.

Mọi người đứng nguyên, không phải không muốn đuổi theo, nhưng đuổi theo phải có năng lực như thế nào. Đao pháp sắc bén như vậy, muốn đả thương bọn họ là chuyện nhỏ, nhưng... đao trong tay nàng thậm chí chưa ra khỏi vỏ.

7. Chương 7

Chương 7

Lúc này Ninh Vọng Thư đang trốn ở phía sau miếu thổ địa nhỏ ở góc đường, thấy không có người đuổi theo, liền nhẹ nhàng thở ra. “Thần tiên quý ngự” kia mình luyện đã lâu, lại xui xẻo không đủ lực đạo, cũng có không chiêu thức, may mắn dùng để hù người còn được.

Chân bị thương đau nhức, nàng ngồi xuống đất, muốn tìm kim sang dược để thay thuốc, tìm nửa ngày cũng không tìm được, lại nhìn thấy bên trái cầm đồ.

“Trời ơi! Hồngбет!” Nàng đột nhiên nhớ tới hôm nay đã là hai mươi chín, chương quỳ hiệu cầm đồ nhắc nàng cuối tháng mang tiền tới chuộc nghiên mực, cũng là ngày mai, thế mà quên sạch sẽ.

Nàng tìm tìm ngân lượng trên người, góp hết lại vẫn chưa đủ, trong lòng không khỏi kêu khổ. Nếu không bị thương, còn có thể thừa dịp đêm tối trộm một ít, lấy tường đông đắp tường tây rồi nói sau. Nhưng mà hiện giờ... Nàng nghĩ nghĩ, búng bó tốt miệng vết thương, giấu vết máu, chậm chậm đi về phía Nam Cung thế gia.

Không tìm được kim sang dược, nàng không nghĩ sẽ mạo hiểm làm miệng vết thương bị rách ra, thành thật đến cửa nhờ người thông truyền: mình là người nợ tiền Nam Cung Nhược Hư.

Nàng nghĩ, cho dù hần không nhớ mình, hần cũng sẽ không cự tuyệt một người mang tiền đến đâu.

Gã sai vặt ra mở cửa hồ nghi đánh giá nàng một phen, liền nói nàng chờ ở cửa, rồi đi vào thông báo. Đợi một lúc lâu, cửa lại mở, Ngưu tổng quản nhô đầu ra, lại đánh giá nàng một phen, nhìn đến lúc Ninh Vọng Thư sợ hãi cả người.

Thấy nàng đeo loan đao, quần áo nhiễm bụi, nghĩ là người trong giang hồ, Ngưu tổng quản thật sự không tưởng tượng ra nàng có quan hệ gì với đại thiếu gia. Nghĩ như vậy, hần vẫn lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô nương tìm ai?”

“Nam Cung Nhược Hư.” Bị thái độ của hai người dọa sợ, Ninh Vọng Thư có chút hồ đồ, “Nghe nói hần là đại ca của Nam Cung Lễ Bình, đúng không? Nơi này là Nam Cung thế gia?”

“Đại thiếu gia biết cô sao?”

“Chắc vậy, ta là đến trả tiền cho hần.”

“Ngài mượn tiền ngài ấy?”

“Đúng.” Ninh Vọng Thư gật gật đầu.

Ngưu tổng quản nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Cô còn có việc khác sao?”

Nàng nghe mà không hiểu ra sao: “Việc khác? Chắc là không có.”

“Ngoại trừ trả tiền cô còn có việc khác tìm đại thiếu gia sao?”

“... Không.”

Ngưu tổng quản lại nghĩ nghĩ, do dự nói: “Như vậy cô có thể đưa tiền cho lão, lão trả đại thiếu gia hộ cô.”

Ninh Vọng Thư cũng do dự: “Nhưng ta muốn gặp hần, có thể sao?”

“Cô còn việc khác?”

“Việc này... thật ra ta còn muốn tìm hần mượn một ít.” Nàng lúng túng nói.

Ngưu tổng quản lại đánh giá nàng, hoài nghi trong mắt không chút che giấu, hai người đối diện thật lâu ... Ninh Vọng Thư đã bắt đầu hối hận sao mình lại gõ cửa, trèo tường cho rồi, cho dù miệng vết thương bị nứt cũng không khổ như vậy.

“Hay để ngày khác...” Nàng quyết định trèo tường.

Ngưu tổng quản ngắt lời nàng: “Cô nương vào đi.”

Hần để Ninh Vọng Thư chờ ở gian ngoài, vội vàng thông báo Nam Cung Nhược Hư. Tuy đại thiếu gia từng phân phó, nhưng hần vẫn không dám để một người mang đao trong giang hồ tùy tiện gặp đại thiếu gia.

Sau khi Ninh Vọng Thư chán chết uống xong ba chén trà, Ngưu tổng quản mới xuất hiện.

“Mời cô theo lão... Đao của cô, lão có thể bảo quản giúp cô.” Ngưu khí rất lịch sự, nhưng không để người khác từ chối.

Ninh Vọng Thư đưa đao cho hần, không có nửa phần do dự.

Ngưu tổng quản hơi kinh ngạc nhận lấy, hần vốn nghĩ ít nhất nàng cũng sẽ cự tuyệt hoặc do dự, cho dù không phải xuất phát từ bản năng, giá trị chuôi đao này cũng ngoài sức tưởng tượng.

Nam Cung Nhược Hư ở Mặc Cách cư khá xa gian ngoài, Ninh Vọng Thư đi phía sau Ngưu tổng quản, rẽ qua rẽ lại bảy tám lần, ước chừng đi khoảng một nén hương, mới tới Trúc viên.

Phía trước, đèn đuốc lay động trên hành lang, một người ngồi đơn độc, thanh sam gầy yếu.

“Đại thiếu gia, vị này chính là Ninh...”

Ngưu tổng quản vừa định bẩm báo, đã thấy Nam Cung Nhược Hư mỉm cười nhìn về phía Ninh Vọng Thư, ánh mắt ôn hòa, hiển nhiên là quen biết.

Ninh Vọng Thư đã cười nói: “Muốn gặp huynh thật là không dễ!”

“Không làm khó cô?” Nam Cung Nhược Hư áy náy cười, thay nàng châm trà. Nghe vậy, chớp mũi Ngưu tổng quản lại bắt đầu đổ mồ hôi, nghe ngưu khí đại thiếu gia, hình như hai người có giao tình khá sâu, nhưng trước giờ đại thiếu gia luôn ở trong nhà, sao lại quen biết người giang hồ?

“Không.” Ninh Vọng Thư cũng ngồi xuống, hé miệng cười nói.

Nam Cung Nhược Hư khoát tay, ra hiệu Ngưu tổng quản có thể lui xuống: “Phân phó phòng bếp làm chút điểm tâm mang tới.”

“Đúng rồi!” Ninh Vọng Thư gọi Ngưu tổng quản lại, ngón tay chỉ vào đao trong tay hắn: “Đao này ma tính chưa tan, ra khỏi vỏ tất sẽ đổ máu, lão nhớ đừng lộn xộn.”

Ngưu tổng quản ngẩn người, còn chưa lấy lại tinh thần, liền thấy sắc mặt Nam Cung Nhược Hư trầm xuống.

“Lão cầm đao của cô ấy?”

“Lão chỉ lo lắng...”

“Hồ nháo, còn không mau trả lại.” Nam Cung Nhược Hư trầm giọng nói.

Ngưu tổng quản cho dù lo lắng, cũng không dám cãi lời, đem đao trả lại Ninh Vọng Thư: “Thất lễ, mong Ninh cô nương thông cảm.”

Ninh Vọng Thư mỉm cười tiếp nhận đao, cũng không khó xử hắn.

Sau khi Ngưu tổng quản không tình nguyện rời đi, Ninh Vọng Thư mới cười nói: “Xem ra huynh đúng là Nam Cung đại thiếu gia, ta chỉ muốn gặp huynh, bọn họ đã khấn trương như vậy.”

Nam Cung Nhược Hư nói: “May mà ta trước đó phân phó qua, nếu không chỉ sợ bọn họ sẽ chặn cô từ ngoài cửa.”

“Sao biết ta sẽ đến?” Ninh Vọng Thư kỳ quái nói.

“... Ta không biết, ” hắn cúi đầu mân mê tách trà, “Nhưng Lâm thiếu gia đã phái người tới.”

8. Chương 8

Chương 8

Ninh Vọng Thư nhíu mày: “Đại tiểu thư Ngu gia của Thái Hồ thủy trại có đến sao?”

Hắn lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Nàng vốn lo lắng Ngu Thanh sẽ tìm hắn gây phiền toái.

“Cô ta đi tìm cô?”

Ninh Vọng Thư gật gật đầu, cười thở dài: “Vị đại tiểu thư này thật phiền toái, xem ra ta không thể ở Cô Tô ngây người lâu được rồi.”

Hắn giật mình: “Chuyện gì? Có lẽ ta có thể giúp.”

“Chuyện giang hồ, huynh đừng nên để dây vào... Đúng rồi, đúng là ta có một chuyện muốn nhờ huynh giúp, nghiên mực kia của huynh vẫn còn ở hiệu cầm đồ, cũng gần tới kỳ hạn cuối tháng,” nàng cười xấu hổ, “Nhưng vẫn không đủ ngân lượng chuộc đồ, cho nên muốn tìm huynh mượn một ít, đem nghiên mực chuộc lại trước, lần sau ta sẽ đem ngân lượng trả lại... hay ta viết biên lai mượn đồ đi!”

Nam Cung Nhược Hư bật cười, nói: “Cô trộm đồ đều như vậy sao? Còn viết biên lai mượn đồ?”

“Không có cách nào, không phải huynh nói nghiên mực kia có giá hai ngàn lượng bạc sao? Nếu không chuộc đồ, chẳng phải là tiện nghi cho phường quấy sao?”

“Là hiệu cầm đồ nhà ai?” Hắn hỏi.

Nàng cũng không nhớ, lấy biên lai cầm đồ xem xét, cười nói: “Hiệu cầm đồ Định Bảo.”

Nam Cung Nhược Hư khẽ cười nói: “Không cần rắc rối, đây là cửa hàng nhà ta.”

Ninh Vọng Thư vui vẻ nói: “Cũng may là vậy. Nhưng mà...” Nàng nghiêng đầu mỉm cười, “Chưởng quầy này của nhà huynh thật là gian xảo, làm ta hồ biết bao ngân lượng.”

Nàng trút được gánh nặng, đưa mấy tấm ngân phiếu cho hắn: “Đây là bốn trăm lượng, trước mắt ta không đủ phần còn lại, phiền huynh chờ một thời gian.”

Nam Cung Nhược Hư không nhận, nói: “Ngày sau đưa một lúc luôn, cô ra ngoài, có nhiều chỗ cần dùng, cần gì phải trả gấp.”

Ninh Vọng Thư cảm kích, nghĩ đến mình đang có thương tích, hơn nữa còn vài chuyện chưa xong, quả thật không thể thiếu ngân lượng, cười hì hì: “Huynh không lo sau này ta sẽ quên?”

“Cô sẽ quên sao?” Hắn chậm rãi nói, ngữ điệu hơi khác thường.

“Ta trí nhớ kém, để lâu một chút sẽ quên.” Nàng cố ý bướng bỉnh nói.

“Quên thì thôi, cũng không phải chuyện quan trọng.” Hắn cười nhẹ, vẻ mặt không tự chủ mang theo vài nét ảm đạm, kỳ thật mình cần gì phải hỏi nhiều, nàng nhớ rõ thì sao? Không nhớ rõ thì thế nào?

Ninh Vọng Thư cười khẽ, thở dài thỏa mãn: “Có bằng hữu hào phóng như huynh thật là tốt! Đáng tiếc hôm nay ta..... nếu không chúng ta có thể chuồn ra ngoài chơi.” Thiếu chút nữa nàng đem chuyện mình bị thương nói ra, may mà đúng lúc dừng lại, thật hồ đồ mà.

Hắn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt trong suốt sáng ngời, hiển nhiên đã chú ý chỗ nàng lỡ lời.

“Ta nói đáng tiếc hình như hôm nay trời sắp mưa.” Nàng cười, nhìn cảnh trúc bị gió thổi, trong gió có mang hơi nước.

Nam Cung Nhược Hư tuy biết nàng không nói thật, nhưng hắn không muốn ép buộc, lại nhìn bội đao tùy thân của nàng, nghĩ đến việc nàng sắp phải rời khỏi Cô Tô, trong lòng sinh ra vài phần ảm đạm khó hiểu. Đang nghĩ, có hạ nhân cầm hộp thức ăn đến, bày mấy khối điểm tâm lên bàn.

Mặc Cách cư chưa từng tiếp người ngoài, bình thường chỉ có Nam Cung Lễ Bình và Tiết đại phu qua lại. Lần này nghe nói đại thiếu gia tiếp một cô nương trong cư, hạ nhân cũng không khỏi tò mò. Nha hoàn một bên bày điểm tâm, một bên nhìn trộm Ninh Vọng Thư, nhưng lại quên phía sau có lỗ trà, lui từng bước thảng thốt.

Mắt thấy nước sôi đổ về phía Nam Cung Nhược Hư, Ninh Vọng Thư vội vàng xông về phía trước đỡ được ấm trà, nhưng không để ý lỗ trà ngã xuống đựng vào vết thương trên đùi, đau đớn làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi, kêu ra tiếng.

Nam Cung Nhược Hư khẩn trương, bước lên trước đỡ lấy nàng, thấy trên vết thương của nàng xuất hiện vết máu lớn, máu tươi không ngừng chảy ra.

“Nhanh gọi Tiết đại phu tới!” Hắn vội vàng phân phó.

Nha hoàn kia thấy nhiều máu như vậy, sợ tới mức không biết làm thế nào, bị hắn quát, cuống quýt chạy đi.

“Đừng lo,” Ninh Vọng Thư muốn ngăn cản, “Chỉ là bị thương ngoài da một chút thôi.”

Nam Cung Nhược Hư thấy nàng chịu đau, còn miễn cưỡng cười, không khỏi nhú mày nói: “Bị thương khi nào?” Chảy nhiều máu như vậy, đương nhiên không chỉ do bếp lò đựng trứng.

“Đem qua.” Nàng thành thật nói.

Hắn cẩn thận vạch áo nàng ra, băng vải đã bị máu nhiễm đỏ, đập vào mắt, không khỏi có chút tái mặt.

Ninh Vọng Thư thấy hắn tái mặt, biết hắn không quen như vậy, vội vàng dùng vạt áo che lại.

Nam Cung Nhược Hư cuống quýt, không thủ lễ, thấy nàng như vậy, nghĩ nàng ngại nam nữ khác biệt, liền thu tay, lùi ra sau.

“Miệng vết thương rất sâu, sao cô lại bị...” Hắn thân thiết hỏi.

“Nói ra cũng dài,” nàng cười nói: “Thật như vậy đã may mắn rồi.”

“Là vì thiếu bạc sao?” Hắn lại hỏi.

“Không phải không phải,” nàng lắc đầu liên tục, “Là có việc.”

Hắn chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lo lắng, muốn nói, nhưng cũng không nói gì.

Tiếng bước chân dồn dập đến gần, Nam Cung Lễ Bình và Ngưu tổng quản, phía sau còn có Tiết đại phu cùng vài gã sai vặt, đều mang vẻ mặt lo lắng tiến đến. Mới vừa nghe nha hoàn bối rối hàm hàm hồ hồ hỏi thăm, giật nảy mình, thấy Nam Cung Nhược Hư bình yên vô sự mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tiết đại phu, ngài nhìn giúp vị cô nương này một chút.” Nam Cung Nhược Hư ra hiệu nha hoàn đỡ Ninh Vọng Thư vào buồng trong. Tiết đại phu thấy trên đùi nàng chảy máu không ít, cũng không hỏi nhiều, đi theo vào.

Còn ba người đứng ngoài cửa, tầm mắt Nam Cung Lễ Bình quay tròn trên mặt đại ca, Ngưu tổng quản mặc dù không dám lơ đãng, nhưng cũng nhìn không được liếc mắt nhìn Nam Cung Nhược Hư.

Nam Cung Nhược Hư bị hai người bọn họ nhìn đến không tự nhiên, đành xoay người, ngồi trở lại.

“Đại ca, huynh quen vị cô nương hôm nay khi nào vậy, sao cả đệ cũng bị gạt?” Nam Cung Lễ Bình theo cạnh hắn, thấp giọng trêu ghẹo.

“Ngẫu nhiên quen biết thôi.” Trong lòng hắn còn lo cho thương thế của Ninh Vọng Thư, cũng không có hứng thú vui đùa cùng đệ đệ, đơn giản đáp lời. Nam Cung Lễ Bình thấy vẻ mặt ca ca nghiêm nghị, cũng không dám cười đùa, cho hạ nhân dọn trà lô. Lại mang tới áo khoác, tự tay choàng cho ca ca.

9. Chương 9

Chương 9

Qua khoảng chén trà nhỏ, Tiết đại phu đi ra khỏi phòng, nói: “Vết thương của vị cô nương này không quá nặng, chỉ cần nghỉ ngơi cẩn thận sẽ phục hồi như cũ, đại thiếu gia không cần lo lắng.”

Nam Cung Nhược Hư nhú mày nói: “Ta thấy máu chảy không ít.”

“Miệng vết thương của cô ấy khá dài, may mà không tổn thương đến xương cốt, đúng là rất may. Chắc giao thủ với cô ấy là vị cao thủ dùng đao, ra tay cực nhanh.” Tiết đại phu khẽ vuốt râu, “Nếu không phải chạy mau, chỉ sợ bị thương không chỉ ở đùi.”

Ninh Vọng Thư khập khiễng bước ra ngoài, cười nói: “Bội phục bội phục, ngài đoán cứ như tận mắt nhìn thấy vậy.”

Tiết đại phu thấy nàng không thêm quan tâm, cứ đi lại, vội la lên: “Cô nương, cô đừng lộn xộn! Ta mới bôi thuốc cho cô, vài ngày tới cô không được cử động mạnh, nếu không miệng vết thương sẽ lâu lành, dễ lưu lại sẹo.”

“Đa tạ, ta sẽ chú ý.” Ninh Vọng Thư cảm thấy miệng vết thương mát lạnh, đau đớn giảm nhiều, liền muốn cáo từ, “Chỉ bị thương nhẹ, đã quấy rầy mọi người, thật rất ngưng ngừng, ngày khác sẽ dâng môn tạ lỗi.”

“Thương thế của cô...” Nam Cung Nhược Hư nhìn nàng, không biết nên nói cái gì. Thương thế của nàng chưa lành, không biết nàng vừa đi, sẽ gặp phải chuyện gì...

Nam Cung Lễ Bình thấy thế, hiểu ý đại ca, cười nói: “Thương thế của Ninh cô nương chưa lành, nếu không chê, không bằng dưỡng thương tại đây đi.”

“Đa tạ ý tốt của công tử, nhưng ta...”

“Ninh cô nương không cần từ chối, theo lời Tiết đại phu, vết thương này sợ là phải tĩnh dưỡng vài ngày mới tốt, cô nương ở trong phủ, thứ nhất thanh tĩnh, thứ hai cũng tiện thay thuốc.” Nam Cung Lễ Bình rất biết ăn nói, cũng muốn Ninh Vọng Thư lưu lại, đương nhiên không cho nàng cơ hội từ chối.

“Nhưng ta còn có...”

“Nếu Ninh cô nương có việc muốn làm, có thể nói tại hạ, cũng sẽ giúp được chút ít.” Nam Cung Lễ Bình cười nói, “Chắc chắn sẽ thay cô nương xử lý thỏa đáng.”

Ninh Vọng Thư phát hiện những điều mình muốn nói đều bị hắt chặn lại, lúc nhất thời không còn lời nào để nói, quay đầu nhìn Nam Cung Nhược Hư. Hắn nhìn nàng, dịu dàng nói: “Đường thương tốt rồi đi, được chứ?”

Đúng vào lúc này, gió lạnh thổi ngoài hành lang, từng giọt mưa lớn rớt xuống... Hắn cúi đầu, giọng nói nặng nề, sắc mặt tái nhợt, chỉ để ý thương thế của nàng. Nàng không đành lòng: “Ta ở lại là được... Huynh không thấy lạnh sao, mưa rơi xuống, hàn khí sẽ nặng thêm.”

Nam Cung Lễ Bình cười nói: “Xem ra cả ông trời cũng muốn giữ người, đại ca huynh có thể yên tâm đi nghỉ, đệ đưa Ninh cô nương đến sương phòng.” Dứt lời, sai người lấy dù đến, dẫn Ninh Vọng Thư đi đến sương phòng. Nam Cung Nhược Hư thấy thân ảnh nàng yếu đuối trong mưa, tuy bị thương, nhưng đi lại vẫn nhẹ nhàng, sinh lực mười phần, mới yên tâm đi vào.

Bên này, Nam Cung Lễ Bình đưa Ninh Vọng Thư tới sương phòng, lòng đầy tò mò, thật sự nhịn không được, hỏi: “Không biết vì sao cô nương quen đại ca của ta?”

Ninh Vọng Thư giật mình, không biết nên trả lời thế nào mới tốt, đành phải cười nói: “Ngẫu nhiên quen biết thôi.”

Nam Cung Lễ Bình ngậy ra, lại cười to: “Cô nương nghỉ tạm, nếu thiếu cái gì, cứ phân phó hạ nhân, không cần khách khí.” Dứt lời, mỉm cười ra ngoài.

Sương phòng này ngay cạnh Mặc Cách cư, đẩy cửa sổ ra liền có thể thấy trúc lay động trong mưa, Ninh Vọng Thư không khỏi nhớ tới đêm đầu tiên tới nơi này, nàng nhớ rõ khi đó hắn...

Tiếng mưa rơi tí tách, tối nay sẽ không lại có sấm sét như lần trước đâu nhỉ.

Sáng sớm hôm sau, khi Nam Cung Nhược Hư tỉnh thì trời đã sáng, tiếng mưa vẫn không ngừng rơi bên ngoài, mưa đã kéo dài một đêm. Hắn ngẩng đầu nhìn màn, một ngày đại khái chỉ có thể ngủ một ít, ngủ ba canh giờ như hôm nay, một năm cũng chỉ được năm ba ngày.

“Ninh cô nương sao rồi?” Lúc hạ nhân bưng nước ấm cho hắn rửa mặt, hắn hỏi.

“Vị cô nương kia đã dùng bữa sáng, nghe nói muốn lấy chút giấy mực về phòng, hình như muốn viết thư.”

Nam Cung Nhược Hư gật gật đầu, nếu đã vậy, mình cũng không nên đi qua quấy rầy nàng.

Hơn nửa ngày sau, hắn cũng không thấy bóng dáng của nàng, nghe nói nàng muốn chút chu sa, vẫn ở trong phòng.

Viết thư cần dùng đến chu sa sao? Trong lòng hắn kỳ quái.

Khép cuốn sách lại, cũng gần trưa, hôm nay đệ đệ Nam Cung Lễ Bình đi mấy ngân hàng tư nhân, buổi tối mới trở về, nếu để Ninh Vọng Thư một mình dùng cơm trưa không khỏi thất lễ, hắn gọi hạ nhân, nói: “Cơm trưa mời Ninh cô nương đến đây dùng đi.” Nghĩ lại một chút, “Không cần, ta tự đi thôi. Người phân phó phòng bếp, Ninh cô nương là người Thực trung, chủ yếu là đồ ăn cay.”

Mỗi khi có mưa, Nam Cung Nhược Hư sẽ đi đứng không tiện, hắn lại không muốn có người đi theo, một mình bung dù đi. Dù là sương phòng phía đông gần Mặc Cách cư, khi đi đến, cả người đã đầy mồ hôi, không thể không nghỉ ở hành lang một lát.

Đông sương phòng có bảy, tám gian phòng, chỉ có gian phòng gần hắn nhất mở cửa sổ, hắn là sương phòng Ninh Vọng Thư đang ở.

Hắn đến gần, nhìn lại, gần cửa sổ là một cái bàn, trên bàn có bày tờ giấy Tuyên Thành lớn đang mở, trên giấy vẽ đầy đường cong quanh co khúc khuỷu cùng ký hiệu loạn thất bát tao, Ninh Vọng Thư đang chống cằm, hai mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy, ngưng thần suy nghĩ, hắn đến cũng hồn nhiên không biết.

Nam Cung Nhược Hư cố ý ho nhẹ vài tiếng.

Nàng nghe tiếng, đột nhiên ngẩng đầu, thấy hấn đứng ngoài cửa sổ, thản nhiên cười: “Nam Cung đại ca, sao lại đứng đầu gió, mau vào.”

“Vết thương đỡ chưa ?” Hấn đi vào, thân thiết hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều, cũng chẳng phải vết thương .”

Hấn đến bên bàn: “Đây là bản đồ?”

“Đúng vậy, ta mất khá nhiều công sức mới vẽ được.” Nàng lấy chén trà ấm, để vào trong tay hấn, nghiêng đầu nhìn bản đồ, cười nói, “Vẽ còn không tốt.”

“Cô vẽ rừng cây phía tây sao.” Bản đồ nơi đó hấn vô cùng quen thuộc, “Sao cô có hứng thú với nơi này vậy?”

Ninh Vọng Thư tròn mắt, không trả lời hấn, bất khả tư nghị nói: “Sao huynh có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra?”

Hấn mỉm cười: “Ta cũng có bản đồ, vẽ tốt hơn cô.” Tay hấn nhẹ nhàng lướt trên giấy, “Nơi này còn có một ngọn núi nhỏ và ao.”

Nàng vò đầu, để bút xuống, giận dữ nói: “Sớm biết huynh có ta đã không ngồi vẽ vất vả như vậy.” Lại quay đầu nhìn hấn, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Sao huynh lại có?”

“Ta ít khi ra ngoài, Lễ Bình thường vẽ bản đồ thành trì sông núi đưa ta xem cho đỡ buồn.” Hấn hỏi lại nàng, “Còn cô? Sao cô cảm thấy hứng thú với nơi này vậy?”

“...” Ninh Vọng Thư chần chờ một lát, không muốn lừa hấn, chỉ có thể nói, “Bây giờ không thể nói, để ngày sau nói cho huynh.”

Nam Cung Nhược Hư nhìn nàng cười hì hì, tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng hỏi lại cũng không tốt. Ánh mắt đảo qua tờ giấy, vết chu sa bắt mắt được vẽ cẩn thận, nhìn rất rõ. Xem ra, đây là nguyên nhân nàng tới Cô Tô.

10. Chương 10

Chương 10

Đêm đến, Nam Cung Lễ Bình vừa trở về liền vội vã đi vào Mặc Cách cư. Nam Cung Nhược Hư đang đọc sách dưới đèn, Nam Cung Lễ Bình thấy hấn vẫn an toàn không việc gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vị cô nương kia đâu?” Nam Cung Lễ Bình mở miệng hỏi.

“Hình như đang nghỉ ngơi trong phòng.”

“Cô ấy...” Nam Cung Lễ Bình muốn nói lại thôi.

Nam Cung Nhược Hư nhìn bộ dạng ấp úng của đệ đệ, không khỏi buồn cười, nói: “Nếu đệ có việc thì đi tìm cô ấy đi, tội gì ở trong này cho sốt ruột.”

“Đại ca... ý đệ không phải vậy.” Nam Cung Lễ Bình nghĩ nghĩ, hạ giọng nói: “Hôm qua Vương Thụy bị giết, vết thương chí mạng là vết đao dài ba tấc.”

Nam Cung Nhược Hư giật mình, lập tức thản nhiên nói: “Ý đệ là có liên quan tới Ninh cô nương?”

“Đệ biết như vậy rất vô lý, nhưng vừa vặn Ninh cô nương cũng dùng đao, hơn nữa hôm qua cô ta cũng bị thương.” Nam Cung Lễ Bình nhú mày nói, “Cho dù không phải là hung thủ, nhưng không phải hoàn toàn không có vấn đề, làm người ta khó tin được.” Hấn nhin không được lại hỏi, “Đại ca, thật ra Ninh cô nương có thân phận thế nào, sao huynh quen cô?”

Nam Cung Nhược Hư không hé răng, trong đầu hiện ra vết chu sa được ký hiệu trên bản đồ, màu đỏ rực rỡ, lúc này nghĩ đến lại thấy ghê người, chẳng lẽ nàng thật sự có liên quan đến việc này?

“Đại ca —— đệ lo cô ta sẽ hại huynh.” Nam Cung Lễ Bình thấy hấn không trả lời, cũng không có cách nào.

“Cô ấy sẽ không.”

“Đại ca!”

Nam Cung Nhược Hư thản nhiên nói: “Nếu nàng muốn hại ta, thật sự rất dễ dàng.”

Thấy lời nói của ca ca có ý bảo vệ Ninh Vọng Thư, Nam Cung Lễ Bình đành phải gật gật đầu, nói: “Đệ hiểu được.”

Nam Cung Nhược Hư biết đệ đệ vừa phái người thăm dò thân thể của Ninh Vọng Thư, nói không chừng cũng đã xong, nghĩ nghĩ lại nói, “Đệ đừng để cô ấy nghe được những lời này, dù sao người ta cũng là khách chúng ta mời ở lại.”

“Đại ca cứ yên tâm. Đệ tự có chừng mực.”

Cứ như vậy qua hai ba ngày, Nam Cung Lễ Bình cho người thăm dò chỉ biết được Ninh Vọng Thư là người Thục trung, Phi Long môn, nên mặc dù danh tiếng của môn không tốt lắm, nhưng cũng chưa nghe nói từng làm việc đại ác, hơn nữa thấy mấy ngày nay Ninh Vọng Thư không có hành động lạ, cũng dần dần yên tâm.

Mà Ninh Vọng Thư biết rõ Nam Cung thế gia không phải là bang phái giang hồ, đương nhiên không có thói quen không câu nệ tiểu tiết, lại do vết thương chưa lành, mỗi ngày nàng chỉ ở trong phòng vẽ vờ đọc sách, cũng nhàn nhã tự tại.

Vài ngày sau, Nam Cung Nhược Hư lại nghe thấy có người tới thăm, người tới là Lâm công tử Lâm Vũ Phi. Ngày ấy Lâm gia phái người tới, vẫn không thấy có động tĩnh, không nghĩ hôm nay Lâm công tử lại tự mình đến đây. Tuy rằng chỉ gặp hần một lần trên thuyền, nhưng hần tới chơi, có lẽ có chuyện gì quan trọng.

Hàn huyền khách sáo năm ba câu xong, Lâm Vũ Phi mới ngại ngùng mở miệng hỏi: “Công tử có biết chỗ Ninh cô nương ở không? Từ ngày từ biệt trên thuyền, ta vẫn áy náy với hai vị, hy vọng có cơ hội bù lại.”

Nam Cung Nhược Hư hiểu được tâm ý của hần, gặp mình chỉ là ngụy trang, hần muốn gặp Ninh Vọng Thư mới là thật.

“Lâm công tử khách khí. Bây giờ Ninh cô nương đang ở lại nhà ta.”

“Thật không!” Lâm Vũ Phi vừa cao hứng liền thở dài, “Sớm biết nàng ở chỗ Nam Cung huynh, ta đã không uổng phí thời gian tìm khắp khách sạn trong thành Cổ Tô.”

Nam Cung Nhược Hư thấy hần như vậy, cười nhẹ, chưa từng nghĩ ngày ấy gặp mặt trên thuyền một lần, vị Lâm công tử này đúng là nhớ mãi không quên Ninh Vọng Thư, liền phân phó hạ nhân mời Ninh Vọng Thư lại đây.

Ninh Vọng Thư đang đổi thuốc chỗ Tiết đại phu, qua mấy ngày nghỉ ngơi, miệng vết thương đã tốt rất nhiều, chỉ là vết thương quá sâu lại từng rạn nứt, vẫn không thể hoạt động mạnh. Lúc này nghe nói Lâm Vũ Phi đột nhiên đến thăm, nàng không khỏi nghi ngờ, lo lắng hần cùng Ngu Thanh là người một phe, lần này đến thăm để gây phiền toái.

Ngu Thanh có khúc mắc với mình, nàng vẫn chưa nói cho Nam Cung Nhược Hư, giờ thật hối hận, nhưng cũng không kịp rồi.

Lâm Vũ Phi vừa thấy nàng đi vào, kìm không được đứng lên đón tiếp, nói: “Ninh cô nương, lâu rồi không gặp.”

“Lâm công tử.” Trong lòng có phòng bị, Ninh Vọng Thư chỉ thản nhiên mỉm cười, chào xong, nàng ngồi đối diện hần, ánh mắt điều tra nhìn phía Nam Cung Nhược Hư... Người này chỉ mỉm cười không nói, vẻ mặt cổ quái, nàng nhìn không ra manh mối gì.

“Hôm nay công tử đến thăm, không biết tìm ta có việc gì?” Nàng nói thẳng, nếu Lâm Vũ Phi đến dò đường cho Ngu Thanh, nàng cũng không muốn nhiều lời.

“Đêm đó trên thuyền chiêu đãi không chu toàn, khiến cô nương bị oan ức, tại hạ vẫn canh cánh trong lòng.” Lâm Vũ Phi ánh mắt tha thiết, “Ngày mai Phụng Nghi lâu tổ chức đấu trà, muốn mời cô nương, không, là muốn mời nhị vị cùng đến.”

“Đa tạ,” Ninh Vọng Thư từ chối, “Ta không hiểu trà đạo, không nên tham gia chuyện này.”

Lâm Vũ Phi vội nói: “Cô nương là khách quý, chỉ cần đến xem thôi. Dù sao sắp tới Hàn nhị gia sẽ đi Khai Phong, coi như là tiệc chia tay, chẳng lẽ cô nương không đến sao?”

“Ta...” Ánh mắt rơi xuống Nam Cung Nhược Hư, lấy hấn làm bia đỡ, “Nam Cung đại ca thích yên tĩnh, không thích ở nơi huyền ảo.”

Nam Cung Nhược Hư gục đầu xuống, biết tiếp theo Lâm Vũ Phi sẽ khuyên mình.

Lâm Vũ Phi quả nhiên cười nói với hấn: “Phượng Nghi lâu là nơi thanh tĩnh, cạnh có hồ nước, lịch sự tao nhã, ngoài cửa sổ có rừng tùng mát mẻ, Nam Cung huynh nếu đi nhất định sẽ thích.”

“Đa tạ, chỉ là thân mình ta vốn không khỏe, ra ngoài có chút bất tiện.” Hấn lịch sự nói.

“Không ngại, ngày mai ta sẽ cho xe ngựa đặc biệt tới đón hai vị. Nếu Nam Cung huynh không thích đi xe, ta sẽ cho nhuyển kiệu đến. Hai vị chớ chối từ.”

“...”

“Lâm công tử, không phải chúng ta không hiểu tâm ý của huynh.” Ninh Vọng Thư nói, “Là ta có chút mâu thuẫn với Thái Hồ thủy trại, nếu đụng phải, khó tránh khỏi xung đột. Đây chỉ là việc nhỏ, nếu lúc đó ảnh hưởng đến mọi người, đều là lỗi của ta.”

Lâm Vũ Phi ôn hòa nói, “Lần này vẫn chưa mời bằng hữu Thái Hồ thủy trại, cô nương cứ yên tâm. Một phen thành ý của tại hạ, chẳng lẽ hai vị ngay cả đến một chút cũng không được sao?”

Ninh Vọng Thư nhú mày nhìn hấn, nhất thời không nghĩ ra muốn nói cái gì.

“Như vậy giờ thân ngày mai ta sẽ tới đón nhị vị.” Lâm Vũ Phi vui vẻ nói, tươi cười đầy mặt cáo từ.

Nam Cung Nhược Hư cùng Ninh Vọng Thư nhìn nhau cười khổ.

“Sao lúc này huynh không giúp ta?” Ninh Vọng Thư vừa vội vừa nói, “Giờ thì tốt rồi, ngay cả huynh cũng trốn không thoát. Cái tiệc đấu trà xã giao huynh có biết là cái gì không?”

“Nghe nói là mọi người mang trà tốt nhà mình đến, bình phẩm lẫn nhau thôi. Ta từng nghe Lễ Bình nói qua nhưng chưa từng tham gia.” Nam Cung Nhược Hư thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của nàng liền nhịn không được muốn cười.

“Êm đẹp ngồi uống trà là được, còn rắc rối như vậy làm gì.” Nàng mang vẻ mặt đau khổ nhìn hấn, “Làm sao bây giờ, ta không có trà.”

“Không quan trọng, nói lão Ngưu đi lấy một ít, ngày mai cô mang đi là được.”

Ninh Vọng Thư ngạc nhiên nói: “Còn huynh, huynh không đi sao?”

“Chỉ cần cô chịu đi, Lâm công tử đã vừa lòng, ta có đi hay không hấn sẽ không để ý.” Hấn thản nhiên cười nói.

Nàng cười hì hì nói với hấn: “Coi như là ta mời huynh, được không? Nhà huynh tuy lớn, nhưng cả ngày ngồi ở nhà cũng không có gì vui, không bằng đi dạo đi. Còn nữa, ta không hiểu trà đạo, đến lúc đó bình phẩm chẳng ra gì, huynh xem như là giúp ta đi.”

Hấn cười nói: “Cô không hiểu ta thì sao ta lại hiểu.”

“Ta thấy huynh suốt ngày uống trà, dù sao cũng tốt hơn ta.” Nàng ngồi xuống cạnh hấn, lẩm bẩm, “Lâm công tử cũng thật kỳ quái, sao cứ khẳng khái muốn chúng ta đi?”

Nam Cung Nhược Hư liếc nàng nói: “Dù sao cô cũng là giang hồ hiệp nữ, sao cả việc này đều nhìn không ra!”

Nàng thở dài, nói: “Không có biện pháp, chỉ trách ta mới vào giang hồ, kinh nghiệm không đủ... Nhìn bộ dáng hấn, không giống là có ác ý.”

Hắn cúi đầu mỉm cười, nói: “Đi thì biết, cần gì phải lo lắng suy đoán. Nhưng mà thương thể của cô... không sao chứ?”

“Cũng không phải đi đánh nhau.” Nàng chẳng để ý quơ quơ chân.

11. Chương 11

Chương 11

Ngày hôm sau, còn chưa đến giờ Thân, nhuyển kiều và kiều phu Lâm công tử phái tới đã chờ ở ngoài phủ, kết quả là Ngưu tổng quản dùng vài đồng bạc đuổi đi, Ngưu tổng quản sớm chuẩn bị xe ngựa riêng tốt rồi. Mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên đại thiếu gia muốn xuất môn, tự nhiên phải chuẩn bị thỏa đáng. Theo ý của hắn, thể nào cũng phải mang vài người đi theo, mà đại thiếu gia không chịu, nhị thiếu gia khuyên nửa ngày mới miễn cưỡng đồng ý mang theo bốn gã sai vặt.

Vị cô nương họ Ninh đột nhiên xuất hiện làm hắn hoang mang khó hiểu, nhưng đại thiếu gia xuất môn cùng nàng, ngay cả lão tổng quản là hắn đều giật mình không nhỏ, nhưng trong lòng lại yên tâm một ít. Mười mấy năm đại thiếu gia vì bị bệnh mà ở mãi trong nhà, dù có tức giận ai cũng nhẹ nhàng cho qua, nếu có thể đi ra ngoài một chút, thật ra với hắn là chuyện tốt.

“Thì ra xe ngựa còn có thể thoải mái như vậy!”

Không biết từ khi nào Ninh Vọng Thư đã đến bên cạnh xe ngựa, xóc màn xe nhìn vào, ngạc nhiên tán thưởng. Nhìn bên ngoài, xe ngựa rất bình thường, chỉ lớn hơn xe ngựa bình thường một chút, nhưng bên trong rất xa hoa. Nội thất tinh xảo trong xe không cần phải nói, lo lắng Nam Cung Nhược Hư sợ lạnh, trải một tấm thảm Ba Tư thật dày, bên cạnh có lò sưởi tay, gối dựa, hộp thức ăn đầy đủ cả.

“Ngày đó thật sự ủy khuất huynh.” Nàng quay đầu nhìn Nam Cung Nhược Hư phía sau, có ý xin lỗi. Đêm đó mình tùy ý muốn một chiếc xe ngựa, vô cùng đơn sơ, hoàn toàn không thể so sánh với xe ngựa này.

Người bên cạnh đương nhiên không nghe hiểu, Nam Cung Nhược Hư mỉm cười, không tiếp lời.

Xe là xe tốt, ngựa cũng là ngựa tốt, chạy nhẹ nhàng ổn định, chỉ sau nửa canh giờ liền đến Phượng Nghi lâu. Ninh Vọng Thư xuống xe nhìn qua, quả nhiên là nơi cực kỳ thanh u, xây dựa vào hồ nước, cách đó không xa có mảnh rừng xa vắng, không khí trong lành phảng phất hương rừng, hít sâu một hơi, liền cảm thấy cả người nhẹ đi vài phần.

“Ninh cô nương, cô đến rồi!”

Lâm Vũ Phi dựa lan can trên lầu nhìn ra, thấy nàng xuống xe, vui mừng không kìm được, liền chạy xuống, đón bọn họ vào lầu, nhiệt tình vui vẻ tiếp đón.

Nam Cung Nhược Hư mới ngồi vào chỗ, liền nhận ra trong phòng có một người là Tổng chủ quỹ ngân hàng tư nhân ở thành Vô Tích thuộc Nam Cung thế gia. Tổng chủ quỹ quay nhìn thấy hắn tất nhiên rất kính hãi, vội vàng muốn tiến lên thăm hỏi, liền thấy Nam Cung Nhược Hư lắc đầu, ra hiệu hắn dừng kinh động những người khác.

Hai người còn lại, một người là Hàn Chương; phía sau là một nam nhân trung niên, dáng người thon dài, mặt trắng, hai mắt lấp lánh nội liễm, bên hông đeo một thanh đao màu bạc khắc hoa sen. Ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua thanh đao kia, Ninh Vọng Thư không khỏi cứng người, sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng quay đầu, chuyển ánh mắt qua nơi khác.

Lâm Vũ Phi chỉ vào người nọ, giới thiệu cho bọn hắn: “Vị này là Vương Nhân Tương Vương nhị gia của Nhân Phong vô quán, đơn đao của hắn có thể nói là đệ nhất.”

Đơn đao: đánh nhau một mình bằng đao.

Vương Nhân Tương cười ha ha, chấp tay nói: “Lâm công tử coi trọng, tại hạ thực sự không có năng lực, nếu nổi danh giang hồ, làm sao lại đi mở một võ quán nhỏ bé kiếm cơm ăn.” Hắn nhìn Ninh Vọng Thư vài lần, vẫn chưa dừng lại, nhưng lại nhìn kỹ Nam Cung Nhược Hư.

Tổng chương quỳ cười nói: “Vương huynh trời sinh tính tình nhân hậu, không muốn theo giang hồ phân tranh, tại hạ bội phục vô cùng.”

“Làm sao so được với Tổng chương quỳ...”

Hai người khen nhau một phen, đến khi thấy đã dùng hết cấp bạc lễ nghĩa mới thôi. Hàn Chương không kiên nhẫn với mấy nghi thức xã giao này, sớm nhảy đến bên cạnh Ninh Vọng Thư, liên miên căn nhắc hỏi nài ít việc, nhưng không ngờ mình chiếm mất vị trí của Lâm thiếu gia.

Lâm Vũ Phi đành phải ngồi vào ghế ban đầu của Hàn Chương, bộ dạng có chút mất mát.

Bình nước đã sôi, phát ra tiếng ùng ục liên tục, trà đồng bên cạnh linh hoạt vớt bọt, thả chút trà khô vào...

Ánh mắt Ninh Vọng Thư dừng trên người trà đồng, theo góc độ này, khóe mắt luôn quan sát động tĩnh của Vương Nhân Tương, câu có câu không đáp lời Hàn Chương.

“Người nhìn chằm chằm này tiểu ca này làm gì?” Hàn Chương kỳ quái nói.

Ninh Vọng Thư lấy lại tinh thần, nói lung tung: “Trước kia chưa thấy ai chú ý pha trà như vậy, cảm thấy mới mẻ.”

Nam Cung Nhược Hư nghiêng đầu, thấy ánh mắt nàng mơ hồ không rõ, đã hơi phát hiện có gì không thích hợp.

“Nước này mới lấy lúc trời chưa sáng ở trong suối trên núi Thủ Huệ, ” Lâm Vũ Phi nghĩ nàng có hứng thú, cười nói, “Theo ‘Trà kinh’, nó đứng thứ hai trong thiên hạ.”

“Ngay cả nước cũng chú ý như vậy.” Hàn Chương có chút hứng thú nhìn về phía trà đồng.

Trà đã nở, tiểu đồng múc một gáo nước, dùng thanh trúc khuấy thành lốc xoáy, lấy trà thả vào giữa. Một lúc sau, nước bắt đầu ngấm, lại cho thêm nước, như vậy mới rót vào chén trà, đưa lên ọi người.

Ninh Vọng Thư không yên lòng, cầm lấy liền uống, uống vào nước trà còn nóng, suýt nữa kêu ra tiếng, do cổ nuốt vào, đầu lưỡi liền bị bỏng chết lặng. Nam Cung Nhược Hư nhìn thấy, không tiếng động lấy trà quả trước mặt đưa qua.

Trà quả: quả nhỏ thường dùng kèm khi uống trà

“Vị trà này như thế nào?” Ninh Vọng Thư bỏ vài trà quả vào miệng, nhỏ giọng hỏi hắn, “Sao ta uống không nhận ra được?”

“Màu đậm mùi thơm, nhưng vị hơi nhạt, hẳn là Hoắc Sơn Tước Lưỡi.” Hắn cũng chỉ nhấp một ngụm, để qua một bên. Trà xanh tính hàn, hắn không thể uống nhiều.

“Đầu lưỡi Nam Cung huynh thật tốt, ” Vương Nhân Tương vỗ tay, khen, “Đây trà bà con xa của ta mới mang đến mùa xuân này, vẫn uống không dứt được. Hôm nay tham gia tiệc trà cùng Lâm huynh, ta mới lấy đến cùng chư vị nhấm nháp.” Lúc hắn nói chuyện, Ninh Vọng Thư híp mắt quan sát, lại không nhận ra hắn có gì khác thường...

Đêm đó không trăng không sao, cơ hồ là một mảnh tối đen, có lẽ hắn không thể nhận ra mình —— nàng chỉ có thể nghĩ vậy, nếu không là vì thanh đao kia, mình cũng vô pháp xác định chính là người trước mặt.

“Hình như vị rất đậm!” Hàn Chương ở bên cạnh gật đầu, hắn không phải ngu độn Bạch Ngọc Đường, không hề có hứng thú với mấy việc phong nhã này.

12. Chương 12

Chương 12

Lần pha trà thứ hai, Lâm Vũ Phi tự mình bưng trà, cười với Ninh Vọng Thư: “Đây là trà búp Minh tiên Bích Loa Xuân, được sao bằng một phương pháp khá cổ, là trà ta thích dùng nhất, cô nếm thử xem có thích không?”

Trà búp Minh tiên: loại trà ngon hái trước tiết Thanh minh

Ninh Vọng Thư thấy hấn đứng trước mặt mình, vẻ mặt tha thiết, đành phải thối nhẹ vài hơi, uống vài ngụm, miễn cưỡng cười nói: “Quả nhiên uống rất ngon.”

Thật ra đầu lưỡi nàng đã bị phỏng, làm sao phân biệt được vị gì ra sao, chỉ cảm thấy buốt mà thôi.

“Vậy nếu cô thích, ta đưa cho cô một ít nhé.” Lâm Vũ Phi vui vẻ nói.

Ninh Vọng Thư từ chối: “Ta không biết cách pha trà rắc rối này, dù là trà ngon cũng sợ mất vị, không đành làm hỏng, hay là thôi đi.”

“Không sao đâu, nhìn rườm rà, thật ra cũng đơn giản, để ta dạy cô.” Lâm Vũ Phi vén tay áo, phát tay cho trà đồng lui qua một bên, muốn tự pha trà. Triều Tống thịnh trà, pha trà cũng được coi là cử chỉ lịch sự tao nhã, cho nên Lâm thiếu gia hành động như vậy, mọi người cũng không dị nghị.

“Nước phải sôi mạnh... Ninh cô nương, cô tới nhìn đi!”

“...” Ninh Vọng Thư do dự một chút, vị trí pha trà ngay cạnh Vương Nhân Tương, trong lòng nàng vẫn có vài phần cố kỵ, chần chờ một lát, mới chậm rãi đứng dậy bước qua đi.

Nàng chỉ cách Vương Nhân Tương mấy bàn trà nhỏ, cảm nhận được ánh mắt của hấn đảo qua đảo lại trên đùi mình, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Mặc dù mình đi đường không khép khiêng, nhưng đối với cao thủ, bằng bước chân nặng hay nhẹ có thể biết đối phương có bị thương hay không. Đùi phải của nàng không thể dùng lực, bước đi đương nhiên sẽ nhẹ hơn chân trái.

“Hoa có mùi độc đáo, đều đã vào thẩm trà.” Lâm Vũ Phi hồn nhiên không phát hiện Ninh Vọng Thư có điều dị thường, một mạch cười nói với nàng, “Như hoa phù dung, tường vi, mân côi, bây giờ là mùa thu, lấy hoa quế hay hoa cúc cho vào bình, hương vị nhẹ nhàng không tầm thường.”

Ninh Vọng Thư liên tục gạt đầu, kỳ thật hấn nói gì nàng chỉ hiểu một vài từ, cảm thanh trúc vô ý đùa nghịch. Nước vẫn còn trên bếp, hơi nước ẩm áp lượn lờ, vô ý ngáng đầu, nàng nhìn thấy một đôi mắt quen thuộc. Nam Cung Nhược Hư ngồi cách đó không xa, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt kia làm nàng nao nao.

Một cảm giác xa lạ chạy dọc toàn thân, khiến nàng vội vã hạ mi mắt, đùa nghịch trà cụ trước mặt. Lâm Vũ Phi bên người vẫn lú lo nói: “Đầu trà được phân thành nhiều trà, vừa trà và ít. Mùa hè thích hợp dùng nhiều trà, mùa đông thích hợp dùng ít trà, xuân thu thích hợp dùng vừa lượng trà vừa đủ...”

Hấn phát nhẹ cây quạt nhỏ, vốn để khống chế sức lửa, lại thấy ẩm nước nổ nhẹ, nháy mắt bếp lửa liền sáng ngời, vô số tia lửa nhỏ bắn ra, bay thẳng về phía hai người.

Đầu: bốc một lượng trà thích hợp vào trong ấm, không quá nhiều hay quá ít, căn cứ vào loại trà và sở thích của khách uống trà.

Theo bản năng Ninh Vọng Thư nhanh chóng bước qua một bên, bước chân vừa chạm đất, theo quán tính người tập võ, thân mình tự nhiên xoay trái... Nhưng trong nháy mắt, nàng đã biết mình đã phạm sai lầm lớn, động tác này không khác bày thân pháp của mình trước mặt Vương Nhân Tương.

Có lẽ hấn không nhận ra dung mạo, nhưng có thể nhận ra thân pháp của mình. Lâm Vũ Phi cũng nhảy qua một bên, áy náy cười nói: “Là do thanh trúc chọn không tốt.”

Ninh Vọng Thư im lặng không nói, ánh mắt phức tạp nhìn kỹ bếp lò trước mặt, trước khi có tiếng nổ, hình như nàng nghe thấy tiếng xé gió rất nhỏ, là ảo giác của nàng sao?

Tổng chương quây ha ha cười: “Lửa bắn ra ngoài chỉ điều tốt, chắc là gần đây Lâm thiếu gia có chuyện tốt, chúc mừng chúc mừng!”

Lời vừa dứt, mặt Lâm Vũ Phi liền hơi đỏ, nhẹ nhàng liếc Ninh Vọng Thư, cười nói: “Hy vọng được như quý ngôn của ngài.”

Lời này vào tai mọi người, hơn nữa nhìn thấy Lâm gia thiếu gia ân cần với Ninh Vọng Thư như thế, ý tứ không nói cũng biết. Nam Cung Nhược Hư thấy hai người song song đứng trước bình phong, tuần tú phi thường, quả nhiên là đôi bách nhân, trong lòng không khỏi sinh vài tia âm đạm, hơi hơi cúi đầu.

Chỉ qua một lúc, lượt trà thứ ba được đưa lên, tiểu đồng cung kính bưng trà, Ninh Vọng Thư và Lâm Vũ Phi đều về chỗ.

Đã có vài nghệ nhân nhẹ nhàng bước vào từ trước, đến khi Lâm Vũ Phi khẽ gật đầu, lập tức tấu nhạc. Nữ tử khảy tì bà uyển chuyển mở môi anh đào, ngân nga xướng lên:

“Khói sương lãng đãng trôi ngập thành,

Người dựa thuyền lan mà hát,

Vẫn luôn nhớ về chàng.

Cách ba sông

Nhờ mây xanh che phiền muộn trong mắt

Mĩ nhân cười nói

Đẹp như hoa sen

Tình ngắn, mà vương vấn như tơ.

.....” Ca từ triền miên uyển chuyển động lòng như vậy, lại được hát bởi tiếng Ngô mềm mại, nghe mà mềm nửa người. Ninh Vọng Thư cùng Hàn Chương tuy không phải người Cô Tô, nghe không hiểu tiếng Ngô, nhưng cũng cảm nhận được.

Tiếng Ngô: tiếng nói phổ biến ở vùng Giang Nam

Một khúc hát xong, mọi người đều vỗ tay khen ngợi, chỉ có Vương Nhân Tương vẫn si ngốc kinh ngạc...

Hàn Chương tiến đến bên tai Ninh Vọng Thư, lặng lẽ cười nói: “Ta thấy Lâm công tử tám phần động tâm với muội rồi, hay là muội về nói với sư phụ muội, gả đến Cô Tô cũng không tệ!”

Ninh Vọng Thư tức giận trừng hắt một cái, khi này nàng chưa lưu ý đến lời nói của mọi người, nghe Hàn Chương đột nhiên nói như vậy, tự nhiên không vui, nhưng cũng vô tâm không nghĩ nhiều.

Nàng âm thầm lưu ý về mặt Vương Nhân Tương, vẫn nhìn không ra chút manh mối, Vương Nhân Tương càng bình tĩnh vô ba, càng làm nàng bất an, như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Chúng ta đi trước được không?” Nàng đến bên người Nam Cung Nhược Hư, nói nhỏ.

“Được.” Hắn sớm nhìn ra nàng có vẻ khác thường, mặc dù không hỏi rõ, nhưng vẫn trả lời rõ ràng.

Ninh Vọng Thư vốn nghĩ hắn sẽ hỏi lý do, không đoán được hắn cái gì cũng không hỏi liền đáp ứng, không khỏi liếc mắt nhìn hắn một cái. Mặc dù thần sắc bệnh tật tiêu tụy, ánh mắt lại đằm đằm mà ấm áp, khí chất thanh lịch tao nhã, nàng rung mình trong lòng—— hắn có bệnh trong người, mình càng phải cẩn thận mới đúng!

13. Chương 13

Chương 13

Hàn Chương ở một bên, không hiểu tình hình cười hì hì nói: “Nếu muội muốn mời ta làm bà mối, tiền lì xì không thể ít nha.”

Ninh Vọng Thư không nề hà trừng hắt mắt một cái, bưng lên tách trà trước mặt, trong lòng cân nhắc nên cáo từ như thế nào mới thỏa đáng. Lúc này, một phen nhiệt thành của Lâm gia công tử, tuy có nhận, nhưng không để trong lòng. Lại nghĩ nghĩ một hồi, nhấp từng ngụm nhỏ chén trà trong tay, thầm nghĩ trà đã qua ba tuần, cũng không tính thất lễ, liền đứng dậy cáo từ.

Lâm Vũ Phi trong lòng không buông, lại hỏi nàng muốn ở Cô Tô bao lâu, Ninh Vọng Thư cười mà không đáp, chỉ nói chưa định ngày về. Hắn đoán nàng nhất định còn ngây ngốc vài ngày, nghĩ còn nhiều thời gian, còn có cơ hội gặp mặt, trong lòng mừng thầm.

Đến khi lên xe ngựa, ngồi vào chỗ của mình, xe ngựa chậm rãi chạy tới phía trước, Nam Cung Nhược Hư nhin không được hỏi: “Thân thể cô không thoải mái sao?”

Ninh Vọng Thư trầm mặc một lát, lại nhìn chăm chăm hắn, không biết nên nói như thế nào.

Nam Cung Nhược Hư mới ở bữa tiệc thấy bộ dạng nàng, vốn có nghi ngờ, lại thấy nàng hiện nay như vậy, nghĩ đến nàng vì mình, đành phải nói: “Chẳng lẽ do ta? Ta đã nói ta không nên tới.”

Ninh Vọng Thư vội vàng cười nói: “Huynh đừng đoán mò... Không giấu gì huynh, là ta gây chút phiền toái, chỉ sợ liên lụy đến huynh.”

Nghe vậy, Nam Cung Nhược Hư ngăn ra.

“Phiền toái gì?” Nam Cung Nhược Hư khó hiểu nói, “Khi đến không phải rất tốt sao, sao đột nhiên như vậy...” Hắn bỗng nhiên hiểu được cái gì, lập tức thấp giọng nói: “Người vừa rồi ở trong sảnh?”

Ninh Vọng Thư gật gật đầu, cười khổ nói: “Ta vừa vào nhìn thấy đao của hắn liền nhận ra, chỉ sợ hắn cũng nhận ra ta.”

“Người nói là Vương Nhân Tương?” Lúc này Nam Cung Nhược Hư mới hiểu được tại sao trong phòng nàng lại có bộ dạng kì quái, lập tức nghĩ đến: “Chẳng vết thương trên đùi cô... Cô quen hắn?”

“Nói gì tới quen biết, nếu không phải hôm nay tham dự tiệc trà, ta cũng không biết hắn là ai.” Trong lòng Ninh Vọng Thư không dễ chịu, cảm thấy Vương Nhân Tương quá mức bình tĩnh vô ba, điều này làm nàng có chút bất an...

Đêm đó không trăng không sao, đường đao quỷ mị như hình với bóng, rét lạnh như băng, sát ý lạnh thấu xương.

Trong lúc xoay người, đao xẹt qua mặt nàng, đoá sen nhỏ màu bạc ánh vào mắt, đẹp để hút hồn.

Người nọ chắc chắn muốn nàng để hồn lại dưới đao, nàng rất rõ.

Ninh Vọng Thư lấy loan đao giấu dưới đệm ra, may mắn mình vì phòng vạn nhất mang theo nó, âm thầm thở một hơi dài.

“Cô là đối thủ của hắn?” Nam Cung Nhược Hư lo lắng hỏi.

Ninh Vọng Thư không trả lời, tay vuốt ve thân đao, cười nhẹ nhàng.

“Sao hai người lại đánh nhau? Hắn là giáo đầu một võ quán, theo lý, không lý do sẽ không gây chuyện.”

“Ta đâu biết hắn là giáo đầu võ quán, đêm đó ta đi dạo phía tây khu rừng gần bờ sông...”

“Đi dạo?”

Ninh Vọng Thư nhún nhún vai, thành thật nói: “... Ta tìm cửa vào một lăng mộ.” Nam Cung Nhược Hư giật mình, quả nhiên nàng đến vì lăng mộ kia, cho nên bản đồ là nàng tự đánh dấu.

Đương nhiên nàng biết hắn nghĩ gì, nhìn hắn nói: “Dấu trên bản đồ là cửa vào ta muốn tìm, ” dừng một lát, xấu hổ cười, lại nói: “Không nghĩ ta đi trộm mộ?”

Nam Cung Nhược Hư không đáp, chỉ hỏi: “Lần trước cô bị thương trong tay hắn, bây giờ cô có thương tích trong người, cô không phải là đối thủ của hắn.”

“Ta không bị thương cũng không phải đối thủ của hắn.” Ninh Vọng Thư thấp giọng nói, lăm bầm lâu bầu. Nàng phiền não dựa vào phía sau, do xe ngựa đang đi nên hơi loạn choạng. Nếu nàng chỉ một mình, đánh không lại thì trốn, miễn cưỡng chắc được vài phần. Nhưng còn có hắn... Vương Nhân Tương chính mắt nhìn thấy nàng xuất hiện cùng Nam Cung Nhược Hư, nàng không thể biết được Vương Nhân Tương có bỏ qua hắn hay không.

Nghĩ đến vì mình mà Nam Cung Nhược Hư bị liên lụy, Ninh Vọng Thư liền tự trách không thôi.

Nam Cung Nhược Hư nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, hỏi: “Chẳng lẽ hần cũng muốn trộm mộ, nhìn cô không vừa mắt?”

“Có vẻ không giống.” Ninh Vọng Thư lắc đầu, “Ta cảm thấy hần là người thủ lắng, cho nên địch ý với ta rất sâu đậm.” Nhớ tới ánh đao lạnh liệt đêm đó, nàng vẫn còn sợ hãi.

Bên trong xe ngựa liền yên tĩnh, hai người đều không muốn nhắc lại, kỳ thật cũng không biết nên nói cái gì. Phượng Nghi lâu vì muốn thanh u, đường đi có chút hẻo lánh, con đường chỉ là một lối xe ngựa đi qua thành đường mà thôi. Lúc này trên đường chỉ có xe của bọn họ, tiếng ngựa đạp lá khô sần sật có thể nghe rõ ràng, Ninh Vọng Thư nghe thấy, chột tai vô cùng.

Tịch dương xuyên qua rừng lá, len qua cửa sổ, dừng trên tay Nam Cung Nhược Hư, sắc vàng tịch tịch, không chút độ ẩm. Hần lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt không dấu được lo lắng, còn có một tia áy náy... Hần thăm hặn mình tay trái gài không chặt, đúng là ngay cả một chút việc cũng không giúp được.

Sần sật, sần sật, đột nhiên bị tiếng quát của gã đánh ngựa ngắt quãng.

Một lúc lâu sau, Ninh Vọng Thư thở dài, ra vẻ thoải mái cười nói: “Huynh không cần lo lắng, đối với người giang hồ chúng ta, loại chuyện này là cơm bữa, không khó đối phó.”

Nam Cung Nhược Hư mỉm cười, khóe mắt xẹt qua loan đao trong tay nàng, cũng không phá bỏ lời nói dối của nàng.

Xe tiếp tục tiến lên, ánh chiều tà dần tắt.

14. Chương 14

Chương 14

Ngoài xe, chợt truyền đến vài tiếng ho nhẹ của gã sai vặt. Ninh Vọng Thư chợt nắm chặt đao, ngón tay hơi trắng, nàng có thể cảm giác được xe ngựa thoáng chậm —— có người bên ngoài!

Vài làn khói nhẹ khó nhận ra xuyên qua màn xe bay vào.

Ninh Vọng Thư nhanh mắt, kinh hãi, ngừng thở, cũng không kịp nghĩ nhiều, duỗi tay ra, nhanh chóng che miệng mũi của Nam Cung Nhược Hư.

Trong nháy mắt chạm vào da hần, hai người đồng thời giật mình.

Bốn mắt gần trong gang tấc, hai người ngơ ngác nhìn nhau, đều không tự giác mà đỏ mặt.

“Đừng hít vào!” Nàng dùng khẩu hình nói cho hần.

Hần gật gật đầu.

Nàng buông ra tay, tiếp tục nắm chuôi đao.

Xe ngựa không biết đã ngừng lại khi nào, bên ngoài im ắng, chỉ trừ tiếng chim bay về tổ.

Ninh Vọng Thư biết Nam Cung Nhược Hư không bằng người tập võ, hơn nữa thể nhược, hần không thể bế khí lâu. Vừa nghĩ, một bên cầm lấy những viên trà Lâm Vũ Phi tặng, bóp nát trong tay, ngay sau đó dùng vỏ đao hất màn xe, bàn tay trắng nõn giơ lên, trà vụn bắn nhanh ra ngoài...

Bé khí: nín thở

Lập tức, nàng kéo Nam Cung Nhược Hư, nhảy ra xe ngựa.

Bốn gã sai vặt đi cùng ngã trái ngã phải phía ngoài xe, không biết sống chết ra sao. Cách đó không xa có một người mang khăn che mặt màu xanh, lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

Làn khói nhẹ khi nẩy thật lợi hại, lúc nhảy ra Nam Cung Nhược Hư vô ý hít vào một ít, liền cảm thấy tay chân vô lực, choáng váng muốn ngã, tựa lên trên cây không ngừng thở dốc.

Ninh Vọng Thư thấy hần như vậy, gấp đến độ dậm chân, giận dữ nói với người nọ: “Người vì ta mà đến, cần gì phải làm tổn thương tính mạng bọn họ!”

“Đó chỉ là khói mê.” Giọng nói khàn khàn phát ra từ phía dưới khăn, hiển nhiên là cố ý ngụ ý trang .

“Huynh thấy sao rồi?” Ninh Vọng Thư giúp Nam Cung Nhược Hư dựa cây ngồi xuống, tuy không hoàn toàn tin lời người nọ, nhưng thấy sắc mặt hần không có dấu hiệu trúng độc, trái tim cũng hạ một nửa.

“Ta không sao.” Hần cố nén cảm giác hoa mắt chóng mặt, miễn cưỡng nói, “Nếu hần dùng khói mê, chắc không nghĩ sẽ đã thương người. Cô không cần lo lắng cho ta, đi mau đi.”

Ninh Vọng Thư đứng lên, cất cao giọng nói: “Chuyện kia, hần hoàn toàn không biết, người không thể tổn thương hần.” Mặc dù nàng đoán người này là Vương Nhân Tương, lại không nói ra, chỉ sợ thân phận bại lộ mà hần không thể không hại Nam Cung Nhược Hư.

Nam Cung Nhược Hư chống đỡ cơ thể, cố gắng nói: “Ta khuyên huynh đài hãy cân nhắc, bản đồ lăng mộ đã sớm vẽ xong, nếu hôm nay chúng ta gặp chuyện không may, không tới ba ngày, thành Cô Tô sẽ náo loạn một chút.”

“Người có biết...” Khuôn mặt dưới khăn vắn vẹo một chút, “Người đang uy hiếp ta?”

“Ta chỉ khuyên huynh đài hãy lo lắng một chút.”

“Bây giờ không phải lúc lo lắng, giết các người rồi tính sau.” Hần chậm rãi đi về phía bọn họ, hiển nhiên không muốn để bọn hần tiếp tục kéo dài thời gian.

“Chờ một chút!” Ninh Vọng Thư cất cao giọng nói, “Hai người chúng ta đấu với một mình người, không khỏi có chút không công bằng, đánh đơn đi. Miễn đến khi chúng ta thắng người, cũng là thắng chi không võ.” Không đợi hần mở miệng, lại nói, “Để công bằng, người đánh với ta trước, thắng ta rồi đánh với hần.”

Thắng chi không võ: lấy mạnh hiếp yếu, cho dù thắng cũng không có gì là vẻ vang.

“Là giết người.” Hần lạnh lùng sửa lại.

Nàng cũng cười lạnh: “Chưa hần vậy. Nhưng người đừng quên, thắng ta mới có thể đánh với hần.”

“Được thôi, chẳng có gì khác nhau cả.”

Bên cạnh, Nam Cung Nhược Hư nhẹ nhàng nắm tay nàng, ấm áp mềm mại.

“Ta biết khinh công của cô tốt lắm...” Hần vừa mở miệng đã bị nàng ngắt lời.

“Ta biết huynh chạy không nhanh, ” giọng nàng rất thấp, nói chuyện vừa nhanh vừa vội, “Nhưng lần này huynh hãy liều mạng mà chạy, chờ lúc ta đánh với hần, chạy đi.”

Dứt lời, nàng giương mắt, không bắt ngờ nhìn thấy đôi con người thâm như trời đêm...

“Ta thích ở lại đây.” Hần nói.

Thật ra hần không cần phải nói, khi bốn mắt giao nhau, bọn họ đã biết, đều sẽ không bỏ đối phương lại.

Nàng mỉm cười, không cần phải nhiều lời nữa, xoay người xé một góc quần áo, không đợi hần phản ứng, liền bịt kín mắt hần lại.

“Khi đánh nhau ta rất thô lỗ, huynh đừng nhìn thì hơn.” Ninh Vọng Thư nhẹ giọng nói. Nàng biết rõ mạch tượng của Nam Cung Nhược Hư rất yếu, nếu bị kích thích chỉ sợ sẽ phát bệnh, đánh nhau tất nhiên vô cùng nguy hiểm, nàng không muốn hần lo lắng.

Nam Cung Nhược Hư làm sao không biết ý của nàng, hần không cần nàng, tùy ý để một mảnh xanh nhạt che lại mắt mình. Hần không thể giúp nàng, việc có thể làm, chỉ là cố gắng không ảnh hưởng đến nàng.

Nàng chậm rãi tiến hai bước, có lẽ do lá khô rụng xuống, tiếng bước chân của nàng nghe có vẻ nặng nề hơn mọi khi.

Chợt, như tiếng kim loại va chạm nhau rồi nổ tung, đâm vào màng tai đến đau đớn, là tiếng đao ra khỏi vỏ!

Một loan đao xinh đẹp như trăng non, thân đao trong suốt như tuyết, cả đao phát ra hào quang rực rỡ bức người, hầu như không thể nhìn thẳng. Tiếng đao ra khỏi vỏ vọng lại trong rừng, một chớp mắt kia, ngay cả người bịt mắt cũng e ngại, còn có chút hoảng hốt.

Cô gái cầm đao trước ngực, lẳng lặng đứng thẳng, không nóng lòng ra chiêu, yên tĩnh trầm lặng, so với đêm đó hoảng sợ tiếp chiêu, cuối cùng phải nhảy xuống nước bơi đi cứ như hai người.

15. Chương 15

Chương 15

Người bịt mắt có chút hoảng hốt, lập tức lao người về phía trước, đao phong sắc bén, thẳng đến trước mặt nàng. Ninh Vọng Thư ngửa đầu về phía sau, tránh đi một chiêu, đồng thời loan đao trước ngực về một đường cong, làm hắn phải lùi lại.

Đoản đao nhanh chóng đổi hướng, lập tức chém thẳng xuống dưới, đúng là muốn chặt cánh tay phải của nàng.

Ninh Vọng Thư trở tay, loan đao đảo ngược về, giữ đoản đao trong hình cung, cổ tay trầm xuống, dùng sức đè đao xuống.

Người bịt mắt nhảy lên, tay trái sử dụng phân cân thác cốt, muốn nắm lấy bả vai nàng. Ninh Vọng Thư chệch vai, di chuyển sang bên cạnh, hắn liền cố gắng rút đao ra. Chỉ trong một lát, người bịt mắt hơi giật mình, may mà nàng là nữ tử, nếu là nam nhân, hoặc là nội lực thâm hậu vài phần, hạ đao khi này, không thể không khiến mình phải bỏ đao ra. Xem ra mình đã xem thường nàng.

Phân cân thác cốt: đây là một chiêu võ

Loan đao kia không chờ hắn thở dốc, đường cong như hoa như tuyết vẽ lên không trung, hướng cổ hắn mà đi. Đoản đao gơ lên, đưa nội lực vào, đem nó đánh văng ra... Hai người đều dùng đao, Ninh Vọng Thư sử dụng loan đao quý mị linh động, song đao pháp Ninh Vọng Thư sử dụng rất cổ quái, loan đao kia cũng vật phi phạm, cho nên tuy rằng nội lực tu vi của nàng không kịp người bịt mắt, nhưng nhất thời cũng không đến mức rơi xuống thế hạ phong.

Hai người quần lấy nhau mà đánh, chỉ sau một lúc, đã qua năm sáu mươi chiêu.

Ninh Vọng Thư tuy rằng đã thở hổn hển, vẫn nắm chặt chuôi đao, trong ánh mắt không hề có ý lùi bước, chợt nghe có người nhẹ nhàng ngâm xướng:

“Khói sương lãng đãng trôi ngập thành,

Người dựa thuyền lan mà hát.”

Đó là khúc cô nương kia hát trong buổi trà.

Hai người đều giật mình, tranh thủ lúc tách ra nhìn qua, người xướng khúc đúng là Nam Cung Nhược Hư. Mặc dù hắn bị che mắt, mắt không thấy, ngồi dưới tàng cây, ngân nga xướng khúc, lại có bộ dáng tự tại.

Khúc hát triền miên uyển chuyển, vốn là giọng nữ, khi hắn từ từ cất lên, thêm vài phần hồi ức buồn bã của nam tử, nhưng hết sức dễ nghe.

Người bịt mắt đao không ngừng tay, miệng cười lạnh nói: “Bằng hữu của người thật thú vị, người liều mạng nơi này, hắn còn có tâm tư mà hát.”

“Hắn biết ta thích nghe, đương nhiên sẽ hát cho ta nghe!” Ninh Vọng Thư nói nhỏ, lời nói lại không chút nhường nhịn, “Nhưng thật ra là người nghe, có người hát cho người nghe.” Nói đến từ “nghe” thì đột nhiên tăng thêm ngữ khí, loan đao vốn bỏ về phía hông đột nhiên đổi chiều bay thẳng lên mặt, biến đổi cực nhanh,

lại hơi trở tay, vô cùng cổ quái, dù hấn lùi nhanh, khăn che mặt màu xanh vẫn bị loan đao móc trúng, rớt xuống đất.

Người này đúng là Vương Nhân Tương.

Ninh Vọng Thư thấy khuôn mặt hấn, không chút giật mình, cũng không hé răng, ánh đao chợt lóe, nhu thân mà lên, hai người tiếp tục triển đấu.

Giọng ca mát rượi, vẫn là tiếng Ngô, thê lương phiền muộn, vẫn quấn quanh bọn họ:

“Vẫn luôn nhớ về người.

Cách ba sông

Nhờ mây xanh che phiền muộn trong mắt

Mĩ nhân cười nói

Đẹp như hoa sen

Tình ngắn, vương vấn như tơ.

.....”

Ninh Vọng Thư dù sao cũng không nghe hiểu, không bị ảnh hưởng lớn. Vương Nhân Tương lại không vậy, hôm nay ở tịch gian nghe khúc này, làm hấn nhớ tới thê tử bệnh chết, không khỏi buồn bã. Ở đây lại nghe thấy, tiếng ca càng thêm cô tịch, cứ như vì hấn mà hát. Mặc dù Vương Nhân Tương để toàn lực chú ý lên đao, nhưng không cách bỏ qua giọng ca này. Đường đao vốn dừng mãnh, chịu tiếng ca ảnh hưởng, trong lòng mềm mại, chiêu thức tự nhiên sẽ suy giảm.

Trong lúc hấn thất thần, Ninh Vọng Thư nhẹ nhàng thở ra. Thương thế ở chân của nàng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, sau một phen triển đấu, ần ần đau, dĩ nhiên khó mà chống đỡ được.

Nhưng chỉ một lát, Vương Nhân Tương chợt thấy không thích hợp, cả giận nói: “Câm miệng, đừng hát nữa.”

Ninh Vọng Thư cười khanh khách: “Hấn hát, liên quan gì tới ngươi. Nếu ngươi không muốn nghe, bịt lỗ tai lại là được.”

Vương Nhân Tương không muốn cùng nàng đấu võ mồm, liên tiếp chém ra mấy đao, bức nàng lùi lại, trong mắt xẹt qua hàn quang, chặt cành lá vướng víu, thúc giục kinh lực, vô số phiến lá nhỏ xé gió bay về phía Nam Cung Nhược Hư...

Ninh Vọng Thư cả kinh, phi thân về phía trước, loan đao lượn vòng, đỡ được phần lớn cành lá, nhưng vẫn còn lẻ tẻ bay qua.

Lúc nàng quay đầu nhìn lại, trên mặt Nam Cung Nhược Hư đã bị lá bay xẹt qua, một vết máu rõ ràng trên mặt, giọt máu chảy ra, đỏ tươi ghê người, làm nổi bật vẻ mặt tái nhợt của hấn.

“Ngươi...”

Ninh Vọng Thư giận dữ, nhảy vút lên, ánh đao sắc bén, chói lòa hai mắt, dựa gió bay qua, đến trước mặt Vương Nhân Tương, đột nhiên, đao mạnh mẽ xuất ra.

Thế công rất mãnh liệt, Vương Nhân Tương bị nàng bức lui vài bước...

Bỗng truyền đến tiếng vó ngựa không xa, một người thét dài chạy tới, chưởng lực tạo gió, “hô, hô” mấy chưởng, tách hai người ra.

“Nha đầu! Sao lại đánh nhau!”

Người tới đúng là Hàn Chương. Vừa lúc hấn đi với Tống chưởng quầy, thấy có người đánh nhau, cứ tưởng có chuyện vui, vừa thấy, lại không nghĩ là Ninh Vọng Thư và Vương Nhân Tương.

Ninh Vọng Thư ngừng tay, không trả lời, chạy vội tới cạnh Nam Cung Nhược Hư, đưa tay cởi khăn che mắt của hấn, thấy trên người hấn không có chỗ bị thương khác, cũng yên lòng.

Lúc này có người trên xe ngựa xuống, vừa nhìn thoáng qua bên này, hiển nhiên là bị kinh hách, cước bộ lão đảo chạy đến chỗ Nam Cung Nhược Hư, run giọng hô: “Đại thiếu gia! Đại thiếu gia! Ngài không có việc gì! ...”

Nam Cung Nhược Hư không nhìn Tổng chủồng quỳ trước mặt, chỉ nhìn Ninh Vọng Thư, thấy nàng cũng bình yên vô sự mới nói: “Ta không sao.”

“Đại thiếu gia, trên mặt ngài...”

Ngón tay thon dài tái nhợt khẽ vuốt má, một vết máu tươi rõ ràng trên ngón tay, hần thản nhiên nhìn lướt qua, nói: “Đừng lo, chỉ bị cắt qua.”

16. Chương 16

Chương 16

Vương Nhân Tương nhìn về phía Tổng chủồng quỳ, giọng kỳ lạ: “Khi nãy huynh gọi hần là đại thiếu gia? Không phải Lâm thiếu gia nói hần là thân thích của Nam Cung gia sao?”

“Không giấu Vương huynh, vị này chính là đại thiếu gia Nam Cung gia.” Tổng chủồng quỳ thấy Nam Cung Nhược Hư bị thương, cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng ra, “Các vị có hiểu lắm sao?”

Vương Nhân Tương không đáp, lại làm một hành động khiến mọi người giật mình——

Hần xoay người quỳ gối trước mặt Nam Cung Nhược Hư, ‘bang bang bang’ đập đầu ba cái, nói: “Vương mẫu không biết ân công, ra tay mạo phạm, thật sự xấu hổ.” Nói xong, đoản đao rút ra, thể nhưng tự rạch trên mặt mình một đường, lập tức máu tươi chảy xuống, diện mạo trở nên vô cùng dữ tợn.

Lúc này, không chỉ Ninh Vọng Thư giật mình, ngay cả Nam Cung Nhược Hư cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tổng chủồng quỳ nhanh chóng giải thích cho Nam Cung Nhược Hư: “Có lẽ đại thiếu gia không nhớ rõ, Thiên Sơn Tuyết Liên năm năm trước dùng để cứu mạng hần.”

“À.” Nam Cung Nhược Hư dường như đã nhớ ra, gật đầu nói: “Ngài không cần phải như vậy, chỉ cần bỏ qua cho Ninh cô nương, coi như đã trả ơn cho ta.”

“Lời ân công nói, ta vốn không nên chối từ, nhưng di mệnh tổ tiên không thể trái, mặc dù lần này có thể bỏ qua, nhưng nếu Ninh cô nương tái phạm...”

“Di mệnh tổ tiên?”

Vương Nhân Tương gật đầu, nói: “Ở đây không tiện, ngày mai ta sẽ dâng môn bồi tội, sẽ giải thích rõ ràng cho ân công.”

Dứt lời, thu đao vào vỏ, chấp tay với mọi người, xoay người rời đi.

Hàn Chương bên cạnh xem náo nhiệt nửa ngày, vẫn không hiểu ra sao, thì thào tự hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ninh Vọng Thư dìu Nam Cung Nhược Hư, nâng mắt thấy vết máu trên mặt hần, không khỏi tự trách nói: “Đều do ta lơ là, tự dưng khiến huynh bị thương... Nếu như, nếu để lại sẹo thì phải làm sao đây?”

“Mặt mũi ta như vậy, chỉ thêm một vết sẹo thì sao phải vội vàng.” Hần thản nhiên cười nói, “Khi nãy Vương giáo đầu tự rạch một đao trên mặt, nghiêm trọng hơn nhiều lắm.”

“Huynh...” Ninh Vọng Thư buồn bực, sao hần không biết trân trọng bản thân, lại không biết nên nói gì, nhẹ nhàng gục đầu xuống, chợt nhớ tới cái gì, phì cười.

Nam Cung Nhược Hư khó hiểu, thấy nàng cười rộ lên, vài sợi tóc dẫm mồ hôi dán trên đuôi lông mày, không nhịn được nâng tay giúp nàng vén qua: “Cô cười cái gì?”

“Khi này huynh hát dễ nghe vô cùng.” Nàng cười khanh khách nói, “Thật sự ta không nghĩ huynh sẽ làm vậy.”

Hắn hơi hơi đỏ mặt, ngượng ngùng đứng lên.

Hai người nhìn nhau, chỉ lo nói chuyện, lọt vào mắt Hàn Chương, hắn không khỏi có chút dăm chiêu. Chỉ có Tống chương quỳ bên cạnh vội la lên: “Đại thiếu gia, ngài bị thương rồi, vẫn nên hồi phủ sớm thôi.”

Bốn gã sai vặt vẫn còn ngất trên xe ngựa, đành phải ngồi xe ngựa của Tống chương quỳ quay về.

Ngưu tổng quản thấy vết thương trên mặt Nam Cung Nhược Hư tất nhiên là lấp bắp kinh hãi, mặc dù Nam Cung Nhược Hư nói do không cẩn thận bị thương, đương nhiên hắn không tin, ánh mắt nhìn Ninh Vọng Thư cũng mang theo vài tia tức giận. Ninh Vọng Thư đành phải giả bộ không phát hiện. May mà vết thương trên mặt Nam Cung Nhược Hư khá nông, Tiết đại phu chỉ bôi một lớp thuốc mỡ trong suốt, khó mà nhìn ra được.

Ninh Vọng Thư ở bên cạnh nhìn hắn bôi thuốc, nghe Tiết đại phu nói không sao mới nhẹ nhàng thở ra. Nam Cung Nhược Hư thấy nàng như vậy, khẽ cười nói: “Khi này cả người cô đầy mồ hôi, cẩn thận gió lạnh thổi sẽ bị cảm, nhanh chóng thay đồ đi.”

Nàng le lưỡi, lúc này mới về phòng tắm rửa thay quần áo, trong lòng bỗng nghĩ, vẫn nên rời đi sớm. Thấy hắn cũng đã thay bạch y, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng ánh mắt trong trẻo, tinh thần khá tốt, như vậy nàng mới yên tâm rất nhiều.

“Đúng rồi, theo lời Tống chương quỳ nói thì có chuyện gì liên quan đến Thiên Sơn Tuyết Liên vậy?” Khi hai người ngồi trên ghế bày ở hành lang, Ninh Vọng Thư tò mò hỏi.

“Là chuyện từ vài năm trước.” Nam Cung Nhược Hư nhíu mày nhớ lại, “Ta chỉ nhớ Tống chương quỳ nói bằng hữu của hắn bị bệnh nặng, vừa lúc trong nhà có Thiên Sơn Tuyết Liên, ta liền cho hắn.”

Nàng trừng to mắt nhìn hắn: “Nghe nói nó rất quý đó! Huynh cho hắn dễ như vậy?”

“Đó vốn là đồ Lễ Bình tìm cho ta, nhưng Tiết đại phu nói Thiên Sơn Tuyết Liên tính hàn, ta không thể dùng. Không sao, cho cũng đã cho, có thể cứu hắn một mạng thì coi như vật đó có giá trị.”

“Nói vậy... đồ tốt của người, nhưng là phế vật của mình. Đúng rồi, ngày mai vị Vương giáo đầu kia đến, ta... không thể không gặp hắn?” Nàng nghiêng người tựa vào lan can hành lang, lúng túng nhìn hắn.

“Cô sợ hắn làm khó cô?”

“Không phải!” Nàng thở dài, “Hôm nay nghe hắn nói cái gì mà ‘di mệnh tổ tiên’, xem ra người chôn trong mộ có quan hệ chặt chẽ với hắn. Ban đầu ta nghĩ mộ kia chôn đã nhiều năm, hắn là mộ vô chủ...” Nàng âm thầm nhìn hắn, “Nói thế nào, trộm mộ tổ tiên người ta vẫn là chuyện thiếu đạo đức, theo quy củ giang hồ, hắn muốn giết ta cũng là chuyện thường tình.”

Nam Cung Nhược Hư cười nói: “Chỉ sợ không liên quan đến quy củ giang hồ, ngay cả người bình thường cũng không chấp nhận được việc này.”

Nàng ngượng ngùng, xoay người, đưa lưng về phía hắn, giọng nói tiêu điều buồn buồn: “Huynh cũng xem thường ta đúng không?”

“Ta có nói ta xem thường cô đâu.” Hắn mỉm cười nói, kéo nàng xoay người lại, “... Nhưng sao cô lại muốn trộm mộ?”

“Đều do sự phụ ta không tốt! Cố tình ném cho ta đề mục khó như vậy.”

“Sự phụ cô?”

“Ở sư môn chúng ta có quy củ, người nào muốn xuất môn phải tự mình hoàn thành một nhiệm vụ. Ta bốc trúng dây vàng áo ngọc, thật sự rất khó!” Nàng than thở.

“Người cho rằng trong mộ có dây vàng áo ngọc?” Nam Cung Nhược Hư hơi bất ngờ.

Nàng gật gật đầu: “Ta tra xét nhiều sử liệu, cũng lén hỏi đại sư huynh, nắm chắc khoảng năm sáu phần. Thời Hán, khi Sở Tương Vương lén cho làm dây vàng áo ngọc, người làm lúc đó là Túc gia. Sau này Túc Ninh bị vu hãm, dây vàng áo ngọc cũng mất tích theo, hơn phân nửa là người Túc gia giấu đi.”

“Nói như vậy, vì xuất môn, cô còn phải đi trộm?”

Nàng lắc đầu nói: “Sư phụ từng nói, khi hành tẩu giang hồ, làm việc trượng nghĩa mới quan trọng, tuyệt đối không thể vì lợi ích cá nhân. Hôm nay thấy Vương giáo đầu như vậy với huynh, ta biết hẳn làm người ân oán rõ ràng, xứng danh nam tử hán. Chuyện này là ta sai trước, hẳn không có lỗi!”

Nghe vậy, Nam Cung Nhược Hư không khỏi tán thưởng, liền cười nói: “Đã như vậy, sao cô không giải thích với hẳn.”

“Ta đi trộm mộ tổ tiên người ta, sao có thể không biết xấu hổ mà còn tỏ ra hợp tình hợp lý đi gặp hẳn.” Nàng nhẹ nhàng kéo tay áo hẳn, cười đến xấu xa, “Hay ngày mai huynh giải thích giúp ta đi?”

“Cô muốn ta giải thích thế nào?”

“Huynh nói...” Nàng cân nhắc một lúc lâu, vẫn không nghĩ ra từ thích hợp, “Đến lúc đó huynh gặp hẳn, tóm lại, ta sẽ không ra ngoài rừng phía tây, bản đồ cũng có thể đưa hẳn hủy... Nhớ giữ chút mặt mũi cho ta nha.” Nàng nháy mắt mấy cái, nhả thành mặt quỷ.

Nam Cung Nhược Hư cười yếu ớt, xem như đã đồng ý.

17. Chương 17

Chương 17

Đêm nay, Ninh Vọng Thư nằm trên giường, trần trọc trở mình, không ngủ được. Nàng hiểu ánh mắt Ngưu tổng quản nhìn mình hôm nay, nghĩ vì mình mà Nam Cung Nhược Hư bị liên lụy, tuy hẳn không để tâm, nhưng vẫn là bị mình liên lụy.

Yếu ớt thở dài, xoay người bước xuống giường, mở cửa sổ, gió đêm đập vào mặt, Mặc Cách cư chỉ có bóng trúc thanh lãnh... Nàng kinh ngạc nhìn một lúc, mặc dù trong lòng có hơi khó hiểu, nhưng mình rời đi mới tốt.

Nàng chậm rãi xoay người, chuẩn bị thu thập hành trang, lại nghe tiếng bước chân lộn xộn từ phía gian ngoài truyền vào, hòa cùng tiếng người ồn ào, đi về hướng Mặc Cách cư. Trong lòng bỗng căng thẳng, chẳng lẽ hẳn xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao, phát bệnh sao?

Không nghĩ được nhiều, khoác ngoại sam, nhảy ra cửa sổ, chạy về hướng Mặc Cách cư.

Vừa mới bước vào vườn, trong phòng Nam Cung Nhược Hư truyền đến một tiếng rên thống khổ như tia sét đánh trúng nàng, đau đớn vô cùng — là hẳn! Nàng còn nhớ rõ mưa đêm khi hẳn phát bệnh, cũng là âm thanh như vậy.

Bước chân hơi lảo đảo, nàng vẫn lao vào phòng hẳn. Nam Cung Lễ Bình, Tiết đại phu cùng một vài gã sai vặt và nha hoàn đều ở trong phòng. Nam Cung Nhược Hư nằm ở trên giường, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ đã trắng bệch, cả người đau nhức đến run rẩy như lá khô trong mưa trong gió, đầu ngón tay hơi biến thành màu xanh đáng sợ, so với ban ngày thì như hai người. Hai gã sai vặt đè tay chân hẳn, Tiết đại phu cầm ngân châm, thi châm nhanh như gió, Nam Cung Lễ Bình đứng một bên nhủ chặt hai mào.

Mấy cây ngân châm vẫn hơi rung động, hàn quang như nước, đã bảo vệ tâm mạch hẳn, lại không ngăn được run rẩy. Tiết đại phu cũng đầy mồ hôi, nhưng tay không dám ngừng, xoa bóp mấy đại huyệt cho hẳn, nhẹ nhàng thư giãn gân cốt.

Mắt thấy hần thống khổ như vậy, Ninh Vọng Thư không nỡ nhìn, tuy ở đây có người ngoài, nàng cũng không chú ý, đẩy gã sai vặt bên giường ra, một tay nâng thân mình hần dậy, một tay để sau thắt lưng hần, một phần nội lực từ lòng bàn tay chậm rãi truyền vào cơ thể hần.

“Tâm mạch đại thiếu gia rất yếu, sợ là chịu không nổi!” Tiết đại phu vội la lên.

“Ta chỉ dùng hai phần nội lực.”

Ninh Vọng Thư thấp giọng nói, hết sức chăm chú vận công, giúp hần điều trị nội tức. Nhưng khí huyết cả nửa người hần trì trệ, chỉ có thể chịu được hai phần nội lực, từ từ tuần hoàn, đi hết một vòng cũng tổn không ít công sức.

Tiết đại phu đề tay lên mạch, thấy cơ thể Nam Cung Nhược Hư còn có thể chịu được, thì không cần lại.

Qua nửa ngày, nàng đưa nội lực tuần hoàn trong người hần được hai, ba lần, thân thể Nam Cung Nhược Hư có dòng nước ấm chảy trong người liền từ từ thả lỏng, tuy còn có hơi run rẩy, nhưng thống khổ giữa mi tâm đã chậm rãi biến mất không ít. Nam Cung Lễ Bình vẫn nhìn một bên biết ca ca đã qua cửa ải khó khăn, mới thoáng yên lòng.

Nhưng dày vò lần này, dù là chỉ dùng hai thành nội lực, nhưng không thể gián đoạn một chút, đối với người có tu vi như Ninh Vọng Thư cũng có chút vất vả. Mặc dù nàng không nhìn thấy vẻ mặt hần, nhưng nghe thấy hô hấp của hần dần bình thường, biết như vậy có tác dụng, tinh thần không khỏi phấn chấn, bất chấp nội tức mình đã suy kiệt, vẫn cố gắng điều trị cho hần.

Tiết đại phu lau mồ hôi sau ót, nhìn Nam Cung Nhược Hư đã mê man, thở dài, ngẩng đầu nói với Ninh Vọng Thư: “Cô nương vất vả rồi, đại thiếu gia đã không sao.”

Ninh Vọng Thư gật gật đầu, bàn tay dán trên lưng hần vẫn không thả ra, nói: “Tâm mạch hần quá yếu, tự điều tức sẽ gian nan, ta giúp hần một lúc.”

Tiết đại phu giặt mình, thân là đại phu, làm sao hần không nhìn ra nàng đã cố hết sức, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng thấy ánh mắt kiên trì của nàng... Cô nương này thật tâm lo lắng cho đại thiếu gia, hần cố giấu tiếng thở dài, đứng dậy, vỗ vỗ vai Nam Cung Lễ Bình, ra hiệu hần ra gian ngoài nói chuyện.

“Tiết đại phu! Đại ca lần này... hình như nặng thêm vài phần?”

Hai người vừa đi ra khỏi cửa phòng, Nam Cung Lễ Bình liền nhìn Tiết đại phu chăm chăm, lo lắng nói.

Không đáp lại, Tiết đại phu gục đầu, khe khẽ thở dài, thân thể Nam Cung Nhược Hư ngày càng yếu, đương nhiên hần rất rõ. Tám, chín năm nay tận lực chữa trị, chẳng qua chỉ là kéo dài nỗi thống khổ của hần thôi, danh thần y đương nhiên đã không còn mặt mũi mà nhận.

“Vậy... phải làm sao bây giờ?” Nam Cung Lễ Bình vịn cột trên hành lang, ngón tay dường như muốn khảm nhập vào trong đó. Từ nhỏ phụ thân bận việc kinh doanh, hần được đại ca giáo dưỡng lớn lên, Nam Cung Nhược Hư trong lòng hần vừa như huynh vừa như phụ, tình cảm đương nhiên thân thiết hơn huynh đệ bình thường.

“Nhị thiếu gia, Thất Diệp Hòe hoa vẫn không có tin tức sao?”

Nam Cung Lễ Bình lắc đầu: “Đã phái nhiều người đi Đại Lý tìm, vẫn không có tin tức trở về. Nếu không phải ba năm trước Đại Lý từng tiến cống vật ấy cho triều đình, ta thật sự hoài nghi trên thế gian liệu có hoa này hay không.”

“Nếu có thể tìm được hoa này, nói không chừng đại thiếu gia còn có hy vọng.” Tiết đại phu lắc đầu thở dài, chẳng lẽ vận mệnh đã định đại thiếu gia sẽ như vậy.

“Ta sẽ thêm người đi tìm...” Nam Cung Lễ Bình khẽ cắn môi, “Thật ra ta muốn tự mình đi một chuyến, nhưng sợ mọi chuyện trong nhà sẽ đổ hết lên người đại ca, ngược lại sẽ làm huynh ấy mệt.”

Một cơn gió lớn thổi qua trúc diệp tiêu điều trên mặt đất, hai người ngẩn ngơ, trong lòng tràn ngập thê lương.

18. Chương 18

Chương 18

Lúc Ninh Vọng Thư từ trong phòng đi ra, mặt trời đã hé. Trong phòng, hạ nhân nhẹ nhàng thay quần áo đã đầy mồ hôi cho Nam Cung Nhược Hư, tịch nhan hần yên tĩnh, nhưng hơi thở lại mỏng manh.

Tịch nhan: dung nhan khi ngủ

Một cơn choáng váng ập đến, nàng lắc lắc thân mình, bám vào lan can ngồi xuống. Nàng cùng Vương Nhân Tương ác đấu một phen, công lực vẫn chưa hồi phục như cũ, lần này lại gắng sức, nội lực suy kiệt, chỉ cảm thấy thân thể nặng ngàn cân.

Cho dù ra sao, cuối cùng hần vẫn sống!

Nàng dựa vào lan can, từng hình ảnh xẹt qua mắt, đều là hần khi bệnh... Lấy tài lực của Nam Cung thế gia, nhưng không trị hết bệnh của hần, chẳng lẽ thực sự cam chịu sao?

Mạnh mẽ cắn môi, trong lòng nàng không muốn nghỉ ngơi nhiều, thầm nghĩ, mặc kệ ra sao, cũng phải nghĩ cách giúp hần khỏe lại!

Sương mù lúc rạng đông mơ màng lằng đằng, nhẹ nhàng quấn quanh nàng, mí mắt nàng dần nặng, hai mắt khép hờ dưỡng thần điều tức, vô ý dựa lan can mà ngủ. Hạ nhân ra vào cũng không dám quấy rầy nàng, đến khi mở mắt, mặt trời đã lên cao, căn phòng sau lưng vẫn im ắng, chắc Nam Cung Nhược Hư chưa tỉnh.

Nhẹ nhàng cử động tứ chi đã cứng ngắc, nàng vẫn còn lo lắng, bước vào phòng, nhẹ nhàng vén màn sa, nhìn chăm chú tịch nhan tiêu tụy của hần. Thân mình hần hơi phập phồng, hô hấp đã đều, nhưng mi tâm nhăn lại, phản phát trong mộng vẫn phải chịu đựng đau đớn.

Chần chờ vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm và mép tóc của hần, thấy rõ khuôn mặt hần, Ninh Vọng Thư rung động, thì ra hần đẹp mắt như vậy, sao trước kia mình không nhận ra. Lại mơ hồ nhớ lại hôm qua hần cũng từng giúp mình vén tóc, mặt đỏ lên, vội vã thu tay, thả màn xuống, lặng lẽ rời đi.

Vừa mới bước ra Mặc Cách cư, gặp phải Ngưu tổng quản vội vàng chạy đến, nhìn thấy nàng thì giảm cước bộ, do dự một chút.

“Hần vẫn đang ngủ.” Ninh Vọng Thư không đợi hần hỏi, mở miệng nói.

Đương nhiên Ngưu tổng quản biết hần trong miệng nàng chỉ ai, nhất thời lộ vẻ khó xử, nói: “Ngoại thính có vị Vương giáo đầu đến, nói muốn gặp cô nương, còn muốn gặp đại thiếu gia.” Người tới tuy nói chuyện khiêm tốn, nhưng trên mặt có vết thương to như vậy, dù người gan to vẫn hoảng sợ, vốn Ngưu tổng quản không muốn để hần tiến vào, lại ngại Nam Cung Nhược Hư phân phó lần trước, đành phải dẫn hần tới ngoại thính.

Vương Nhân Tương! Quả nhiên hần đến đây.

Ninh Vọng Thư thở dài, nói: “Hôm qua chúng ta gặp Vương giáo trong buổi tiệc trà, ta biết tại sao hần đến.” Nàng mỉm cười nói với Ngưu tổng quản, “Để ta đi giải thích cho hần.”

“Vậy làm phiền cô nương.”

Ninh Vọng Thư thấy Ngưu tổng quản miệng thì khách khí, trên mặt lại không chút thay đổi, trong lòng thầm than, chỉ sợ lão tổng quản cho rằng mấy chuyện loạn thất bát tao này là nàng chọc đến.

Nàng về phòng lấy bàn đồ cuộn lại, rồi đi vào ngoại thính, vừa thấy Vương Nhân Tương liền chấp tay nói: “Trước kia là tiểu muội lỗ mãng, không biết kia là mộ phần của tổ tiên Vương huynh, mong Vương huynh thông cảm. Nhưng mà kia là phần mộ Tức thị, nhưng sao Vương huynh lại mang họ Vương?”

Vương Nhân Tương ngẩn ra, hần còn nghĩ hôm nay đến tất sẽ tranh chấp cùng nàng một phen, nhưng nhìn mặt mũi ân công, hần đã thầm quyết tâm, chỉ cần cô nương này đáp ứng không xâm phạm lăng mộ, mình sẽ bỏ qua cho nàng một lần. Nhưng mà... Hần không đoán được Ninh Vọng Thư sẽ rõ ràng lưu loát như thế.

“Tổ tiên (Ý là Túc Ninh) bất hạnh, chịu khổ diệt môn, người may mắn còn sống vì muốn được an ổn, không thể không thay tên đổi họ (Nguyên gốc: cải danh dịch họ).”

Ninh Vọng Thư gật gù đầu: “Ta cũng đoán như vậy... . Đây là bản đồ ta vẽ mấy ngày nay, bây giờ ta sẽ hủy trước mặt Vương huynh.” Nàng nhờ hạ nhân bưng một chậu than tối, để trước mặt Vương Nhân Tương, mở bản đồ ra rồi thả vào.

“Cô nương...” Vương Nhân Tương nhìn nàng tự hủy bản đồ, lại không biết trong lòng nàng rốt cuộc nghĩ gì, lo lắng nàng chỉ giả vờ, lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ nói: “Không biết có phải ân công còn đang trách tội tại hạ, không muốn gặp ta?”

“Không phải...” Ninh Vọng Thư nói, “Đêm qua hắt phát bệnh, suýt nữa đi mất nửa cái mạng, bây giờ vẫn đang nghỉ ngơi.”

“Ta từng nghe Tống chương quỳ nói ân công bị bệnh hiểm nghèo quần thân, trước kia ta vốn muốn đến tạ ơn, cũng bị ngăn ở ngoài cửa.” Vương Nhân Tương nghe Nam Cung Nhược Hư phát bệnh, ngữ khí cũng là vô cùng lo lắng, “Không biết có cách gì có thể trị, hoặc là việc tại hạ có thể giúp?”

“Nếu ta biết có biện pháp thì tốt rồi.” Ninh Vọng Thư nhẹ nhàng thở dài, nhớ đến hắc, trong lòng liền loạn thành một đoàn, vừa đau xót vừa sốt ruột, không biết nên làm sao, thơ thẩn nhìn chậu than nổ lách tách một lúc.

Vương Nhân Tương nhìn mảnh giấy cuối cùng cũng hóa tro tàn, cúi đầu nói: “Tại hạ mang di mệnh trong người, hôm qua mạo phạm cô nương, thật sự chỉ do chuyện này. Nếu lời cô nương nói nhất định sẽ thực hiện, tại hạ đương nhiên sẽ khắc sâu trong lòng.”

“Vương giáo đầu đừng nói như vậy, là ta sai trước.” Ninh Vọng Thư vội nói, “Ta vốn nghĩ đó là mộ không chủ, không đoán được... Giáo đầu vô công siêu quần, vì trung hiếu nguyện ẩn nơi hương dã, tiểu muội vô cùng bội phục. Ngoài rừng phía tây kia, tiểu muội tuyệt không đến nữa, dù cho là lệnh Phi Long môn ta, ta cũng nhất định sẽ bảo vệ.”

Vương Nhân Tương nghe giọng nàng thành khẩn, không giống giả dối, nói: “Cô nương thông cảm, tại hạ xin tạ ơn trước. Nhưng còn có một chuyện, tại hạ rất muốn biết, không biết cô nương có tiện trả lời hay không?”

“Vương giáo đầu cứ hỏi.”

“Vị trí cổ mộ rất bí mật, chỉ có vài người trong gia tộc biết. Sao cô nương biết được vị trí cổ mộ? Chẳng lẽ có người nói cho cô?”

Ninh Vọng Thư mỉm cười: “Vương giáo đầu dù sao cũng không phải người trong nghề, tuy mộ để hoang đã lâu, xung quanh vẫn còn dấu vết hậu nhân xây dựng để che phủ, nhưng có dấu vết thì có thể tìm ra, làm sao qua được con mắt người có tâm tìm kiếm.”

Vương Nhân Tương giật mình một lát, ánh mắt sắc bén nói: “Tại sao cô nương tới đây?”

“À...” Ninh Vọng Thư có chút xấu hổ, “Bảo bối trong nhà chắc hẳn ngài cũng biết.”

“Tổ tiên cao thượng, lại do phần hận hoàng gia vu hãm, thất cổ mà chết. Vì muốn bày tỏ trong sạch, vật phẩm chôn theo là đồ vật bằng vàng ngọc đã dùng qua, nhưng đều là đồ thô ráp, làm sao có bảo bối.” Vương Nhân Tương lắc đầu nói.

Nàng khó hiểu liếc hắc một cái, không nói một lúc, lập tức cười nói: “Vương giáo đầu vẫn không tin tiểu muội, cố ý nói như vậy.”

“Tại hạ vì tin tưởng cô nương mới nói như vậy, không hy vọng cô nương sẽ làm việc vô ích.”

“Nhưng theo tìm hiểu của ta, Túc gia đã lên tạo dây vàng áo ngọc, không có sai.”

Vương Nhân Tương hơi giật mình: “Chẳng lẽ cô nương vì dây vàng áo ngọc mà đến?”

“Không sai!” Ninh Vọng Thư gật gù đầu, dù sao dây vàng áo ngọc vốn vật của Túc gia, cũng không cần khó xử.

“Tuy Tức gia lén làm dây vàng áo ngọc, nhưng tuyệt không chiếm đoạt. Mộ thất kia tại hạ đi vào không dưới mấy mươi lần, đối với tình hình trong mộ có thể nói là rõ như lòng bàn tay, nếu có, làm sao không biết được.”

Ninh Vọng Thư thấy hấn cứ giấu diếm, trong lòng có chút khó chịu: “Tiểu muội đã đáp ứng sẽ không mạo phạm, nói là làm, ngài thật sự không cần như thế. Nếu bên trong quả thực trống rỗng, Vương giáo đầu cần gì phải phiền hà đi hộ lăng?”

Vương Nhân Tương đứng dậy giận dữ nói: “Di mệnh trong người, dù đó là một ngọn cỏ một gốc cây, tại hạ cũng sẽ liều mình thủ hộ, huống chi là nơi tổ tiên an nghỉ.”

“Tại hạ lỡ lời, mong ngài thông cảm.” Nàng nửa tin nửa ngờ, nhìn hành vi bộ dáng của hấn, nhưng lại thấy con mắt tuyệt vọng, không giống vọng ngôn.

“Hy vọng cô nương hết lòng tuân thủ lời hứa, tại hạ cáo từ!” Chắp tay, Vương Nhân Tương không quay đầu lại, phát tay áo bỏ đi.

Xem ra quả thật là tức giận, Ninh Vọng Thư nhìn bóng hấn rời đi, trong lòng cân nhắc, nếu như theo như lời hấn, dây vàng áo ngọc không ở trong mộ, như vậy thì ở nơi nào?

19. Chương 19

Chương 19

Ngày ấy, Nam Cung Nhược Hư mê man, vẫn không tỉnh, Tiết đại phu bắt mạch cho hấn vài lần. Đến lúc hoàng hôn, phát hiện thân mình hấn hơi nóng, dần dần nóng như thiêu, lập tức kinh hãi —— Nam Cung Nhược Hư rất ít phát sốt, nhưng sốt một lần liền mất nửa cái mạng.

Lần cuối hấn phát sốt là ba năm trước, bây giờ nhớ lại, Tiết đại phu vẫn sợ hãi như cũ, lần đó ước chừng sốt cao năm ngày không lùi, thân thể Nam Cung Nhược Hư vốn suy yếu đã phải trải qua khảo nghiệm cực khó khăn, gần như cứu tử nhất sinh, sau khi hạ sốt cũng phải dùng hơn nửa năm mới khôi phục lại.

Lần này, lần này... Đại thiếu gia yếu hơn ba năm trước, còn có thể chống đỡ sao?

Tiết đại phu không thể tiếp tục nghỉ, xoay người, vội vàng phân phó gã sai vặt chuẩn bị nước giếng lạnh như băng, hầm băng của Nam Cung gia tuy rằng có rất nhiều băng, nhưng Nam Cung Nhược Hư thể hàn, chịu không nổi hàn khí của băng, chỉ có thể dùng nước giếng hạ nhiệt.

“Đại ca... sẽ không sao?” Nam Cung Lễ Bình cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Đại thiếu gia lại phát sốt.”

“...” Chuyện ba năm trước rõ ràng trước mắt, Nam Cung Lễ Bình một lúc lâu không nói nên lời, trong mắt lại ầm ầm nước, miệng lắp bắp nói, “Huynh sẽ không có sao đâu, sẽ không sao đâu ...”

“Phát sốt rất nghiêm trọng sao?” Ninh Vọng Thư khó hiểu, ngắt lời hỏi. Sau khi Vương Nhân Tương rời đi nàng vẫn ở trong Mặc Cách cư, tuy không tiện vào phòng, nhưng chỉ đứng ngoài hành lang, cảm thấy gần hấn một chút, trong lòng thêm chút vui mừng.

“Đối người bình thường thì không tính cái gì, nhưng thể chất đại thiếu gia khác hẳn người thường, chưa nói không chịu được nhiệt độ cao, dùng thuốc cũng vô cùng khó khăn, mười loại thì có chín loại ngài ấy không dùng được.”

Tiết đại phu than thở, hấn tuy là thần y, mỗi lần kê đơn cho Nam Cung Nhược Hư cũng là muôn vàn khó khăn.

Nam Cung Lễ Bình thấy Ninh Vọng Thư trầm mặc không nói, bộ dáng mờ mịt, nghĩ từ khi vị cô nương này vào phủ, tuy đại ca sáng sủa hơn nhiều, nhưng tai họa không ngừng, ngày hôm qua bị thương trở về, bây giờ thì bắt đầu phát sốt, nếu nói không chút liên quan đến nàng, tất nhiên hấn không thể tin tưởng.

Nghĩ như vậy, hấn không để ý lời ca ca, mở miệng nói: “Vết thương trên chân cô nương thế nào rồi?”

“Đa tạ, đã tốt rồi.”

“Nếu đã tốt, tại hạ cũng an tâm. Bây giờ đại ca sinh bệnh, ta chỉ sợ có sơ sẩy, chiều dài cô nương không chu toàn. Lần trước cô nương nói còn có chuyện quan trọng cần làm, tại hạ sẽ không miễn cưỡng giữ lại.”

Ninh Vọng Thư nghe vậy liền nao nao, lập tức hiểu được, nàng vốn áy náy trong lòng, nghe Nam Cung Lễ Bình nói vậy, đương nhiên lưu lại sẽ ngưng ngừng. Nàng nhìn vào trong phòng, chỉ có thể thấy một góc áo trắng của Nam Cung Nhược Hư, trong lòng không muốn, cũng đành chịu.

Chấp tay với Nam Cung Lễ Bình, nàng miễn cưỡng cười nói: “Nhiều ngày nay đã được chiếu cố, ta... Đúng là ta có việc trong người, hôm nay cáo từ thôi.”

“Cô nương nhớ bảo trọng, sau khi đại ca tỉnh ta sẽ nói với hần.”

Không nói nhiều lời nữa, chạng vạng, Ninh Vọng Thư liền thu thập hành trang rời Nam Cung thế gia, không có mục đích lang thang trên đường. Nàng vốn chuẩn bị về Thục, nhưng nghĩ hần còn đang bệnh, liền bước không nổi.

Mãi đến khi trăng lên cao, nàng cảm thấy có chút đói bụng, tùy tiện chọn một quán ven đường gọi một bát, một chút mùi vị cũng không nhận ra, chỉ để đỡ đói thôi, lung tung ăn mấy đũa, rốt cuộc cũng nuốt không nổi. Bỏ bát xuống, bỏ vài đồng xuống, thân thể như chim nhận vút qua, đi thẳng đến Nam Cung thế gia.

Nhìn hần một lần là được rồi... Nàng tự nói trong lòng.

Nhẹ nhàng phi qua tường, trong mấy ngày nay, bên trong Mặc Cách cư, tất nhiên nàng vô cùng quen thuộc. Thấy trong phòng hần đèn đuốc như trước, thỉnh thoảng có bóng người lướt qua, nàng liền ẩn trong rừng trúc, lặng lẽ chờ...

Lúc này Nam Cung Nhược Hư còn đang hôn mê. Lúc trước Tiết đại phu cố gắng giúp hần uống vài thìa thuốc, không nghĩ tất cả đều nôn ra, ngay cả cháo lúc trước ăn cũng nôn ra, kể từ đó, hoàn toàn không nuốt được gì.

Bên cạnh hai nha hoàn thay nhau lấy nước giếng giúp hần hạ nhiệt, lấy nước giếng đặt vào thùng sắt để trong khối băng. Đến gần giờ Tý, nhiệt độ hần dần cao, đắp khăn ướt một lát nhiệt độ liền luân phiên nóng lạnh. Hai nha hoàn làm việc không ngừng tay tới hơn nửa đêm, nhìn trộm thấy Tiết đại phu ngủ gật gian ngoài, cũng không nhịn được tựa vào giường nghỉ chút.

Giờ Tý: từ 23 giờ đến 1 giờ sáng

Ninh Vọng Thư vốn quen đi đêm, ẩn trong rừng trúc một lúc lâu. Thấy hồi lâu trong phòng không chút động tĩnh, nàng liền lách mình đi vào, liếc mắt nhìn thấy hai nha hoàn nằm bên giường ngủ, hiển nhiên đã mệt.

Khăn ướt vẫn phủ lên trán hần như trước, độ lạnh không còn nữa, nàng nhẹ nhàng lấy ra, khăn ướt lau khuôn mặt tiêu tụy, cau mày, môi hần đã có chút khô nứt.

Nàng thở dài, nửa ngày không thấy, khí sắc hần còn kém hơn trước, lấy khăn thấm nước, làm ướt bờ môi của hần. Còn muốn giúp hần đổi khăn ướt, lại sợ tiếng nước sẽ làm người ngủ bên ngoài tỉnh lại, nghĩ nghĩ, nàng liền trực tiếp đặt tay lên khối băng, chờ một lát để tay lạnh như băng, thì đặt lên trên trán hần. Cứ lặp lại như vậy, tuy rằng phiền toái, nhưng nàng chỉ muốn giúp hần hạ nhiệt, không để ý cái gì...

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tiết đại phu ngủ gian ngoài chợt bừng tỉnh, không chịu được hàn khí ban đêm, ho khụ khụ, làm nha hoàn trong buồng tỉnh dậy. Nha hoàn tỉnh lại, vội vàng đổi khăn, lại kiểm tra nhiệt độ, vậy mà nhiệt độ dần dần hạ xuống, hai người nhìn nhau le lưỡi, may mắn chỉ chớp mắt một lúc.

20. Chương 20

Chương 20

Cứ như vậy, nhiệt độ của Nam Cung Nhược Hư nóng lại giảm, giảm lại nóng, lặp đi lặp lại bảy tám ngày. Mỗi ngày hơn nửa thời gian là hôn mê, khi tỉnh cũng mê man. Chỉ có thể cho hắn ăn chút cháo uống chút thuốc lúc hắn tỉnh, như vậy cũng ăn không được bao nhiêu, thỉnh thoảng lại nôn ra hết.

Chỉ qua mấy ngày, hắn nhanh chóng trở nên gầy yếu. Tiết đại phu nghĩ nhiều biện pháp, lại bắt đả dĩ thân thể Nam Cung Nhược Hư quá yếu, càng phải kiêng kỵ nhiều, thuốc có thể sử dụng thật sự quá ít. Cho nên khi hắn gặp Nam Cung Lễ Bình chỉ có lắc đầu thở dài, một câu cũng không nói nên lời.

Mấy ngày qua, vừa tối thì Ninh Vọng Thư liền lẻn vào Mặc Cách cư, hoặc nấp ngoài cửa sổ, hoặc nằm trên xà nhà, biết hắn một ngày vẫn trần trọc trong bệnh, trong lòng khổ sở, chỉ có thể nhân lúc hạ nhân đi ngủ, mới có thể đi vào thăm hắn.

Đêm nay, Nam Cung Nhược Hư vừa mới hạ sốt, nặng nề ngủ, Tiết đại phu liền cho hạ nhân ở ngoài chờ nghe lệnh. Đến khi hạ nhân ngủ, Ninh Vọng Thư nhẹ nhàng nhảy vào từ cửa sổ, đến cạnh giường sờ trán hắn.

Đã không còn nóng rực như trước, nàng nhẹ nhàng thở ra.

“Sao còn chưa tốt lên?”

Nhìn hắn hơi thở mỏng manh nằm trên giường, đầu còn bộ dáng ôn hòa cười yếu ớt ngày thường, tim nàng không khỏi như bị dao cắt. Nàng biết rõ, theo thân thể hắn, ốm đau như vậy, hơn nữa mỗi ngày uống vài ngụm cháo, thật sự không chịu được bao lâu.

Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên cổ cho hắn, cúi đầu nghe thấy Nam Cung Nhược Hư đang ngủ rên rỉ ra tiếng, lại thấy mi tâm hắn hơi nhăn lại, chắc trong người đang khó chịu lắm.

Bất tri bất giác, vài giọt nước mắt chảy xuống hai má nàng, nàng nhanh chóng lau đi, lại hận bản thân vô năng.

Nam Cung Nhược Hư chậm rãi mở hai mắt, ánh nến mơ hồ lọt vào tầm mắt, hắn mơ mơ hồ hồ thấy một bóng người quen thuộc trước giường. Hắn vươn tay...

Nàng cầm tay hắn, ấm áp từ lòng bàn tay truyền tới, yếu ớt mà chân thực.

“Huynh nhất định phải cố gắng.” Nàng ghé sát lỗ tai hắn lặng lẽ nói.

Sau đó, cực kỳ nhẹ nhàng, hôn hắn.

...

Về sau, khi Nam Cung Nhược Hư nói đến việc này, Ninh Vọng Thư tuyệt đối không thừa nhận, chỉ nói hắn bệnh đến hồ đồ. Nếu cố gắng tra hỏi, nàng liền cợt nhả cần hắn một cái, nói hắn nhớ nàng đến cuồng, mới có ảo giác như vậy.

Trời còn chưa sáng, Tiết đại phu mang đôi mắt một đêm chưa ngủ toàn tơ máu tới Mặc Cách cư, mang theo ngân châm vào phòng.

Hắn biết rõ thân thể Nam Cung Nhược Hư không thể kéo dài từng ngày, sốt cao đứt quãng đã tiêu hao hết khí huyết của hắn. Qua suy nghĩ kỹ càng, trong một đêm thi châm, hắn quyết định mạo hiểm dùng phương pháp châm cứu bức ra nhiệt độc trong cơ thể Nam Cung Nhược Hư.

Phương pháp này hung hiểm dị thường, dùng châm phải cực kỳ cẩn thận, nếu có chút sai lầm, nhiệt độc phản phệ, Nam Cung Nhược Hư liền lập tức mất mạng.

Cũng vì như thế, Tiết đại phu cân nhắc đắn đo mãi, lo lắng Nam Cung Lễ Bình vì sợ hãi mà do dự, ngược lại sẽ bỏ qua thời cơ.

Thân thể đại thiếu gia như vậy, thật sự rất nguy...

Đi vào phòng, Nam Cung Nhược Hư mê man như cũ, khuôn mặt tĩnh lặng. Tiết đại phu bắt mạch, mạch đập dù yếu, nhưng lại vững vàng, đúng là thời cơ thi châm tốt nhất.

Hàn quang trên kim chớp động, đầu tiên Tiết đại phu trích máu ở hai ngón áp út của của hắn, chuẩn bị để nhiệt độc thoát ra, lập tức rút ra cuộn kim châm.

Hai bên sườn tay đều ba châm, năm ngón tay mỗi ngón một châm, bên kia cũng như thế.

Trên đỉnh đầu có một châm vào ba tóc, xung quanh có năm châm cũng vào ba tóc.

Trước sau tại mỗi nơi một châm, gáy một châm.

Đan Điền một châm, Thông Thiên một châm, ở mép tóc một châm, Liêm Tuyền một châm, Phong Trì hai châm, Thiên Trụ hai châm.

....

Năm mươi chín châm vị trí khác nhau, sâu cạn khác nhau, cần phải liên mạch lưu loát. Dù đêm qua đã thử trên hình nhân hơn mười lần, giờ phút hắn này cũng có chút do dự.

Thở sâu, châm vào huyết Hiệp Bạch...

Đan Điền: rón

Thông Thiên: sau huyết Thừa Quang 1,5 đốt.

Liêm Tuyền: Chính giữa bờ trên sụn giáp trạng, trên lần chỉ ngang chỗ cuống hầu, ở trên khe của xương móng và sụn giáp trạng.

Phong Trì: Ở chỗ lõm của bờ trong cơ ức đòn chũm và bờ ngoài cơ thang bám vào đáy hộp sọ.

Thiên Trụ: Nằm dưới điểm lõm chính ở phía sau vùng gáy.

Hiệp Bạch: cạnh trước và ngoài xương cánh tay, dưới huyết Thiên phủ 1 đốt.

Châm nhập da thịt, đau đớn có thể nghĩ được, Nam Cung Nhược Hư vẫn trong mộng, cũng vô tri vô giác.

Trên trán Tiết đại phu cũng có mồ hôi, thi châm vẫn vững vàng hữu lực, hàn châm như băng, vào các huyết Phong Trì, Thiên Trụ... Đến khi thi châm xong, chỉ qua chút thời gian, mồ hôi đã ướt đầm lưng áo.

Ngân châm trên người run rẩy, Nam Cung Nhược Hư tuy chưa tỉnh, mồ hôi trên người lại từng chút chảy ra, mà lỗ nhỏ trên đầu ngón tay vẫn chưa chảy máu. Tiết đại phu nhíu mày chăm chú nhìn, hắn biết khí huyết Nam Cung Nhược Hư vốn đình trệ, phải đợi một lát nhiệt độc mới chảy ra.

Nhưng mà khi châm cứu, người bình thường không thể để quá lâu, huống hồ là Nam Cung Nhược Hư.

Lại qua chừng nửa nén hương, vẫn không thấy máu chảy ra, Tiết đại phu kiên quyết lấy ra một cây ngân châm, men theo mạch đập châm xuống, muốn làm huyết mạch hắn thông thuận. Ngay tức khắc, Nam Cung Nhược Hư rên rỉ ra tiếng, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, lại từ xanh biến thành đen, đột nhiên nôn ra một ngụm máu tươi...

Tiết đại phu kinh hãi. Bỗng có một người từ trên nhảy xuống, dừng ở bên giường, lo lắng nói: “Tại sao huynh ấy lại như vậy?”

Người này đúng là Ninh Vọng Thư, hôm nay nàng đến thăm Nam Cung Nhược Hư, nghe thấy tiếng bước chân của Tiết đại phu, xoay người nhảy lên xà nhà, sau đó vẫn nằm ở trên nhìn xuống, đến khi Nam Cung Nhược Hư nôn ra máu, mới sốt ruột nhảy xuống.

21. Chương 21

Chương 21

“Nhiệt độc của ngài ấy bị ta bức đến ngực, nhưng khí huyết đình trệ, không bức đến mạch ở cổ tay được.” Không chút ngạc nhiên khi nàng xuất hiện, Tiết đại phu nói.

“Có biện pháp nào không?” Nhìn thấy máu rỉ ra từ miệng hắn, nàng vô cùng lo lắng.

“Chỉ có thể giúp ngài ấy bức nhiệt độc ngay lập tức, nếu không...”

“Ta có thể vận công giúp huynh ấy bức ra.” Ninh Vọng Thư liền đưa tay để sau thắt lưng Nam Cung Nhược Hư, lại nghe Tiết đại phu vội vàng kêu lên.

“Tuyệt đối không thể! Bây giờ không như bình thường, ngân châm đã che huyết, nếu cô nương mạnh mẽ đưa nội lực vào khai thông, chỉ sợ kinh mạch của ngài yếu quá mà chịu không nổi, sẽ mất mạng ngay lập tức.”

Ninh Vọng Thư cuống quýt thu tay: “Vậy nên làm sao bây giờ?”

“Chỉ còn cách này, ta chỉ có thể mạo hiểm dùng Lô Hỏa châm pháp, cô nương bảo vệ tâm mạch, nhưng lực đạo nhất định phải nhẹ.” Tiết đại phu nhìn về phía nàng, “Cô nương hãy nhớ, lát nữa đại thiếu gia có ra sao, cô nương không được bối rối, bảo vệ tâm mạch quan trọng nhất.”

“Được.” Ninh Vọng Thư gật đầu, lập tức nâng Nam Cung Nhược Hư dậy, khoanh chân ngồi sau lưng hắn, thận trọng đặt tay giữa lưng hắn.

Tiết đại phu lấy ra dược ngải, đốt lên, rồi thổi tắt, lại lấy ra một cây châm dài ba tấc, hơi qua lửa rồi từ từ châm xuống, cách dược ngải, châm dọc theo Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh. Dùng Lô Hỏa châm pháp trên người Nam Cung Nhược Hư chính là lấy độc trị độc, lấy nhiệt áp nhiệt, nếu không phải là tình huống hung hiểm, Tiết đại phu tuyệt đối không dám dùng cách này.

Dược ngải: Ngải cứu phơi khô, ép lại, đốt lên để trị bệnh, mà trị như thế nào thì.....

Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh: thuộc phủ tam tiêu, lạc với tâm bào. Chủ trị: Bệnh chứng của bộ vị bên đầu, tai, mắt, hầu, bệnh chứng ngực sườn, bệnh phát sốt, phong chấn, táo bón và bệnh chứng của bộ vị kinh này đi qua. Gồm 23 huyết

Tay Ninh Vọng Thư vững vàng đặt sau lưng Nam Cung Nhược Hư, tim hắn mặc dù yếu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Nhẹ nhàng, từng nhịp truyền vào lòng bàn tay nàng, thẳng đến đáy lòng, dường như đã hòa cùng mạch tim của nàng.

Ngay lúc này, nàng lại có chút thất thần, chỉ cảm thấy nếu nhịp đập trên bàn tay bỗng dừng lại, chỉ sợ tim mình cũng không thể tiếp tục đập.

Lô Hỏa châm đã châm đến Ngoại Quan, Dương Trì. Sắc mặt Nam Cung Nhược Hư bỗng ửng hồng, cả người nóng như lửa, hiển nhiên đã không chịu nổi nhiệt độ trong người, tứ chi của hắn đã bắt đầu run rẩy.

Ngoại Quan, Dương Trì: hai huyết thuộc Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh

“Huynh...” Ninh Vọng Thư cảm thấy mạch đập trên tay bỗng nhanh hơn

“Cô nương để ý tâm mạch, tuyệt đối không thể sơ xuất.”

Tiết đại phu hết sức chăm chú, cầm ngân châm châm vào rồi xoay tròn, hiệu lực của dược ngải đã vào kinh mạch, chỉ cần tiếp tục chống đỡ một lát, là có thể bức ra nhiệt độc.

Ninh Vọng Thư chỉ cảm thấy nhịp tim của hắn càng lúc càng nhanh, mạnh mẽ như muốn nhảy khỏi lồng ngực, sau đó dần dần chậm lại, trở nên yếu ớt hơn trước kia, liền vô cùng hoảng sợ.

Ngay lúc đó, châm đã đến mạch cuối cùng, rốt cuộc cũng có máu rỉ ra từ hai lỗ nhỏ trên ngón tay, nhiệt độc bắt đầu chảy ra, Tiết đại phu thở phào nhẹ nhõm.

“Tâm mạch huynh ấy càng ngày càng yếu.” Ninh Vọng Thư vội la lên, không thể không tăng lực đạo trong tay.

Tiết đại phu bắt mạch, nhíu mi, trầm giọng nói: “Cô nương chớ hoảng sợ, đây là lúc nhiệt độc tán đi, nhiệt độ trong cơ thể dần hạ xuống, chắc chắn sẽ làm tâm mạch nhộn nhạo.”

“Nhưng ta sợ...”

Nàng không dám nói, nhịp tim của Nam Cung Nhược Hư đã mỏng manh đến mức khó phát hiện, chỉ có thể gắng sức bảo vệ.

Tay Tiết đại phu vẫn đặt trên mạch, không cần Ninh Vọng Thư nói hắn cũng biết mạch của Nam Cung Nhược Hư chỉ mỏng như sợi tóc....

Máu vẫn chậm rãi chảy ra như trước, sắc đỏ trên mặt Nam Cung Nhược Hư dần dần biến mất....

Trong phòng yên tĩnh, tiếng hít thở đan vào nhau, lại cố gắng đè xuống, dường như cả âm thanh nhẹ nhất cũng có thể làm đứt nhịp đập yếu ớt đấy...

Bỗng nhiên, tay Ninh Vọng Thư khẽ run lên, tim như rút xuống vực sâu—— bàn tay đặt sau lưng hắn không cảm nhận được bất kỳ nhịp đập nào dù là nhỏ nhất!

Nàng run giọng nói: “Huynh...”

Tim ngừng đập, như vậy hắn đã chết.

Nhưng cái chữ “chết” này, dù thế nào nàng cũng không nói nên lời. Cứ như vừa nói ra, việc này liền thành sự thật, không thể vãn hồi.

Tiết đại phu nhanh chóng thu châm quanh người Nam Cung Nhược Hư, nghiêm nghị nói: “Cô nương hãy dùng năm phần nội lực, đưa thẳng đến giữa lưng đại thiếu gia!”

“Năm phần!” Ninh Vọng Thư do dự nói, “Sẽ làm huynh ấy bị thương!”

“Bây giờ những chuyện đó không quan trọng. Cô nương tuyệt đối đừng nương tay, nếu không ngược lại sẽ hại đại thiếu gia.”

Lòng nàng ngổn ngang trăm mối, hiểu được ý Tiết đại phu, lật tay, đặt ngay giữa lưng Nam Cung Nhược Hư, nội lực nhập thẳng vào cơ thể hắn...

Trái tim vốn ngừng đập bởi vì chướng này mà tiếp tục đập đều đều, một chút lại một chút, trên mặt hắn dần dần có huyết sắc.

Nhiệt độ đã tan, gân châm che huyết đã thu, khí huyết của hắn di chuyển còn thông thuận hơn trước. Tiết đại phu bắt mạch một lúc lâu, vuốt râu cười nói: “Cuối cùng đại thiếu gia cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn, cô nương có thể yên tâm rồi.”

Nghe vậy, Ninh Vọng Thư liền thở phào, nhưng trong khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy khác biệt giữa tiên giới và âm phủ.

“Tiết đại phu quả nhiên có diệu pháp, biện pháp cải tử hoàn sinh đúng là khó tưởng tượng được.”

Nhẹ nhàng đặt Nam Cung Nhược Hư nằm xuống, nàng chấp tay cười nói.

“Không đối gạt cô nương, lão phu cũng là bất đắc dĩ mới làm, cũng không nắm chắc mười phần. May mà đại thiếu gia cát nhân thiên tướng, lại có quý nhân là cô nương ở bên tương trợ, ha ha...” Khẩu khí của Tiết đại phu lúc này cũng trở nên nhẹ nhàng.

Cát nhân thiên tướng: Người tốt có trời giúp

Ninh Vọng Thư nói nhỏ: “Ta mà là quý nhân gì.” Nàng không khỏi nhìn phía Nam Cung Nhược Hư một cái, biết hắn đã qua trở ngại, lại nói với Tiết đại phu, “Ta còn có một chuyện muốn nhờ ngài. Người Nam Cung thế gia đều biết ta đã rời đi, chuyện hôm nay ta sẽ không nói tới, mong ngài cũng đừng nói cho người khác.”

“Cô nương...” Nhất thời Tiết đại phu cũng không biết nên trả lời thế nào.

Ninh Vọng Thư như thế nào hắn cũng không rõ ràng lắm, nghĩ đến việc một cô nương đêm khuya trèo tường vào phòng, tuy quan tâm đến bệnh của đại thiếu gia, nhưng nếu nói ra vẫn có tổn hại danh dự nữ nhi, đúng là không nên nói.

“Đa tạ đại phu.”

Lúc này đã tờ mờ sáng, nàng vừa mới chấp tay, đã nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, liền xoay người nhảy qua cửa sổ.

Đến khi Tiết đại phu nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy cảnh trúc lay động, người đã không thấy bóng dáng.

22. Chương 21

Chương 22

Một chén súp gạch cua đang sôi được bọc kỹ, một chén cháo hoa, thêm một đĩa su hào trộn chua cay nhỏ.

Bữa ăn như vậy với người luôn “ăn đủ no” là Tiết đại phu thì xem như khá phong phú. Đại thiếu gia đã hạ sốt ba ngày, ngày hôm qua đã tỉnh táo hơn nhiều, không có dấu hiệu phát sốt lại, cũng có thể ăn cơm. Tuy ăn không được nhiều, nhưng so với tình trạng mấy ngày trước, cũng đã tốt rất nhiều.

Tiết đại phu dùng đũa nhẹ nhàng đẩy lớp bọc, uống sạch súp phía dưới, mới bắt đầu chậm rãi ăn. Cố gắng mấy ngày, bộ xương cốt già yếu của hắn cuối cùng cũng có thể thư giãn, cũng có thời gian an tâm ăn đồ ngon.

Vẫn chưa ăn xong, đã thấy Nam Cung Lễ Bình mới rời Mặc Cách cư mặt mày hớn hờ đi vào.

Không đợi Tiết đại phu mở miệng, Nam Cung Lễ Bình liền cúi người, vái dài.

“Không được, không được đâu...” Tiết đại phu nhất vội vàng nói, vội vàng nâng dậy, “Nhị thiếu gia mau mau đứng lên.”

“Lần này đại ca vô cùng nguy hiểm, ít nhiều có Tiết đại phu ngài ở đây, nếu không... Ta thật sự là không dám tưởng tượng.” Nam Cung Lễ Bình đứng dậy rồi ngồi xuống, kim lòng không được thở dài cười nói.

“Nhị thiếu gia quá lời, lão phu thật sự không dám kể công.” Tiết đại phu nhớ lại ngày đó, “May mắn đại thiếu gia cát nhân thiên tướng, vẫn có thể chịu được... Không đơn giản!” Hắn lắc đầu thở dài.

Cát nhân thiên tướng: người tốt có trời giúp

“Huynh ấy tính lại là tốt rồi, tốt xấu gì sáng nay cũng uống được nửa chén tổ yến, cũng không nôn.” Nam Cung Lễ Bình nhớ tới một chuyện, nghiêm mặt nói, “Khi này đại ca có hỏi về Ninh cô nương, ta nói với huynh ấy là sư môn của Ninh cô nương có việc, đã trở về. Ta thấy huynh ấy nửa tin nửa ngờ, không tin tưởng hoàn toàn, lát nữa nếu hỏi ngài, mong ngài giúp ta một chút.”

Tiết đại phu nghe vậy, trầm ngâm một lát, mới nói: “Lẽ ra lão phu không nên lẩm miệng, nhưng ta thấy đại thiếu gia thật sự đặt cô nương kia trong lòng. Mấy ngày Ninh cô nương ở bên cạnh đại thiếu gia, ta thấy đại thiếu gia cũng thật sự vui mừng.”

“Ngài nói làm sao ta không biết, nhưng cô nương vẫn là người giang hồ... Không phải ta coi thường thân thể của cô ấy, nhưng cô gây không ít chuyện, còn liên lụy đại ca bị thương.” Đương nhiên Nam Cung Lễ Bình phải đặt an toàn của đại ca lên đầu.

Nghe Nam Cung Lễ Bình nói như vậy, Tiết đại phu không nói gì nữa, dù sao, đây không phải là việc hắn nên quan tâm.

Ngồi nói chuyện một lát, Nam Cung Lễ Bình liền được tổng quản nhắc lại, nói là bên ngoài có người tìm. Tiết đại phu ăn điểm tâm xong, liền đi đến Mặc Cách cư bắt mạch cho Nam Cung Nhược Hư.

“Tuy yếu ớt vô lực, nhưng cuối cùng vẫn còn vững vàng.” Tiết đại phu cười ha ha, thoải mái an ủi hắn, “Tình dưỡng vài ngày sẽ tốt thôi, không nên sốt ruột.”

Nam Cung Nhược Hư nửa dựa vào giường, biết rõ Tiết đại phu đang lừa hắn, cũng không chọc thủng.

“Mấy ngày nay khiến ngài vất vả nhiều rồi. Thân thể ta luôn yếu ớt, liên lụy mọi người chịu khổ theo.”

“Đại thiếu gia nói thật lạ, đây vốn là việc của lão phu, ngài chỉ cần thả lỏng dưỡng bệnh. Hôm qua nhận được bồ câu đưa thư, nói Thất Diệp Hòe hoa đã có chút tin tức, theo ngài có phải tin tốt không?”

“Có phải Lễ Bình lại phái người thêm đi không?” hắn thở dài, “Sớm nói đừng làm việc tổn tiền tổn sức này, nhưng mà đệ ấy không nghe. Thất Diệp Hòe hoa đã tìm sáu, bảy năm, nếu tồn tại thì đã sớm tìm được. Chắc có người rảnh rỗi bịa đặt lừa người thôi.”

“Nhị thiếu gia là quý trọng ngài. Thất Diệp Hòe hoa tuy là vật lạ, nhưng lão phu cũng từng nghe tiên sư nói qua, có lẽ trên đời thật sự có hoa này. Trước mắt có tin tức tốt, mà vài năm vốn không có tin gì, đó chẳng phải là chuyện rất tốt sao.”

“... Ngài nói đúng.” Nam Cung Nhược Hư cười nhẹ, không đành lòng làm hấn phật lòng.

Ngoài cửa sổ gió lùa vào rừng trúc, phát ra tiếng sà sạt, như tiếng người bước lên lá khô. Hấn không khỏi nhìn qua cửa, màn sa nhẹ nhàng đong đưa, vẫn không có người tiến vào...

Nàng đi không tiếng động, nếu thật sự là nàng, làm sao có tiếng bước chân chứ. Nam Cung Nhược Hư tự giễu cười cười, thu ánh mắt.

“Vì sao Ninh cô nương rời đi, ngài cũng biết?” Hấn hỏi Tiết đại phu.

“Nghe nói sư môn có việc, vội vã rời đi, lão phu cũng không biết rõ.”

“Cô ấy... đi lúc nào?”

“Cô nương rời đi đã được mười ngày.”

“Mười ngày?” Nam Cung Nhược Hư sững sốt, thì thào lẩm bẩm, “Đã đi lâu vậy rồi.”

Tiết đại phu cúi đầu nhìn tay áo, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn trộm hấn.

“Cô ấy có nói khi nào trở về không?” Nam Cung Nhược Hư cúi đầu hỏi.

“Việc này..., cô nương chưa từng nói với lão phu. Nhưng mà, lão phu thấy cô nương rất quan tâm ngài, chắc xong việc sẽ trở lại tìm ngài.”

Nghe vậy, Nam Cung Nhược Hư buồn bã cười, không nhắc lại.

Thì ra nàng rời đi đã mười ngày, cho nên đêm đó, chỉ là giấc mộng của hấn mà thôi.

Giọng nói ôn nhu vẫn quanh quẩn bên tai như trước, còn có... Hấn vô giác đưa tay xoa hai má, cảm xúc mềm mại trên mặt vẫn còn nguyên.

Nhưng mà, làm sao có giấc mộng chân thật như vậy...

23. Chương 22

Chương 23

Sau giờ Ngọ, trong thành Cô Tô, Khang Huy trà lâu.

Giờ Ngọ: từ 11 đến 13 giờ

Người kể chuyện vừa nói vừa phun nước miếng tứ tung trên đài, nói rất hăng say:

“Chuyện xưa kể rằng Nam hiệp rời từ quán, lặng lẽ đi theo Hạng Phúc. Đến trấn Bình An, thấy trên con đường phía tây cũng có một tửu lâu, trên tấm biển đề Phan Gia Lâu. Hạng Phúc buộc ngựa, đi vào nghỉ trọ. Nam hiệp cũng vào theo... Chỉ nghe thấy có tiếng bước chân lên lầu, Nam hiệp lại thấy một người đi lên, mi thanh mục tú, trẻ trung sáng sủa. Mọi người muốn hỏi người này là ai sao?”

Mi thanh mục tú: mày xinh mắt đẹp

Nói đến đây, “phanh” một phát vỗ lên cái bàn gỗ, làm Ninh Vọng Thư đang mơ màng ngủ trên lầu hoảng sợ. Nàng bắt đầu dụi mắt, gọi tiểu nhị thêm trà mới. Chợt nghe dưới lầu có tiếng người bắt mẫn nói: “Mấy loại chuyện thế này ở trà lâu nông thôn kể cũng chẳng ai thèm nghe, không nghĩ ở đây còn có người xem như truyện quý mà kể.”

Ninh Vọng Thư hơi ngạc nhiên, nhận ra đây là giọng nói của Ngu Thanh, lặng lẽ nhìn xuống, quả nhiên chính là Đại tiểu thư Thái Hồ thủy trại, bên người mang theo vài tên đại hán.

Xem ra vị đại tiểu thư này cũng chẳng tự tin với công phu của bản thân, không thì do Thái Hồ thủy trại gây thù kết oán nhiều lắm, nếu không thì cũng chẳng có chuyện gì mà cả ngày cứ mang một đồng người theo.

Không có chỗ tránh, đám người này đã đi lên lầu, Ninh Vọng Thư vừa nhấc mắt liền đối diện Ngu Thanh.
“Là cô...” Ngu Thanh lấp bắp ngạc nhiên, đương nhiên cũng không đoán được sẽ gặp nàng ở đây, “Cô vẫn ở Cô Tô?”

Ninh Vọng Thư mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu: “Lâu rồi không gặp.”

“Tiểu tử Lâm Vũ Phi kia vậy mà dám gạt ta,” Nàng tức giận đến dậm chân, “Hắn nói cô đã sớm đi rồi.” Quay đầu tức giận nói với đám người phía sau: “Các người còn thất thần làm gì, còn không mau bắt cô ta lại cho ta.”

“Khoan đã!” Ninh Vọng Thư chậm rãi đứng lên, “Vàng là do sự đệ ta trộm, không chút liên quan đến ta. Oan có đầu nợ có chủ, ta nghĩ ta chưa từng làm chuyện mạo phạm Thái Hồ thủy trại, Ngu cô nương ba lần bảy lượt làm khó ta, không khác cố ý gây sự.”

“Lí Hủ là đồng môn của cô, ta không tìm cô thì tìm ai!”

“Lời ấy sai rồi, nếu huynh đệ của trại phế một cánh tay của ta, chẳng lẽ vì vậy ta sẽ phế bỏ một cánh tay của cô nương sao?”

“...” Ngu Thanh nhất thời nghẹn lời, tuy nàng ta nói đúng, nhưng vẫn thấy không cam lòng, “Vậy cô tìm Lí Hủ cho ta, ta sẽ không tiếp tục làm khó cô.”

Ninh Vọng Thư mỉm cười, lắc đầu: “Cô nương không khỏi xem trọng ta rồi. Chẳng lẽ ta sẽ đem sự đệ của mình tặng người khác vì không muốn bị ức hiếp sao?”

“Cô...” Ngu Thanh tức giận: “Ta không thêm để ý mấy lời vô nghĩa của cô, bắt cô rồi nói sau!”

Lời còn chưa dứt, người đã tiến lên, cổ tay run lên, một trường tiên bọc da rắn hiện ra rõ ràng.

Trường tiên: roi dài.

Ninh Vọng Thư thở dài, vị Đại tiểu thư rất nóng tính, gần như nghe không lọt tai, mới nói hai ba câu đã muốn đánh nhau. Chỉ tiếc hôm nay nàng không mang theo đao, sợ là muốn ứng phó cũng sẽ có chút phiền toái.

Nghiêng người né trường tiên, góc áo vẫn bị trường tiên đập trúng, một mảnh áo liền rách ra. Lúc này Ninh Vọng Thư mới phát hiện trên trường tiên có gắn đầy móc câu sắc bén, lam quang ẩn hiện, hơn một nửa đã tẩm độc, thật là độc ác.

Vừa nhìn thấy, nàng liền giận dữ vô cùng. Minh và Ngu Thanh không có thâm cừu đại hận, vậy mà nàng lại dùng binh khí độc ác như vậy, muốn dồn mình vào chỗ chết.

Ngu Thanh thấy Ninh Vọng Thư chỉ né qua, tưởng là nàng sợ, trong lòng rất đắc ý, một roi mạnh mẽ lại tới. Chưa nói đến khách trong trà lâu, cả đám người nàng mang đến đều đã sớm trốn, sợ bị dính mấy roi.

Chỉ sau một lát, một nửa số bàn ghế trong trà lâu đã bị đập nát.

Xui xẻo là Ninh Vọng Thư không mang binh khí theo, không thể đối mặt trực diện, trên roi gắn đầy móc câu, nếu muốn đoạt roi, phải nghĩ cách mới được.

Lùi lại vài lần, đúng lúc nàng đứng cạnh tiểu nhị. Tiểu nhị run rẩy chui xuống gầm bàn, khăn dài trên vai cũng run theo.

Ninh Vọng Thư vừa nghĩ, liền giật khăn lau trên người hắn, nhang chóng đứng lên, khăn lau bỗng trở nên thanh mảnh.

Khăn này mặc dù thô ráp, nhưng dệt chắc chắn, hơn nữa đã thấm nước trà, cũng coi như bền chắc, nàng dùng cũng tạm được, chỉ tiếc là hơi ngắn.

Khăn lau va chạm vài lần với trường tiên, bị móc câu xé ra từng đoạn, đương nhiên không thể đấu với trường tiên. May mà tiên pháp của Ngu Thanh còn trức trắc, hơn nữa lực tay không đủ, không thể thắng nhanh được.

Mắt thấy sắp bắt được nàng, Ngu Thanh vội vã, quát một tiếng, trường tiên cuộn lại, lao thẳng qua chỗ Ninh Vọng Thư, muốn vây nàng ở bên trong.

Ninh Vọng Thư thấy không có chỗ có thể trốn, truyền lực vào khăn lau, ra sức đánh ra, phá vỡ vòng vây của trường tiên.

Bình khí tương giao, khăn lau và nửa trường tiên quấn cùng một chỗ, móc câu không thể móc dọc theo số vài, xoay tròn vài lượt liền quấn cùng một chỗ.

Ninh Vọng Thư và Ngu Thanh đều giữ một phía, đều cố nắm lấy, giằng co không buông.

“Các người là đầu gối sao! Còn không mau tiến lên!” Ngu Thanh giữ chặt trường tiên, quát với đám tùy tùng đi theo.

Vài tên đại hán nghe lệnh lao tới, Ninh Vọng Thư chỉ cười lạnh, tay phải không thả, nhún người lao qua, ngón tay trái như móc câu, thẳng tới hai mắt của Ngu Thanh.

Ngu Thanh hoảng sợ, vội lùi hai bước, bối rối đưa tay chặn lại, không để ý trường tiên trong tay cuộn thành một cục lao về phía mình.

Thấy trường tiên sắp đập lên hai má Ngu Thanh, Ninh Vọng Thư vẫn không đành lòng, dùng chiêu thức, tay phải giơ lên, muốn đem trường tiên ném ra ngoài.

Ngu Thanh không chút cảm kích, nhanh chóng nắm chặt roi, đánh xuống, độ cong đúng ngay cổ Ninh Vọng Thư. Lúc này hai người ở quá gần, nàng không kịp né, hết cách chỉ có thể lấy tay bắt lấy trường tiên.

Một cơn đau nhức truyền từ trong tay đến, Ninh Vọng Thư không khỏi thở ra vài đợt khí lạnh, mười mấy móc câu quất vào bàn tay, lập tức máu tươi chảy ròng ròng.

Thừa dịp nàng bị thương mà sơ suất, tay vô lực, Ngu Thanh rút roi về, mặt lộ vẻ đắc ý, ngay sau đó lại đánh qua... Chợt có một người nhảy từ cửa ra, đưa tay đoạt roi, không liếc trường tiên trong tay lấy một cái, thế mà lập tức hủy trường tiên cứng rắn.

Người này đúng là Hàn Chương, hần mang bao tay bọc vàng và sắt, đương nhiên không sợ.

Không phải hần đi Khai Phong sao?

24. Chương 23

Chương 23

Sau giờ Ngọ, trong thành Cô Tô, Khang Huy trà lâu.

Giờ Ngọ: từ 11 đến 13 giờ

Người kể chuyện vừa nói vừa phun nước miếng tứ tung trên đài, nói rất hăng say:

“Chuyện xưa kể rằng Nam hiệp rời tửu quán, lặng lẽ đi theo Hạng Phúc. Đến trấn Bình An, thấy trên con đường phía tây cũng có một tửu lâu, trên tấm biển đề Phan Gia Lâu. Hạng Phúc buộc ngựa, đi vào nghỉ trọ. Nam hiệp cũng vào theo... Chỉ nghe thấy có tiếng bước chân lên lầu, Nam hiệp lại thấy một người đi lên, mi thanh mục tú, trẻ trung sáng sủa. Mọi người muốn hỏi người này là ai sao?”

Mi thanh mục tú: mày xinh mắt đẹp

Nói đến đây, “phanh” một phát vỗ lên cái bàn gỗ, làm Ninh Vọng Thư đang mơ màng ngủ trên lầu hoảng sợ. Nàng bắt đầu dụi mắt, gọi tiểu nhị thêm trà mới. Chợt nghe dưới lầu có tiếng người bắt mẫn nói: “Mấy loại chuyện thế này ở trà lâu nông thôn kể cũng chẳng ai thèm nghe, không nghĩ ở đây còn có người xem như truyện quý mà kể.”

Ninh Vọng Thư hơi ngạc nhiên, nhận ra đây là giọng nói của Ngu Thanh, lặng lẽ nhìn xuống, quả nhiên chính là Đại tiểu thư Thái Hồ thủy trại, bên người mang theo vài tên đại hán.

Xem ra vị đại tiểu thư này cũng chẳng tự tin với công phu của bản thân, không thì do Thái Hồ thủy trại gây thù kết oán nhiều lắm, nếu không thì cũng chẳng có chuyện gì mà cả ngày cứ mang một đồng người theo.

Không có chỗ tránh, đám người này đã đi lên lầu, Ninh Vọng Thư vừa nhấc mắt liền đối diện Ngu Thanh.

“Là cô...” Ngu Thanh lấp bắp ngạc nhiên, đương nhiên cũng không đoán được sẽ gặp nàng ở đây, “Cô vẫn ở Cô Tô?”

Ninh Vọng Thư mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu: “Lâu rồi không gặp.”

“Tiểu tử Lâm Vũ Phi kia vậy mà dám gạt ta,” Nàng tức giận đến dậm chân, “Hắn nói cô đã sớm đi rồi.” Quay đầu tức giận nói với đám người phía sau: “Các người còn thất thần làm gì, còn không mau bắt cô ta lại cho ta.”

“Khoan đã!” Ninh Vọng Thư chậm rãi đứng lên, “Vàng là do sự đệ ta trộm, không chút liên quan đến ta. Oan có đầu nợ có chủ, ta nghĩ ta chưa từng làm chuyện mạo phạm Thái Hồ thủy trại, Ngu cô nương ba lần bảy lượt làm khó ta, không khác cố ý gây sự.”

“Lí Hủ là đồng môn của cô, ta không tìm cô thì tìm ai!”

“Lời ấy sai rồi, nếu huynh đệ của trại phết một cánh tay của ta, chẳng lẽ vì vậy ta sẽ phết bỏ một cánh tay của cô nương sao?”

“...” Ngu Thanh nhất thời nghẹn lời, tuy nàng ta nói đúng, nhưng vẫn thấy không cam lòng, “Vậy cô tìm Lí Hủ cho ta, ta sẽ không tiếp tục làm khó cô.”

Ninh Vọng Thư mỉm cười, lắc đầu: “Cô nương không khỏi xem trọng ta rồi. Chẳng lẽ ta sẽ đem sự đệ của mình tặng người khác vì không muốn bị ức hiếp sao?”

“Cô...” Ngu Thanh tức giận: “Ta không thêm để ý mấy lời vô nghĩa của cô, bắt cô rồi nói sau!”

Lời còn chưa dứt, người đã tiến lên, cổ tay run lên, một trường tiên bọc da rắn hiện ra rõ ràng.

Trường tiên: roi dài.

Ninh Vọng Thư thở dài, vị Đại tiểu thư rất nóng tính, gần như nghe không lọt tai, mới nói hai ba câu đã muốn đánh nhau. Chỉ tiếc hôm nay nàng không mang theo đao, sợ là muốn ứng phó cũng sẽ có chút phiền toái.

Nghiêng người né trường tiên, góc áo vẫn bị trường tiên đập trúng, một mảnh áo liền rách ra. Lúc này Ninh Vọng Thư mới phát hiện trên trường tiên có gắn đầy móc câu sắc bén, lam quang ẩn hiện, hơn một nửa đã tẩm độc, thật là độc ác.

Vừa nhìn thấy, nàng liền giận dữ vô cùng. Minh và Ngu Thanh không có thâm cừu đại hận, vậy mà nàng lại dùng binh khí độc ác như vậy, muốn dồn mình vào chỗ chết.

Ngu Thanh thấy Ninh Vọng Thư chỉ né qua, tưởng là nàng sợ, trong lòng rất đắc ý, một roi mạnh mẽ lại tới. Chưa nói đến khách trong trà lâu, cả đám người nàng mang đến đều đã sớm trốn, sợ bị dính mấy roi.

Chỉ sau một lát, một nửa số bàn ghế trong trà lâu đã bị đập nát.

Xui xẻo là Ninh Vọng Thư không mang binh khí theo, không thể đối mặt trực diện, trên roi gắn đầy móc câu, nếu muốn đoạt roi, phải nghĩ cách mới được.

Lùi lại vài lần, đúng lúc nàng đứng cạnh tiểu nhị. Tiểu nhị run rẩy chui xuống gầm bàn, khăn dài trên vai cũng run theo.

Ninh Vọng Thư vừa nghĩ, liền giật khăn lau trên người hắn, nhang chóng đứng lên, khăn lau bỗng trở nên thanh mảnh.

Khăn này mặc dù thô ráp, nhưng dệt chắc chắn, hơn nữa đã thấm nước trà, cũng coi như bền chắc, nàng dùng cũng tạm được, chỉ tiếc là hơi ngắn.

Khăn lau va chạm vài lần với trường tiên, bị móc câu xé ra từng đoạn, đương nhiên không thể đấu với trường tiên. May mà tiên pháp của Ngu Thanh còn trức trắc, hơn nữa lực tay không đủ, không thể thắng nhanh được.

Mắt thấy sắp bắt được nàng, Ngu Thanh vội vã, quát một tiếng, trường tiên cuộn lại, lao thẳng qua chỗ Ninh Vọng Thư, muốn vây nàng ở bên trong.

Ninh Vọng Thư thấy không có chỗ có thể trốn, truyền lực vào khăn lau, ra sức đánh ra, phá vỡ vòng vây của trường tiên.

Bình khí tương giao, khăn lau và nửa trường tiên quấn cùng một chỗ, móc câu không thể móc dọc theo số vài, xoay tròn vài lượt liên quấn cùng một chỗ.

Ninh Vọng Thư và Ngu Thanh đều giữ một phía, đều cố nắm lấy, giằng co không buông.

“Các người là đầu gỗ sao! Còn không mau tiến lên!” Ngu Thanh giữ chặt trường tiên, quát với đám tùy tùng đi theo.

Vài tên đại hán nghe lệnh lao tới, Ninh Vọng Thư chỉ cười lạnh, tay phải không thả, nhún người lao qua, ngón tay trái như móc câu, thẳng tới hai mắt của Ngu Thanh.

Ngu Thanh hoảng sợ, vội lùi hai bước, bối rối đưa tay chắn lại, không để ý trường tiên trong tay cuộn thành một cục lao về phía mình.

Thấy trường tiên sắp đập lên hai má Ngu Thanh, Ninh Vọng Thư vẫn không đành lòng, dùng chiêu thức, tay phải giơ lên, muốn đem trường tiên ném ra ngoài.

Ngu Thanh không chút cảm kích, nhanh chóng nắm chặt roi, đánh xuống, độ cong đúng ngay cổ Ninh Vọng Thư. Lúc này hai người ở quá gần, nàng không kịp né, hết cách chỉ có thể lấy tay bắt lấy trường tiên.

Một cơn đau nhức truyền từ trong tay đến, Ninh Vọng Thư không khỏi thở ra vài đợt khí lạnh, mười mấy móc câu quất vào bàn tay, lập tức máu tươi chảy ròng ròng.

Thừa dịp nàng bị thương mà sơ suất, tay vô lực, Ngu Thanh rút roi về, mặt lộ vẻ đắc ý, ngay sau đó lại đánh qua... Chợt có một người nhảy từ cửa ra, đưa tay đoạt roi, không liếc trường tiên trong tay lấy một cái, thế mà lập tức hủy trường tiên cứng rắn.

Người này đúng là Hàn Chương, hần mang bao tay bọc vàng và sắt, đương nhiên không sợ.

Không phải hần đi Khai Phong sao?

25. Chương 24

Chương 24

Ninh Vọng Thư còn chưa kịp ngạc nhiên, có một người nữa phi thân qua, vội la lên: “Tỷ, tỷ bị thương!”

“Tiểu Thất?”

Tiểu sư muội Mạc Nghiên vốn nên ở Khai Phong cũng xuất hiện lúc này, Ninh Vọng Thư ngẩng đầu nhìn sang, đi cùng sư muội còn có một vị công tử mặc áo xanh, ánh mắt lịch sự nho nhã, anh khí nội liễm.

Anh khí: khí khái hào hùng.

“Là Nọc ong chín khúc.” Mạc Nghiên nắm tay nàng, ngửi ngửi, “Còn bỏ thêm Huyền Băng Mật.” Nàng trừng mắt với Ngu Thanh, “Giải được đâu?”

Ngu Thanh bực mình Hàn Chương hủy roi của nàng, đang nổi nóng, làm sao chịu để ý Mạc Nghiên: “Không có!”

“Không có?”

Mạc Nghiên nhặt nửa trường tiên đã đứt, vừa cười vừa quơ quơ: “Không biết nếu vẽ hai đường lên mặt cô, cô còn có thể nói không có hay không?”

Sắc mặt Ngu Thanh khê thay đổi, nhưng thấy nàng nhỏ hơn Ninh Vọng Thư, nghĩ rằng không chắc có thể thắng được mình, vẫn mạnh miệng nói: “Không có chính là không có, nếu các cô muốn giải được, trừ phi đền roi cho ta, còn phải châm trà nhận sai với bốn cô nương.”

Cười lạnh lùng, thân mình Mạc Nghiên nhẹ nhàng nhảy lên, nhanh chóng áp sát, tàn tiên trong tay như một thanh nhuyễn kiếm tấn công về phía Ngu Thanh. Nàng ra chiêu cực nhanh, chỉ sau hai ba lần, Ngu Thanh liền biết mình cũng không phải đối thủ của nàng, hoảng chi cô nương trước mặt ra chiêu hung hiểm, không giống Ninh Vọng Thư, ra chiêu sẽ chừa đường lùi.

Tàn tiên: trường tiên đã hỏng.

“Mạc cô nương, trước khi biết rõ nguyên nhân, không thể làm việc lỗ mãng.” Mặc dù công tử áo xanh không động thủ, nhưng nhịn không được mở miệng.

Cùng lúc đó, Mạc Nghiên đã khống chế được Ngu Thanh, liếc nhìn công tử áo xanh một cái, nghe vậy bỏ roi xuống, một tay đặt lên vai Ngu Thanh, dồn lực nhấn một cái, một cánh tay lập tức trật khớp. Ngu Thanh không khỏi thở mạnh.

“Bây giờ mới chỉ là trật khớp, việc nhỏ. Chỉ là ta không giỏi nhẫn nại, nếu cô không đưa giải được cho ta, ta sẽ làm cánh tay của cô vĩnh viễn không nối lại được.” Mạc Nghiên rất nghiêm túc nói.

“Cô...”

“Giải được!”

Ngu Thanh cắn môi, không tình nguyện lấy một bình sứ nhỏ từ trong lòng.

Mạc Nghiên nhận bình sứ, đẩy nắp bình, ngửi ngửi, cười nói: “Đúng vậy, là nó.” Lúc này mới thả Ngu Thanh, chạy vội tới chỗ Ninh Vọng Thư.

“Tỷ, viên thuốc này rất tinh vi, sợ là phải uống ba lần mới được.” Mạc Nghiên đổ vào lòng bàn tay đưa nàng ăn, rồi bóp nát một viên thuốc, rắc lên vết thương trên tay nàng. Vết thương bị móc câu làm rách, máu chảy đầm đìa, rất là đáng sợ. Sau khi rắc thuốc lên, máu nhanh chóng ngừng chảy.

Hàn Chương đi tới, lắc đầu thở dài: “Nha đầu, hình như năm nay muối chưa cầu Bồ Tát. Sao mà ta thấy muối đánh nhau với người ta, lúc nào cũng đến mức chặt vật như vậy.”

“Ta nghĩ cũng vậy.” Ninh Vọng Thư cười khỏ, nhìn Mạc Nghiên đang băng bó vết thương, “Đúng rồi, sao mọi người tới đây? Vị này là?”

“Tại hạ Triển Chiêu của Khai Phong phủ.” Công tử áo xanh gật đầu chào hỏi.

Triển Chiêu! Ninh Vọng Thư kinh ngạc, nhìn về phía Mạc Nghiên.

“Không phải muối!” Mạc Nghiên biết suy nghĩ trong lòng nàng, tủi thân nói, “Muối không gặp rắc rối, là ngũ sư huynh. Huynh ấy đụng phải một vụ án lớn ở kinh thành, bây giờ vẫn đang bị nhốt trong đại lao của Khai Phong phủ đấy.”

“Tại sao lại vậy?” Nàng giật mình nói, ăn cơm tù của mấy huyện nhỏ coi như bình thường, nhưng vào đại lao của Khai Phong phủ thì vô cùng phiền toái.

“Để sau này sẽ giải thích cho cô nương.” Triển Chiêu không muốn bàn công sự lúc này, nhìn Ngu Thanh ở một bên, “Không biết hai vị cô nương có chuyện gì?”

Ngu Thanh đã được thuộc hạ đỡ ngồi xuống ghế, cũng chính cánh tay bị trật khớp về vị trí cũ, lúc này nghe được câu hỏi của Triển Chiêu, hừ lạnh nói: “Đúng là quan tặc một nhà! Khó trách kiêu ngạo như vậy, thì ra là có Ngự Miêu đại nhân ở sau lưng làm chỗ dựa.”

Triển Chiêu cũng không khó chịu: “Chuyện của hai vị Triển mỗi không rõ ràng, đương nhiên không nói tới hai chữ chỗ dựa.”

“Sư đệ của nàng trộm một túi vải có thêu hải đường đựng vàng lá của ta, ngài nói ta không nên đòi lại sao.”

Mạc Nghiên nhìn Ninh Vọng Thư.

“Chính là Tiểu Ngũ.” Ninh Vọng Thư bất đắc dĩ nói.

“Dù sao bây giờ ngũ sư huynh vẫn đang trong đại lao, cô đến đại lao Khai Phong phủ tìm huynh ấy là được.” Mạc Nghiên liền vui vẻ, nhìn về phía Ngu Thanh, “Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu là sư huynh của ta trộm đồ của người, vậy vì sao người làm sư tỷ ta bị thương! Hay là trong dân gian không chỉ có tư thiết hình đường, còn có tội liên quan như vừa nói?”

Tư thiết hình đường: một dạng của tòa án dân gian.

“Có!” Ngu Thanh giận dữ nói, “Các người là đồng môn, ta không tìm cô ta thì tìm ai?”

Mạc Nghiên cười khanh khách nói: “Cô nương sai rồi! Trạng Nguyên và Tiến Sĩ cùng trong một kỳ thi đình đều là môn sinh của Thiên tử, nhưng vẫn chưa nghe nói nếu Tiến Sĩ gây chuyện, sẽ có người đi tìm Trạng Nguyên. Huống hồ...” Nàng chợt đổi câu chuyện, cười đến quỷ dị, “Theo tại hạ biết, túi thêu hải đường có đựng vàng lá là Chức tào sử đại nhân của Giang Nam đặc biệt chuẩn bị làm thọ lễ dâng Thái Hậu, làm sao có thể đến tay cô nương?”

Nghe vậy, Triển Chiêu khẽ mỉm cười, lẳng lặng ôm kiếm đứng đó.

Ngu Thanh bị nàng nói đến mức á khẩu, huống chi có Triển Chiêu ở đây, chỉ sợ nếu tiếp tục dây dưa, sẽ kéo ra nhiều chuyện bất lợi, đành phải nói: “Ta không thèm chấp các người, ngày sau chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện.” Rồi mang người rời đi.

Mới bước ra cửa, đầu Mạc Nghiên đã bị Ninh Vọng Thư gõ một cái.

“Làm sao vậy?” Nàng tội nghiệp nói.

“Muội dạy dỗ cô ta là được rồi, lời chuyện khác ra làm gì.” Ninh Vọng Thư nhìn tiểu sư muội, “Dạy dỗ là được, mà lời nói cũng chẳng tha ai bao giờ. Muội biết cô ta là ai không?”

Mạc Nghiên xoa đầu: “Cô ấy là ai thì liên quan gì tới muội?”

“Đó là Ngu Thanh, nữ nhi của Ngu lão bang chủ của Thái Hồ thủy trại. Ngu lão bang chủ coi như là nhân vật lớn, bỗng dưng muội lôi việc này ra, chỉ sợ lão gia tử kia phải ngủ không yên vài tháng.”

“Đúng! Ai bảo hần không dạy dỗ khuê nữ cho đàng hoàng.”

Hàn Chương cười to: “Chỉ có Tiểu Thất hợp với ta!”

Triển Chiêu vốn im lặng đứng bên mở miệng nói: “Ninh cô nương, nếu vết thương không có trở ngại, hay chúng ta ra chỗ khác nói chuyện?”

Ninh Vọng Thư gật đầu, đứng dậy gọi chuông quây, cho hần chút bạc vụn, coi như là bồi thường mấy cái bàn bị hư. Đoàn người ra khỏi trà lâu.

26. Chương 25

Chương 25

tq5

Bên bờ Thái Hồ, liễu nhẹ buông xuống.

“Không biết sư đệ ta đã phạm phải chuyện gì?”

“Ăn này có ảnh hưởng quá lớn, vì suy nghĩ cho cô nương, thứ cho Triễn mỗ không nói rõ.” Triễn Chiêu áy náy cười, “Tại hạ đi cùng sư muội của cô nương đến Cô Tô cũng là vì việc này.”

Ninh Vọng Thư nhìn qua chỗ Mạc Nghiên, thấy nàng đang cùng Hàn Chương hưng trí bừng bừng chơi hất nước, trong lòng liền ghen một cục đá nhỏ.

Bởi vì trước khi đến Cô Tô, Ninh Vọng Thư vẫn đi cùng Lí Hủ, cho nên Triễn Chiêu muốn hỏi chút chuyện. Ninh Vọng Thư không thấy Mạc Nghiên nói gì, chắc là không sao cả, liền trả lời đúng sự thật.

“Đệ ấy có ảnh hưởng tới tính mạng không?”

“Bao đại nhân được xưng tụng là quan thanh liêm, nếu Lí Hủ bị người ta lợi dụng để thế tội, chắc chắn sẽ minh oan cho hắn.”

Mạc Nghiên vừa đi tới, phúi phúi tay, cười vang nói: “Còn có muội ở đây, tỷ, tỷ không cần lo lắng, ngũ sư huynh sẽ không có việc gì.”

“Tiểu Thất còn nhỏ, lúc làm việc khó tránh tùy hứng làm bậy, mong Triễn đại nhân chiếu cố nhiều hơn.” Ninh Vọng Thư lo lắng nói.

Triễn Chiêu mỉm cười gật đầu.

“Muội chỉ nhỏ hơn tỷ ba tháng.” Mạc Nghiên lại bị gõ một cái, “... Ôi! Tay tỷ còn đang bị thương, đừng gõ muội nữa mà.”

“Tại hạ còn có việc, hai vị lâu rồi không gặp, cứ nói chuyện thoải mái.” Triễn Chiêu quay qua chỗ Mạc Nghiên, nói, “Mạc cô nương, ta ở Tử Vân khách sạn chờ người.”

“Được!”

“Triễn huynh, ta đi cùng huynh.”

Hàn Chương đuổi theo hắn, hai người đi xa.

Mạc Nghiên thở dài, ngồi xuống phịch xuống đất: “Cuối cùng đi rồi, cứ như oán quỷ.”

Ninh Vọng Thư cũng ngồi xuống, cười nói: “Ta không thể tưởng tượng được muội lại ở cạnh người của nha môn.”

“Ai bảo ngũ sư huynh rơi vào tay bọn họ.” Mạc Nghiên dựa lên người nàng, “Huynh ấy còn thiếu muội hai mươi lượng bạc, nếu không cứu huynh ấy ra thì muội đi đâu mà đòi tiền đây.”

“Muội thiếu tiền sao?” Ninh Vọng Thư lấy mấy tấm ngân phiếu đưa cho tiểu sư muội, lại bị Mạc Nghiên đẩy về.

“Không cần đâu.” Nàng cười hì hì lấy một cái lệnh bài nho nhỏ, khắc chữ “BỘ”: “Bây giờ muội là người ăn cơm nha môn đấy nha.”

Ninh Vọng Thư bật cười: “Tiểu bộ khoái kiêu này thì được bao nhiêu bạc một tháng?”

“Mỗi tháng ba lượng.”

Nàng vẫn đưa ngân phiếu cho Mạc Nghiên: “Mang theo đi, nếu cần gấp thì dùng cũng tiện.”

Mạc Nghiên nhận lấy, dường như nghĩ đến cái gì, giao hoát nghiêng đầu nhìn nàng: “Muội nghe Hàn nhị ca nói, có công tử nhà giàu rất thích tỷ, có thật không?”

Ninh Vọng Thư ngẩn ra, nghĩ người Hàn Chương miệng rộng nói đến là Lâm Vũ Phi, không thềm để ý nói: “Chỉ là người đứng, để ý hắn làm gì.”

“Thật không? Nhưng muội nghe nói, tỷ rất quan tâm người đó mà.”

Hay người Hàn Chương nói đến là Nam Cung Nhược Hư, Ninh Vọng Thư lại ngẩn ra.

“Tỷ tỷ yêu quý, uội nhìn xem hắn ra sao được không? Võ công tốt không?” Mạc Nghiên dĩnh cứng ngắc như da trâu.

“Huynh ấy không biết võ công đâu.” Ninh Vọng Thư cười nói.

“Ngay cả võ công cũng không biết sao? Vậy tỷ thích người ta chỗ nào?”

Ninh Vọng Thư khẽ thở dài, nhìn hồ nước trước mặt: “Huynh rất tốt, có kẻ ra cũng không hết.”

“Có người tốt như vậy sao? Muội nhất định phải gặp hẳn.”

“Bây giờ không tiện, sau này rồi nói. Muội đến đây làm việc, đừng chỉ nghịch ngợm.”

“Muội biết mà..... Đúng rồi, không phải tỷ bốc trúng dây vàng áo ngọc sao? Thuận lợi chứ?”

Ninh Vọng Thư lắc đầu: “Đụng phải người thủ lắng, giao thủ hai lần.”

“Tỷ đánh không lại hẳn? Để muội giúp.”

“Đó là phần mộ tổ tiên nhà người ta.”

“À...” Mạc Nghiên vò vò tai, khó khăn nói, “Hình như có hơi quá đáng.”

“Huống chi, người ta còn nói trong mộ vốn không có thứ này.”

“Tám phần là hán lừa tỷ rồi.”

“Có vẻ không giống, ta đã viết thư cho đại sư huynh, nhờ huynh ấy tra lại một chút, năm đó còn ai liên lụy chung với Tức gia.” Ninh Vọng Thư thở dài, “Từ ngày đó, mỗi ngày ta đều đến trà lâu nghe kể chuyện, muốn tìm chút dấu vết, nhưng chỉ một manh mối nhỏ cũng không thấy.”

“Muội có thể giúp tỷ đó.”

“Không phải muội nhìn thấy người chết là nhũn hết tay chân sao?” Ninh Vọng Thư giấu cột nhìn nàng, “Muội vào cổ mộ với ta như thế nào đây?” Thấy tiểu sư muội mang vẻ mặt buồn rầu, cười nói: “Muội không cần để ý chuyện này, xử lý tốt chuyện Tiểu Ngũ đã.... Muội định ở Cô Tô bao lâu?”

“Muội không biết, chuyện này phải nghe con mèo kia. Đầu mối ở đây khá nhiều, chắc cũng phải ba năm ngày.”

“Ngày mai là Trung thu, nếu muội rảnh, hai chúng ta đi dạo một chút được không?”

Mạc Nghiên nghe vậy, vui vẻ nói: “Được! Ngắm trăng ở Thái Hồ cũng tốt... Nghe nói, điểm tâm ở Bách cư rất nổi tiếng, muội muốn ném thử một ít...”

Tình cảm của hai người vốn rất tốt, xa nhau mấy tháng, lần này gặp lại, nói lan man liên miên, mãi đến hoàng hôn.

27. Chương 26

Chương 26

Đêm nay trăng sáng sao thưa, thời tiết rất đẹp, đủ loại du thuyền thuyền hoa đi lại tấp nập trên Thái Hồ, tiếng hát lượn lờ, gió mang hơi nước phả vào mặt.

“Vạn khoảnh ba hàm nhất bách thu, phiêu phiêu tùy xử nhâm khinh chu.” Nam Cung Lễ Bình dựa lan can thuyền, quay đầu cười nói, “Đại ca, ngày mai đệ đi làm người đánh cá ở Thái Hồ, được không? Mỗi ngày đều có thể ngắm cảnh sắc tươi đẹp như vậy, không bao lâu sẽ thành tiên thôi.”

Vạn khoảnh ba hàm nhất bách thu, phiêu phiêu tùy xử nhâm khinh chu:

Gốc: ,

Đại ý: bốn bề nước biếc như ngọc bích, con thuyền nhỏ để gió nhẹ nhàng thổi đi khắp nơi.

“Nếu đệ muốn đi, ta không ngăn đệ. Nhưng đến lúc đó không được chạy về nhà, ầm ĩ muốn ăn chân giò kho.” Nam Cung Nhược Hư cười nói. Hắn biết từ nhỏ đệ đệ thích ăn thịt, chân giò kho lại là món hắn thích ăn nhất, nếu vài ngày không ăn sẽ tâm tâm niệm niệm, cơm nước chẳng thêm động.

Tâm tâm niệm niệm: luôn tập trung suy nghĩ về một việc

Nam Cung Lễ Bình còn chưa đáp lời, Tiết đại phu bên cạnh đã cười ha ha: “Chỉ sợ nếu Nhị thiếu gia thành tiên, cũng không bỏ được chân giò kho.”

“Nói vậy cũng đúng.” Nam Cung Lễ Bình cười hì hì nói, bước đến bên người ca ca rồi ngồi xuống, thuận tay lấy một miếng bánh trung thu, bỏ vào miệng, “Đại ca, huynh nếm thử đi, nhân bánh được làm từ hạt sen và hoa phù dung, không ngọt như những cái bánh khác.... Thuyền này khá vững, huynh không chóng mặt chứ?”

Thấy ca ca lắc đầu, ra hiệu không sao, Nam Cung Lễ Bình mới yên tâm.

Bọn họ ngồi thuyền hoa khá lớn, do Nam Cung Lễ Bình lo lắng thuyền nhỏ sẽ nghiêng ngả, cho nên tuy ít người, vẫn phân phó chuẩn bị thuyền lớn, trên tầng hai để một nhuễn tháp và một cái bàn nhỏ, trải thảm dày, đặt lò sưởi đầy đủ.

Ba người nói nói cười cười, không để ý đã đi đến giữa hồ, đối diện có một chiếc thuyền, có người cười vang nói: “Trên thuyền là Nam Cung công tử sao?”

Bọn Nam Cung Nhược Hư tuy ít dùng thuyền hoa đi chơi, nhưng đèn lồng trên thuyền đều có dấu hiệu của Nam Cung thế gia, người ngoài vừa nhìn sẽ biết.

Nam Cung Lễ Bình cúi người nhìn qua, thuyền đến là thuyền hoa của Lâm gia, người nói chuyện chính là Lâm Vũ Phi.

“Sao lại là hắn?” Nam Cung Lễ Bình nói thầm, trên mặt vẫn cười nói: “Lâm công tử thật có hứng, tối nay cũng đến du hồ!”

Hai thuyền chậm chậm đi ngang, Nam Cung Lễ Bình mỉm cười chào hỏi với mọi người, cố ý nghiêng người gần tầm mắt của đại ca.

Nam Cung Nhược Hư không phải là người ham vui, chỉ vô tình nhìn qua, đương nhiên không phát hiện hành động bất thường của đệ đệ.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, một giọng nữ thanh thúy dễ nghe, vô cùng rõ ràng truyền tới, “Hàn nhị ca, hình như lần trước huynh nói vị công tử kia có họ kếp Nam Cung đúng không?”

“Tiểu Thất, đừng nói bậy!”

Có người quát nhẹ cắt lời nàng, âm thanh rất nhỏ, Nam Cung Nhược Hư lập tức giật mình.

Hắn khó tin đứng lên, đi qua mép thuyền, cúi đầu nhìn xuống. Trên thuyền có vài người, trong đó có một người là Ninh Vọng Thư, nàng cũng đang ngẩng đầu nhìn lên...Ninh Vọng Thư không thể tưởng được lần du hồ này sẽ gặp được hắn. Nàng vốn cùng sư muội hẹn nhau đi ngắm trăng, lại gặp Hàn Chương mặt dày muốn đi cùng, vô ý nói hắn đã chuẩn bị. Phút cuối mới biết được thì ra cái hắn gọi là chuẩn bị chính là chơi thuyền ở Thái Hồ cùng Lâm Vũ Phi, muốn từ chối đã không kịp.

Cho dù nhìn thấy thuyền của Nam Cung thế gia, nàng cũng không hi vọng Nam Cung Nhược Hư sẽ ở trên thuyền, nghĩ rằng hắn bệnh nặng mới khỏi, đương nhiên sẽ ở trong nhà tĩnh dưỡng, đương nhiên sẽ không du hồ kéo trúng gió.

Bốn mắt chạm nhau, trong mắt cả hai đều không dấu được kinh ngạc và vui mừng.

Thuyền từ từ rời đi...

Mạc Nghiên hứng thú nhìn hai người bọn họ, đoán được tâm ý của sư tỷ, cười vang nói: “Nam Cung công tử, chẳng lẽ không muốn mời chúng ta lên thuyền ngồi chơi sao?”

Nam Cung Lễ Bình thấy đại ca đã thấy Ninh Vọng Thư, biết nàng không rời Cô Tô, sợ bị đại ca trách, không bằng thức thối một chút, không đợi đại ca mở miệng đã giành nói: “Nếu chư vị không chê, xin mời lên thuyền.”

Hắn vừa dứt lời, Mạc Nghiên nhún nhẹ, như điều hâu xoay người, nhẹ nhàng đáp xuống sàn tàu, mắt nhìn chăm chăm Nam Cung Nhược Hư, không chút kiêng kỵ.

Ninh Vọng Thư nhanh nhẹn theo sát, ra hiệu nàng không được vô lễ, mới áy náy nói: “Tiểu sư muội còn nhỏ, mong thứ lỗi.”

“Cô... bị thương?”

Nam Cung Nhược Hư thoáng nhìn thấy tay trái nàng lộ ra khỏi tay áo, vải trắng bọc vài vòng, đương nhiên đã bị thương.

“Chỉ bị thương nhẹ, đã bôi thuốc rồi.” Nàng không quan tâm nói, bỏ tay vào tay áo như cũ, thân thiết nhìn hai gò má gầy gò của hắn.

“Ta... ta tưởng cô đã về Thục?”

Khóe mắt Ninh Vọng Thư đảo qua Nam Cung Lễ Bình, không muốn làm hắn khó xử, thân nhiên cười nói: “Vốn phải về, sau lại có việc nên trì hoãn Đây là tiểu sư muội Mạc Nghiên của ta, mới đến Cô Tô vài ngày.”

Hàn Chương và Lâm Vũ Phi cũng lần lượt lên thuyền, mọi người hàn huyên giới thiệu một lúc mới ngồi xuống trò chuyện với nhau.

Mãi đến lúc này, Lâm Vũ Phi mới biết Nam Cung Nhược Hư chính là Đại thiếu gia của Nam Cung thế gia, không khỏi vô cùng kinh ngạc, lại thấy hắn gầy hơn lần gặp trước, nói: “Ngày trước, ta cho người đến thăm, nghe tổng quản nói ngài bị bệnh, đã tốt hơn chưa?”

“Đã tốt hơn nhiều, đa tạ quan tâm.”

Lâm Vũ Phi lắc đầu thở dài, xấu hổ cười nói: “Không hiểu ngày ấy ở tiệc trà của tiểu đệ có chuyện gì, không chỉ ngài và Vương giáo đầu bị bệnh, ngay cả Ninh cô nương cũng bị thương. Tiểu đệ dắc tội nhiều quá.”

“Vương giáo đầu bị bệnh?” Không tiếp tục khách sáo, Ninh Vọng Thư ngạc nhiên hỏi.

“Đúng, ta sai người đến võ quán mời hắn vài lần, đều bị đuổi trở về, chỉ nói là bị bệnh, không cho ai gặp, chẳng biết là bị gì, ngay cả võ quán cũng đóng cửa, chắc là bị bệnh thật.” Lâm Vũ Phi thấy nàng hỏi, vội vàng đáp.

Chẳng lẽ do vết rạch trên mặt nên không muốn gặp người?

Cho dù như thế, cũng không đáng để đóng cửa võ quán? Người này...

Ninh Vọng Thư âm thầm cân nhắc.

“Vương giáo đầu là ai?” Mạc Nghiên tò mò nghiêng đầu qua, lại bị Ninh Vọng Thư đẩy về.

Nam Cung Nhược Hư thấy Ninh Vọng Thư hơi hơi nhú mồm, biết nàng đã thắc mắc chuyện Vương Nhân Tương, dịu dàng nói: “Ngày mai ta sẽ cho người đi thăm, dù sao cũng phải hỏi thăm rõ ràng. Nếu bị bệnh, hoặc đã xảy ra chuyện gì khác, có lẽ sẽ tìm được cách giải quyết thôi.” Hắn không muốn nàng gặp nguy hiểm lần nữa, nếu lại xung đột với Vương Nhân Tương, rất khó đảm bảo nàng không tiếp tục bị thương.

Nàng quay đầu cảm kích nhìn hắn, cũng không muốn hắn vì nàng mà bị cuốn vào chuyện này: “Không cần phải vậy, ta đi xem một lát là được rồi.”

“Cô đừng đi.” Nam Cung Nhược Hư lo lắng nhìn nàng, trầm giọng nói, “Nếu như hắn hiểu lầm, ngược lại sẽ không tốt.”

28. Chương 27

Chương 27

Nghe hai người nói chuyện, Hàn Chương còn có thể hiểu một ít, những người khác thì chẳng hiểu gì cả. Đương nhiên Lâm Vũ Phi cũng không hiểu, nhưng hắn có thể hiểu quan hệ của hai người rất tốt, bèn cười nói: “Không uống công Ninh cô nương gọi ngài là Nam Cung đại ca, ngài quan tâm Ninh cô nương như vậy, làm ta cũng muốn gọi ngài là đại ca.”

Nam Cung Nhược Hư nghe vậy liền nói: “Ninh cô nương lẻ loi một mình ở Cô Tô, thân là bằng hữu, đương nhiên sẽ cố gắng quan tâm.”

“Có thể được Đại thiếu gia Nam Cung thế gia chiếu cố, phúc khí của Ninh cô nương thật không tệ.” Lâm Vũ Phi cười nói.

Mặc dù hắn đã biết Ninh Vọng Thư và Nam Cung Nhược Hư rất thân, nhưng thấy Nam Cung Nhược Hư chỉ là họ hàng xa của Nam Cung gia, lại bệnh tật quần thân, nếu so sánh với mình, mình hơn hắn rất nhiều, nghĩ rằng Ninh Vọng Thư cũng không quá thích hắn.

Nhưng, Nam Cung Nhược Hư là Đại thiếu gia Nam Cung thế gia! Đó là thế gia vượt trội hơn mình nhiều, hắn không khỏi bất an.

“Hôm nay là ngày hội, theo ta, không bằng Nam Cung huynh nhận Ninh cô nương làm muội muội, chẳng phải là chuyện tốt sao.” Ánh mắt Lâm Vũ Phi đảo qua đảo lại, ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, ánh mắt tập trung trên người hai bọn họ.

“Có muội muội như vậy, ta... Đương nhiên ta vô cùng vui mừng.” Im lặng một lát, Nam Cung Nhược Hư buồn bã nói.

Bốn chữ “Vô cùng vui mừng” vừa nói ra, lập tức giống như đâm một dao trên ngực hắn. Hắn tự biết bản thân mắc bệnh nguy kịch, dù có may mắn, cũng chỉ kéo dài được một hai năm. Như vậy, hắn làm gì có tư cách mà hy vọng chuyện gì xa vời?

Ninh Vọng Thư kinh ngạc nhìn hắn chăm chú, ánh mắt phức tạp, im lặng không nói... Hai tay giấu trong ống tay áo nhanh chóng nắm chặt, vết thương tay trái bị rách, máu từ từ chảy ra, nàng vẫn hồn nhiên không biết.

“Huynh thật là kỳ quái,” Mạc Nghiên khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Nhược Hư, khó hiểu nói, “Huynh thích sư tỷ của ta, nhưng tại sao lại muốn nhận sư tỷ làm muội muội...”

“Tiểu Thất! Không được nói vậy!” Ninh Vọng Thư lạnh lùng nói, nhanh chóng đứng dậy, nhìn Nam Cung Nhược Hư nói, “May mà Nam Cung đại thiếu gia không chê, đáng tiếc tại hạ chỉ là hạng người lỗ mãng trên giang hồ, tự nhận trào cao không nổi.”

“Ninh cô nương... Tại sao ngươi lại tự coi nhẹ mình, tới bây giờ ta...” Lâm Vũ Phi thấy nàng nói vậy, cướp lời nói. Hắn chỉ nói được một nửa, đã thấy ánh mắt Ninh Vọng Thư sắc như hàn băng đảo qua, nhất thời nghẹn lời.

“Lâm công tử, chuyện của ta không liên quan đến ngài, chúng ta có nhận làm huynh muội hay không càng không liên quan đến ngài. Trước giờ quy củ giang hồ là tự giải quyết chuyện của mình, không chen vào chuyện người khác, ta nghĩ ngài cũng hiểu.” Lúc này Ninh Vọng Thư khác hẳn vẻ nhẹ nhàng từ tốn ngày thường, nói chuyện không chút lưu tình.

Lâm Vũ Phi sửng sốt đứng đó, không biết nói gì.

“Xem ra, sư tỷ giận thật rồi.” Mạc Nghiên rút đầu, thấp giọng nói chuyện với Hàn Chương.

“Ta biết từ lâu rồi.” Hàn Chương đắc ý nói.

Mắt thấy Ninh Vọng Thư đứng ở mép thuyền, không biết bởi vì gió trên hồ quá lớn hay là nguyên nhân khác, thân thể nàng hơi hơi lung lay... Nam Cung Nhược Hư hoảng hốt, gian nan tiến lên nắm chặt tay nàng.

“Tại sao... cô buồn?” Hấn hỏi.

Nàng yên lặng nhìn hấn, đáy mắt toát ra một chút đau đớn: “Huynh còn hỏi tại sao ta buồn ư? ... Đúng, ta giận, bởi vì huynh quá đáng, vô cùng quá đáng! Làm như vậy với ta, huynh rất vui sao? Ta làm muối muối của huynh, huynh vô cùng vui mừng sao?” Nước mắt rơi đầy hai má nàng, “Ta hiểu tại sao huynh muốn làm vậy, ta hiểu... Huynh muốn sống một mình như vậy, sống như vậy đến chết, đúng không!”

Lời của nàng như một cái búa tạ, nặng nề đập vào lòng Nam Cung Nhược Hư, dường như có thể làm hấn không thở được. Hấn chỉ có thể nắm chặt tay nàng, nhưng không thể nói nên lời.

Nhìn thấy hấn không nói gì cả, Ninh Vọng Thư tức giận đến run cả người, nói: “... Ta thành toàn huynh, huynh cứ sống một mình một người đến chết đi! Huynh... Nếu huynh dám lấy người khác, xem ta xử lý người thế nào!”

Dứt lời, dùng sức giật tay ra khỏi tay hấn, thả người nhảy vào trong hồ —— Nam Cung Nhược Hư vội vã kéo lại, chỉ thấy gợn nước lăn tăn, một làn bọt nước lan xa, làm sao nhìn thấy bóng người.

“Mau cứu cô ấy lên.”

Nam Cung Nhược Hư khẩn trương, trước mắt bỗng đen ngòm, hình như đã xủ. May mà Nam Cung Lễ Bình nhanh tay lẹ mắt, bước nhanh đến cạnh đỡ lấy hấn, Tiết đại phu cũng nhanh chóng đi lên.

“Nha đầu kia bơi rất giỏi, bơi vài vòng ở Thái Hồ cũng không có vấn đề gì, không cần lo lắng.” Hàn Chương vội nói, hấn thấy Nam Cung Nhược Hư đã lung lay sắp đổ, vẫn còn nhớ đến Ninh Vọng Thư đã nhảy vào trong nước.

Mạc Nghiên chậm rãi đứng dậy, thở dài một hơi, vỗ vỗ ngực, nhún mào nói: “Lâu lắm rồi ta mới thấy sư tỷ giận như vậy.”

“Cô ta giận! Thế này mà là giận, rõ ràng là muốn mạng đại ca của ta!” Nam Cung Lễ Bình thấy ca ca được Tiết đại phu chăm sóc, hơi thở đã ổn, liền ngắt đầu giận dữ nói.

“Sao huynh lại không phân rõ phải trái như vậy, rõ ràng là đại ca huynh làm sư tỷ của ta tức phát khốc đó.” Mạc Nghiên kỳ quái nói.

“Ta không phân rõ phải trái? Cô nhìn xem đại ca của ta...”

“Đó là huynh ấy còn có bệnh trong người. Có bệnh thì chữa bệnh là được, giận người khác làm gì?”

Thấy Mạc Nghiên bày vẻ mặt hợp tình hợp lý, Nam Cung Lễ Bình giận đến nổi cái mũi cũng lệch: “Cô...”

“Lễ Bình...” Nam Cung Nhược Hư cúi đầu gọi, “Không thể vô lễ.”

Nghe đại ca lên tiếng, Nam Cung Lễ Bình trừng mắt liếc nhìn Mạc Nghiên, không dám nói. Mạc Nghiên cũng không thèm để ý, đi qua nhìn khí sắc của Nam Cung Nhược Hư, giật mình nói: “Hình như bệnh của huynh rất nghiêm trọng đó, nghĩ cách trị nhanh lên chứ.”

“Đa tạ cô nương quan tâm.” Nam Cung Nhược Hư cố gắng nói, “Sư tỷ của cô nương giận dữ rồi đi, cô ấy vẫn bị thương, mong cô nương nhanh chóng tìm được cô, gửi lời xin lỗi hộ ta.”

Mạc Nghiên cong cong tai: “Bây giờ sư tỷ đang bực mình, chỉ sợ ta nói thế nào nàng cũng không nghe lọt...” Nghĩ một hồi vẫn lo lắng, “Thôi thôi, ta đi tìm sư tỷ đây.” Dứt lời, xoay người nhảy lên, mũi chân nhún nhẹ ở đầu thuyền, nhảy vào trong nước.

“Nha đầu!” Hàn Chương chạy tới mép thuyền, vội la lên, “Sao nói đi là đi vậy, ta còn có việc tìm sư tỷ của muội thương lượng đây.” Hấn không bơi giỏi, tuy miễn cưỡng thì có thể bơi được, nhưng muốn bơi vào bờ, chỉ sợ còn phải phí chút tay chân.

Nhìn thấy từng đám mây đen đang ùn ùn kéo đến, Nam Cung Lễ Bình cúi sát xuống người ca ca, nhẹ nhàng nói: “Hình như đã nổi gió, sợ là muốn mưa, đại ca cũng mệt mỏi rồi, chúng ta trở về được không?”

Nam Cung Nhược Hư mệt mỏi gật gật đầu, cảm thấy tay có hơi ướt, trời đã mưa rồi sao? Hấn nâng tay lên, nhìn vào lòng bàn tay lại thấy vết máu ghê người...

“Đại ca! Huynh bị thương!” Nam Cung Lễ Bình cũng nhìn thấy, cuống quít muốn tìm miệng vết thương ở chỗ nào.

Hắn lắc đầu, nhắm mắt lại, sợ sẽ rơi lệ: “Không phải máu của ta.”

—— là của nàng, cái hắn giữ được là mảnh vải trắng bọc tay của nàng.

29. Chương 28

Chương 28

Vừa về tới Nam Cung gia, mưa liền rả rích rơi xuống.

Nam Cung Nhược Hư nằm im trên giường, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ.

Hình như mùa thu năm nay đặc biệt nhiều mưa.

Chăn gấm không cản được khí lạnh, lạnh như băng, tứ chi lạnh lẽo cũng cứng ngắt. Ý thức của hắn thanh tỉnh khác thường, không hề buồn ngủ.

Tiếng mưa rơi vào lá trúc vẫn thanh lãnh như vậy, sần sật, sần sật... Đường như có người bước ra từ rừng trúc, đạp lên lá rụng ướt đầm, chậm rãi bước đến.

Hắn lắng tai nghe, dường như cảm thấy một hơi thở mỏng manh quanh đây, xoay người xuống giường, đẩy cửa sổ.

Trong nháy mắt, hắn thấy một bóng người tinh tế ngồi trên thềm đá.

Mưa tí tách chảy dọc người nàng, nàng ngồi đó không nhúc nhích, không chút sức sống.

Hắn hoảng hốt, nghĩ rằng mình đang mơ. Sợ giấc mộng sẽ biến mất, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa, từ từ bước qua... Nàng vẫn ngồi chỗ kia, đầu chôn sâu vào hai đầu gối, để mặc mưa làm ướt người.

Nam Cung Nhược Hư đặt tay lên bờ vai ướt sũng của nàng, nàng ngẩng đầu, trên mặt cũng ướt đầm, không biết là mưa hay là nước mắt.

“Ta hối hận muốn chết,” giọng nói của nàng rất nhẹ, hư vô mờ mịt, dường như sẽ lập tức biến mất trong màn mưa, “Ta không nên nói với chàng những lời này, có phải chàng giận ta rồi không?”

Hắn nhìn nàng chằm chằm, trong bóng tối, ánh mắt của nàng giống như bảo thạch được nước mưa cọ rửa, ướt át mà sáng ngời.

Đúng là nàng! Không phải là mơ.

Nàng đã ở dưới mưa bao lâu rồi!

Nam Cung Nhược Hư kéo nàng lên, kéo vào hành lang tránh mưa, vừa đau lòng vừa bực mình: “Tại sao không vào trong?”

“Ta sợ chàng giận ta...” Nàng cúi đầu, giọng run nhẹ nhẹ, hắn nghe mà run run. Nàng mặc quần áo ướt sũng, run rẩy như chiếc lá trúc khô trước gió.

Thở sâu, hắn thật không thể hỏi chuyện gì đã xảy ra, tha thiết ôm nàng vào lòng. Hình như người trong lòng thở một hơi thật dài, vươn tay ôm cổ hắn, dán hai gò má ẩm ướt vào cổ hắn...

Không ai lên tiếng, cũng không muốn nói chuyện.

Chỉ lẳng lặng ôm nhau như thế này, tâm ý đã rõ.

...

Không biết qua bao lâu, Nam Cung Nhược Hư nhẹ nhàng buông nàng ra, người kia không chịu, vùi đầu thật sâu. Hắn hết cách, vuốt mái tóc ướt sũng của nàng, dịu dàng nói: “Nàng mau thay quần áo đi, đừng để cảm lạnh.”

Nàng thấp giọng lầm bầm một câu gì đó, hắn nghe không rõ: “Cái gì?”

“Ta không có quần áo để thay.” Nàng hơi ngẩng đầu, nói vội, nhang chóng vùi đầu lại...

Nam Cung Nhược Hư nghĩ nghĩ, cũng có hơi khó xử: “VẬY... CỨ LẤY QUẦN ÁO CỦA TA MẶC TRƯỚC, ĐƯỢC KHÔNG?”

Nàng gật đầu, nhưng không hề động đậy.

“Nghe lời, thay quần áo trước đã.” Hắn nhìn người trong lòng, đành phải nói, “Nàng xem, quần áo ta cũng đã ướt.”

Hắn vừa nói, nàng liền buông ra tay, nhìn thấy quần áo trước ngực của hắn bị ướt một mảng, áy náy nói: “Chàng cũng nhanh thay quần áo đi.”

“Ta không sao đâu.” Hắn kéo nàng vào phòng, mở cửa nhỏ phía bắc, một đợt khí nóng bốc lên. Đệ đệ nói muốn có lợi cho thân thể của hắn, vì để hắn thoải mái, đã dẫn một suối nước nóng gần đó, tạo thành phòng tắm riêng cho hắn.

Hắn lấy bộ quần áo đơn giản màu trắng đưa cho nàng: “Đây là đồ mùa thu mới may, vẫn để đó, ta vẫn chưa mặc.”

Nàng nhận quần áo, liếc nhìn hắn một cái, không nói gì, xoay người đi vào. Chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng nước ào ào truyền ra.

Nam Cung Nhược Hư cũng thay quần áo. Lúc này đã qua đêm nửa, gã sai vặt đã ngủ, hắn lo nàng khát nước, bèn ra gian ngoài pha trà.

Đến khi hắn bừng chén về phòng, đã thấy nàng mặc quần áo của hắn đứng trong phòng, quần áo hơi lớn, không đeo đai lưng, rộng thùng thình, nhưng mang nét tinh tế động lòng người. Mái tóc vốn được cột cũng thả xuống, như tơ tằm vắt trên vai nàng, nàng nhìn hắn, cười thản nhiên, lắc lắc ống tay áo nói: “Nhìn quái dị lắm, đúng không? Thật ra ta cũng có vài bộ nam trang, nhỏ hơn cái này một chút, mặc lên cũng không quá khó nhìn.”

Nam Cung Nhược Hư nhìn nàng một lát, lập tức mỉm cười, không tự nhiên hạ mí mắt.

Nàng nhận cái chén hắn đưa, uống từ từ. Tiếng mưa ngoài cửa sổ thật thanh lạnh, nhìn thấy hắn mặc mỏng manh, nhẹ nhàng nói: “Chàng mới khỏi bệnh, cần thận đừng để lạnh, vẫn nên lên giường nằm.”

“Không sao đâu.”

“Sao lại không sao, ” nàng nhú mi nhìn hắn, “Chàng không thèm để ý, chẳng lẽ không biết có bao người quan tâm chàng sẽ lo lắng sao.” Nàng nhẹ nhàng nắm tay hắn, lại nói, “Tay đã lạnh như băng, còn nói không sao.”

Nam Cung Nhược Hư cười nói: “Không phải ta lạnh, là nàng mới tắm nước nóng xong.” Thấy nàng càng nhú mi, đành phải cười nói: “Ta theo nàng là được.”

Thấy hắn nửa dựa trên giường, nàng cẩn thận dịch chân cho hắn, mới vừa lòng ngồi bên cạnh.

“Sao chàng biết ta ở ngoài?” Nàng hỏi.

“Ta không biết.” Hắn thành thật lắc đầu, “Chỉ là ta ngủ không được. Nàng... Nàng đến đây từ khi nào?”

“Sau khi lên bờ đã đến rồi. Vừa nói xong ta liền hối hận. Nhất định chàng bị ta chọc tức, có phải không? May mắn không phát bệnh...” Nàng cúi đầu nói, ôm thắt lưng hắn, vùi vào lòng hắn.

Nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, Nam Cung Nhược Hư đau khổ cực kỳ, rõ ràng là mình làm nàng đau lòng, cuối cùng lại làm nàng vì mình mà lo lắng.

30. Chương 29

Chương 29

“Ninh cô nương...” Hắc nhẹ nhàng đẩy nàng ra, “Nàng biết rõ bệnh của ta...”

“Gọi ta là Vọng Thư là được.” Nàng ngắt lời hắn, “Bệnh của chàng ta đã biết từ lâu, từ từ chữa là được.”

“Ta thấy công tử Lâm gia rất yêu quý nàng, hơn nữa đáng về đường hoàng, nói năng thú vị...” Hắc nâng mắt, lấp bắp nói.

Nàng nhảy dựng lên, mắt rưng rưng, giận dữ: “Chàng muốn chọc giận ta, đúng không hả! Hắc tốt ra sao, trong ta lòng cũng chẳng hơn chàng nửa phần, chẳng lẽ chàng không hiểu sao?”

Nam Cung Nhược Hư vội vàng kéo nàng lại, lấy ống tay áo lau nước mắt của nàng, thở dài nói: “Ta chỉ lỡ lời, không cần lo lắng.”

“Không cho chàng nói!” Nàng buồn bực nói, “Nếu chàng còn nói, ngày mai ta liền xuống tóc vào miếu ở.”

“... Ta không nói là được.”

Nhìn thấy nàng còn sốt ruột, Nam Cung Nhược Hư chua xót, mình may mắn cỡ nào, có thể được nàng ái mộ như vậy. Nhưng mình như vậy, sao có thể cho nàng cả đời bình an hỉ nhạ.

Ninh Vọng Thư thấy hắn như vậy, biết hắn đang nghĩ lung tung, không nhịn được nói: “Chàng không nói thành lời, cả suy nghĩ trong lòng cũng không được!”

Hắn bật cười, không biết nên trả lời như thế nào.

Thở dài, nàng cũng không nói nữa, đưa tay cầm tay hắn, thật ấm.

Nam Cung Nhược Hư sợ nàng nghĩ lung tung, đành phải chọn vài chuyện nhẹ nhàng nói: “Sao nàng bơi tốt vậy? Thấy nàng nhảy từ trên thuyền xuống, ta thật lo.”

“Từ nhỏ chúng ta đã sống trên đỉnh núi, bên cạnh là thác nước hồ sâu, cả ngày ở trong nước ngập lên ngập xuống, đương nhiên sẽ bơi giỏi.”

“Thì ra nàng ở trong núi... Nhất định rất vui.”

“Bây giờ nhớ lại thì rất vui, đáng tiếc khi đó chỉ cảm thấy cả ngày luyện công thật vất vả.” Nàng cười khê nói, “Chúng ta đều dưỡng binh, sư phụ liền đổi cách phạt chúng ta. Có khi phạt chúng ta không được ăn cơm, có khi lại đứng tấn, có khi nín thở dưới nước, đáng tiếc người dễ mềm lòng, nhìn chúng ta chịu phạt, bản thân lại đau lòng đầu tiên. Cho nên, công phu của mấy sư huynh muội chúng ta đều là gà mờ, chẳng ai thành danh.... Còn chàng? Trước đây chàng hay làm gì?”

“Trước đây sao?” Hắc cẩn thận nghĩ nghĩ, “Trước đây có mời vài vị tiên sinh đến dạy học. Ban ngày nghe tiên sinh giảng bài, buổi tối còn phải học thuộc. Nếu ngày hôm sau không thuộc, thì sẽ bị gõ tay.”

“Nghe vậy, hình như không thú vị.” Nàng cười nói.

“Cũng có lúc vui vẻ. Ta nhớ rõ Thanh minh một năm kia, cả họ hàng ở rất xa cũng về tảo mộ, cho ta và Lễ Bình đi chơi vài ngày. Hai chúng ta nhân lúc người nhà không chú ý đã trộm ngân lượng, chuồn ra ngoài, chạy đến Hàn Sơn tự chơi một ngày, chân cũng sưng lên, nổi bọt nước, bị bắt lại còn bị đánh.” Trên mặt hắn hiện nét tươi cười.

“Chàng cũng trộm ngân lượng!” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cười khanh khách không ngừng.

Cô gái cười xinh như hoa, hương thơm của tóc mai quanh quẩn nơi chóp mũi, hắc nhất thời rung động, không nhịn được nhẹ nhàng hôn nàng.

“Nàng... có thấy ta mạo phạm nàng?” Thấy nàng giật mình cứng người, hắc không khỏi bất an nói.

Ninh Vọng Thư hơi hơi đỏ mặt, nhưng ánh mắt vẫn sáng, nhìn hắn nói: “Chàng như vậy với ta, trong lòng ta chỉ có vui mừng.”

Nghe vậy, Nam Cung Nhược Hư thở dài một tiếng, ôm chặt nàng.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ dần nặng, không bao lâu, hô hấp của người trong lòng đã đều đều, đã ngủ, hần nhẹ nhàng kéo chăn găm đắp lên vai nàng, mình cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

...

Khi trời dần sáng, mưa đã vơi dần, có vài tiếng sần sật rất nhỏ từ ngoài đình truyền đến, hạ nhân đã bắt đầu dọn dẹp ngoài đình. Ninh Vọng Thư cử động, tỉnh lại.

Nàng không muốn đánh thức hần, nhẹ nhàng bước ra sau bình phong đổi quần áo, tuy quần áo vẫn ẩm ướt như cũ, nhưng cũng không sao, dù sao về khách sạn cũng sẽ có quần áo tốt để thay.

Sau khi đi ra từ bình phong, đã thấy Nam Cung Nhược Hư lẳng lặng nhìn nàng, hần đã tỉnh.

“Nàng phải đi?” Hần nhẹ giọng nói.

“Ta phải về khách sạn, sư muội còn chờ ta.” Nàng bước tới, sờ sờ cái trán của hần, khẽ cười nói, “Chàng ngủ sao mà mồ hôi đầy đầu?”

“Thật không?” Hần kéo tay áo lau mồ hôi, tự giễu cười nói: “Ta không biết.”

Nàng lấy khăn tay, lau cẩn thận cho hần.

“Bây giờ nàng đang ở khách sạn sao? Tại sao không ở đây, chạy đến khách sạn làm gì?” Hần hỏi.

“Sư muội cũng đến đây, chàng đã gặp qua nó, chúng ta đều ở đây đương nhiên sẽ không tiện, ở khách sạn tốt hơn.” Nàng không muốn nói chuyện dây văng áo ngọc với hần, sợ hần thêm lo lắng.

“Các nàng... Có việc rất quan trọng?” Hần thử hỏi.

Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có gì quá quan trọng hơn, chẳng qua phải tốn chút thời gian. Chàng không cần lo lắng, không phải ta không đến thăm chàng mà!”

Mặc dù Nam Cung Nhược Hư nhận ra có chỗ khác thường, nhưng cũng vô pháp, đành phải nói: “Nàng phải chú ý, nếu có chỗ khó xử, có việc cứ tới tìm ta.”

“Ta biết.”

Thấy hần vô thức nhú mi, nàng không nhịn được cúi người hôn hần, lập tức xoay người nhảy qua cửa sổ.

Hai gò má vẫn vương chút hơi ẩm, hần cúi đầu, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Giấc mộng kia có lẽ là thật.

31. Chương 30

Chương 30

Cho dù trời mưa, buổi sáng ánh mặt trời vẫn rọi khắp, trong Nhân Phong võ quán vẫn là một mảnh tĩnh mịch. Thường ngày, vào giờ này có ít nhất hai mươi mấy thanh niên đang múa đao luyện quyền ở giáo trường, vô cùng náo nhiệt. Mà bây giờ, chẳng thấy ai xuất hiện ở nơi này.

Mười mấy ngày trước, bọn họ không hẹn mà cùng nhận được tin —— Vương giáo đầu của Nhân Phong võ quán đang bị hủi.

Kể từ đó, đương nhiên không ai dám tới cửa. Dù là quan tâm hỏi han, cũng chỉ dám cho gã sai vặt đi qua.

Ninh Vọng Thư lẳng lặng nằm trên nóc đại sảnh của võ quán, nhìn ngó xung quanh. Tuy bốn bề vắng lặng, nhưng nàng vẫn không dám lơ là. Đợi nửa ngày, không thấy có động tĩnh gì. Nàng bám vào tường nhanh nhẹn trèo xuống.

Võ quán này không tính là lớn, ngoại trừ giáo trường coi như rộng, phòng ốc chỗ này chỉ có mấy gian sơ sài, chắc Vương Nhân Tương sống cũng không thoải mái.

Nàng lặng lẽ bước vào phòng gần nhất, chợt nghe “Két” một tiếng, cửa phòng ở giữa có người đẩy ra, nàng vội nhảy lên xà nhà. Nghiêng đầu nhìn qua, người đi ra không là Vương Nhân Tương, mà là một ông lão què chân tầm sáu mươi, bưng một cái thau đồng. Nhìn kỹ, nước trong thau đồng có màu đỏ, còn có một mùi tanh bốc thẳng lên.

Sắc mặt ông cụ nhợt nhạt, đóng cửa phòng, khập khiễng đi xa.

Ninh Vọng Thư nhẹ xoay người nhảy xuống đất, đẩy cửa phòng bước vào, chỉ thấy màn che đã buông xuống, hình như có một người sau màn đang kìm nén tiếng rên.

Tiếng động tuy nhỏ, nhưng thống khổ vô cùng, nghe vào tai, mặc dù khá giống giọng của Vương Nhân Tương, nhưng không giống hoàn toàn, Ninh Vọng Thư không dám lập tức khẳng định.

Đang do dự không biết nên đi vào hay không, đã nghe người sau màn trầm giọng nói: “Nếu đã đến đây, sao không đi vào!”

Ninh Vọng Thư rùng mình, nghe ra người nọ đúng là Vương Nhân Tương.

“Tại hạ vô tình mạo phạm, mong Vương giáo đầu thứ lỗi.” Nàng chậm rãi bước vào, chấp tay nói.

“Quả thật là cô!” Vương Nhân Tương sau màn cười lạnh một tiếng, đột nhiên thở gấp mãnh liệt, qua một lúc mới tiếp tục nói, “Sao rồi, cô nương chê ta chết quá chậm, đặc biệt đến tiễn ta một đoạn đường sao?”

“Vương giáo đầu nói cái gì vậy? Tại hạ không hiểu.”

“Ta đã thành như vậy, cô cần gì phải làm ra vẻ nữa... Ta không hận ai, chỉ hận mình có mắt không trông, sao dễ tin kẻ tiểu nhân như cô. Nếu không phải ta chịu ơn Nam Cung đại thiếu gia, ngày đó ta nên một đao giết cô cho rồi, hôm nay đỡ phải chịu nhục như vậy!” Nói một mạch xong, hắn lại thở gấp, lộ vẻ mệt mỏi.

Nghe vậy, Ninh Vọng Thư càng thêm nghi hoặc: “Mặc dù tại hạ đi vào mà không xin phép, nhưng không có ác ý, sao ngài lại nói hai chữ chịu nhục, sao lại nói ta là tiểu nhân?”

Đang nói, ông lão mới đi đã trở về, thấy Ninh Vọng Thư có mang đao đứng trong phòng, nghĩ nàng sẽ hại Vương Nhân Tương, không nói một lời, hét một tiếng lao lên...

“Lão Hồ, dừng tay! Lão không phải là đối thủ của cô ta!” Vương Nhân Tương trong màn hét lên.

Ninh Vọng Thư né hai ba chiêu, liền nhận ra ông lão này chỉ biết chút ngoại gia thô thiển, quả thật không phải đối thủ của mình, hơn nữa lại què chân, nếu muốn thắng lão thì quá dễ.

Ông lão vẫn không quan tâm, tư thế liều mạng, tay làm thế hổ trảo, gió thổi vù vù. Ninh Vọng Thư nhường vài lần, lão không chút cảm kích, làm nàng không thể không ra tay ngăn lại.

Nghiêng người qua một bên, bắt cánh tay trái đã vung lên phía trước của lão, quét chân một cái, nàng đã bắt được lão.

Ông lão liều mạng giãy dụa, tiếng kêu la khàn khàn, vậy mà là kẻ cầm điếu.

Ninh Vọng Thư sững sốt, ông lão kích động kêu la như vậy, làm mình không thể nói chuyện rõ ràng với Vương Nhân Tương, không bằng đánh ngất trước rồi nói sau.

Bàn tay nắm lại, đao trong tay...

Lại nghe một tiếng hét lớn: “Tuyệt đối không thể! Mong cô nương thủ hạ lưu tình!”

Lời chưa dứt, Vương Nhân Tương đã đi ra ngoài, tay chân cùng lao ra, gian nan bước tới. Nửa người trên của hắn không mặc áo, nhưng sưng như quả cầu, da tím sẫm, bọc mủ đỏ đầy cả người, có bọc mủ đã vỡ, máu loãng chảy ra, mùi tanh xông vào mũi. Trên mặt cũng đầy loại bọc mủ này, không còn nhìn rõ mặt mũi.

Thấy vậy, đương nhiên Ninh Vọng Thư hoảng hốt, không khỏi lui vài bước.

Ông lão liền xông lên, cố gắng đỡ Vương Nhân Tương ngồi xuống giường, lại lấy thêm quần áo khoác lên người hắn, y y nha nha như muốn nói cái gì, thỉnh thoảng tức giận trừng Ninh Vọng Thư.

Vương Nhân Tương được đỡ ngồi ở mép giường, thở hồng hộc, đợi lão khoa tay múa chân xong rồi, mới nói: “Ta đã thành dạng này, cô ta còn có thể biến ta thành cái dạng gì nữa chứ. Lão Hồ, lão đi ra ngoài! Đẳng nào ta cũng chết, nhưng không thể để người ta xem thường.”

Lão Hồ kia lắc đầu mạnh mẽ, không chịu đi.

“Sao vậy, nay ta như vậy, ngay cả lão cũng khinh thường?” Vương Nhân Tương lạnh lùng nói.

Ông lão nghe vậy không nói gì, không dám phản bác, đành phải theo lời lui ra ngoài.

Ninh Vọng Thư đứng bên cạnh một lúc lâu, ánh mắt đảo qua người và mặt Vương Nhân Tương, muốn nhìn kỹ loại bực tử này, lại thấy ghê tởm vô cùng, ánh mắt thoáng nhìn liền rời đi.

“Ngài... Ngài thật sự là Vương Nhân Tương Vương giáo đầu?” Thấy ông lão đi ra ngoài, nàng chần chờ hỏi.

Vương Nhân Tương hừ lạnh một tiếng: “Cô nương muốn mạng của Vương mỗ, trước nay đều nhanh nhẹn, bây giờ dài dòng làm gì!”

“Ta muốn mạng của ngài!” Ninh Vọng Thư thật sự khó hiểu, “Ngài... Trên người, trên mặt là...”

“Cô nương hạ độc, cần gì phải ra vẻ!” Thấy nàng như thế, Vương Nhân Tương càng tức giận.

Nàng ngậy người: “Ta... Hạ độc?”

“Khó trách người đời nói độc nhất lòng dạ nữ nhân, ta chỉ hối hận ngày đó dễ tin cô như vậy, làm kẻ tiểu nhân cô dễ dàng ra tay.” Hắn giận giữ nói, “Cái đó cô đã lấy, hôm nay lại tới làm gì!”

“Ta lấy cái gì???” Nàng càng nghe càng gấp, Vương Nhân Tương đúng là muốn đem tội tợn đồ, hạ độc, giết người đổ hết lên đầu mình.

“Cô nương đánh cắp bảo bối trong mộ, còn hạ độc tại hạ trong mộ, tâm địa tàn nhẫn như vậy, đúng là làm người giận dữ!”

“Ta vào mộ khi nào, hạ độc khi nào, ông nói rõ ràng đi! Ta có ý tốt đến thăm ông, không phải rảnh rỗi đến cho ông trút giận!” Nàng cũng giận dữ nói.

32. Chương 31

Chương 31

Con mắt của hắn đỏ như sắp chảy máu, lạnh lùng nói: “Cô không giữ chữ tín, lên vào lăng mộ, đánh cắp bảo vật!”

“Ta không làm! Trong mộ các ngài có bảo vật gì ta còn không biết, nhưng nếu là ta để ý bảo vật, đã lấy cắp, vậy ta đến gặp ngài làm gì! Ngài luôn mồm nói là ta lấy, chẳng lẽ ngài đã tận mắt thấy ta trộm mộ, lại tận mắt thấy ta hạ độc hay sao!”

“Không là cô thì còn có thể là ai?”

“Ngài vô lý vừa thôi, nhà ngài đã có bảo bối, người để ý chắc gì chỉ có mình ta, sao ngài biết không phải là người khác lấy!”

Vương Nhân Tương bị nàng nói đến sững sốt, trong lòng cũng sinh ra vài phần nghi ngờ.

“Ta không nói nhiều với ngài nữa, sau này ngài chữa bệnh xong thì từ từ mà tìm.” Nàng tức giận vô cùng, hơn nữa cả phòng đầy mùi tanh tươi, làm người ta chóng mặt muốn nôn, thật sự không muốn ở trong này lâu hơn, nhanh chóng chấp tay: “Hôm nay là tại hạ thất lễ, cáo từ!”

“Cô nương biết rõ phần đời còn lại của tại hạ còn được bao nhiêu, nói chuyện ngày sau làm gì.”

“...” Ninh Vọng Thư dừng bước, “Đây là độc gì? Chẳng lẽ ngài không tự bức được?”

Vương Nhân Tương thê lương lắc đầu: “Không chỉ ta không bức ra, đại phu được mời đến thấy bộ dáng thành vậy, cũng chỉ nói bệnh nguy kịch, chẳng thuốc nào trị được, chạy trốn còn nhanh hơn thở.”

“Ngài mới nói là độc được hạ trong mộ?”

“Không sai, sau khi ta từ trong mộ đi ra mới mắc bệnh này.”

Ninh Vọng Thư nhíu mày: “Phải biết đây là độc gì, ít nhất còn phải tìm cách trị... Ta vào mộ nhìn một cái.”

“Cô không thể vào!” Hấn cố gắng chống người dậy, bộ mặt dữ tợn, “Ta còn sống một khắc, sẽ tuyệt đối không cho phép bất kì ai quấy nhiễu tổ tiên.”

Nàng vô vọng trừng hấn: “Ta nghĩ, tổ tông của ngài muốn điều tra rõ chân tướng rồi mới an tâm ngủ... Chúng ta giao dịch đi? Ta phụ trách tìm đại phu giải độc cho ngài; giải độc xong, ngài vào mộ cùng ta một chuyến, ta tự có cách điều tra rõ người đánh cắp bảo vật là ai!” Nàng liếc mắt nhìn hấn, thấp giọng tự nói: “Sớm biết ngài không có khả năng bảo vệ chu toàn, ta mang đi còn hơn.”

Thấy Vương Nhân Tương không hé răng, Ninh Vọng Thư hơi mất kiên nhẫn, nâng mi: “Nếu ngài chết ở nơi đây, chẳng lẽ ngài không thấy nhục nhã sao? Giữ mạng lại, sau này còn có thể tự thân làm việc.”

Vừa dứt lời, cửa bị đẩy ra, ông lão kia quỳ gối trước cửa, ánh mắt tha thiết, không ngừng dập đầu với Vương Nhân Tương, hiển nhiên đã nghe được lời Ninh Vọng Thư...

Cái trán đập trước cửa, bang bang vang dội, chỉ sau vài lần, trán đã sưng thành một cục to.

Vương Nhân Tương nhắm mắt, thở dài một tiếng: “Ta đồng ý.”

Ninh Vọng Thư mỉm cười, bước ra khỏi phòng.

Ngày đó, nàng đã tìm hết danh y ở thành Cô Tô, nhưng không ai biết đây là bệnh gì, chỉ có mấy người gan lớn, còn dám bắt mạch cho Vương Nhân Tương, nhưng lại nói toàn cái gì đầu, nghe mãi cũng không rõ nguyên nhân. Vừa nhắc đến kê đơn, lại từ chối không muốn, chỉ sợ đơn vừa kê thì người đã chết, quan trọng nhất là làm hỏng thanh danh bản thân.

Hoàng hôn sắp buông, tiễn bước đại phu cuối cùng, Ninh Vọng Thư dựa vào cửa viện suy nghĩ lung tung. Nàng không giỏi dùng độc, tuy tiểu sư muội miễn cưỡng có hiểu một chút, nhưng cũng chỉ là gà mờ, không đáng tin cậy.

Tình huống bây giờ chỉ có thể tìm một người.

Trong Mặc Cách cư, Nam Cung Nhược Hư vừa mới dùng cơm xong, vừa mới nhắc đầu, đã thấy Ninh Vọng Thư tựa cạnh cửa, nghiêng đầu nhìn hấn cười.

“Nàng đã đến rồi.”

Hấn dịu dàng nhìn nàng, mới qua một ngày, không biết tại sao lại nhớ đến vậy.

“Chạy vội đến đây, đang nghĩ muốn tới ăn cơm với chàng, không ngờ vẫn muộn.” Nàng bước vào, ngồi cạnh hấn.

Hấn mỉm cười: “Nếu biết nàng sẽ đến, ta đã ăn muộn một chút.” Quay đầu phân phó hạ nhân, “Nói phòng bếp mang đồ ăn lên...”

“Không cần đâu.” Nàng ngăn lại, nhìn thức ăn trên bàn mới chỉ ăn một hai miếng, “Tùng này đủ rồi.”

“Đây đều là thức ăn nhẹ, hơn nữa vị đậm, có được không?”

Nàng cười gật gật đầu: “Được, vậy ta muốn ăn cá hấp.”

Hấn phân phó cho hạ nhân, trong chốc lát, đồ ăn nóng hôi hổi đã được mang đến. Nàng ăn rất nhanh, chắc là rất đói.

Chờ nàng thỏa mãn nuốt miếng cơm cuối cùng, Nam Cung Nhược Hư mới mở miệng nói: “Cả ngày nàng chỉ ăn từng này?”

“Không phải, buổi sáng có ăn hai cái bánh bao.” Nàng tùy tiện nói, buông bát xuống, có hơi khó xử nhìn hấn, “Chàng cảm thấy Tiết đại phu có được tính là đại phu to gan không?”

“Còn phải xem là chuyện gì đã, hầu hết thời gian lá gan ngài ấy không tính là nhỏ.” Hấn mỉm cười, “Nàng có việc muốn nhờ?”

“Ta chỉ sợ không nhờ được, nhưng mà bây giờ, ngoại trừ ngài ấy ta không nhờ được ai.”

“Là vì Vương giáo đầu?”

Ninh Vọng Thư sửng sốt: “Sao chàng biết?”

“Hôm nay ta ôi gã sai vặt đến Nhân Phong võ quán hỏi thăm, đúng lúc thấy nàng dẫn đại phu đi vào.” Hấn khẽ thở dài, giống như đã sớm đoán được nàng sẽ hỏi như vậy, “Vương giáo đầu bị bệnh thật sao?”

“Không phải bị bệnh, là trúng độc.” Nàng nghĩ đến bộ dáng của Vương Nhân Tương liền run cả người, “Nếu chàng gặp, nhất định sẽ không nhận ra, đã không còn hình người rồi, may mà vẫn nói được.”

Nam Cung Nhược Hư nhú mày: “Sao mới mấy ngày không gặp, hấn đã gặp phải chuyện này?”

“Quân tử vô tội, hoài bích có tội.” Nàng nhún nhún vai, “Vốn là chuyện bình thường, nhưng người hạ độc vô cùng tàn nhẫn, đánh cắp xong còn hạ độc trong mộ, đúng là không quan tâm đạo nghĩa giang hồ.... Sớm biết vậy thì ta trộm cho rồi, ít nhất ngài ấy không thành như vậy.” Ngữ điệu đã có ý không cam lòng không tình nguyện.

“Nàng hỏi Tiết đại phu xem, nếu chịu đi, ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa. Nhân Phong võ quán ở ngoài thành, mọi người đi nhanh đi, nếu muộn cửa thành đóng mất... Nhưng mà, nàng phải cẩn thận!” Mạng người quan trọng, hấn sẽ không ngăn cản nàng.

“Được.” Nàng gật gật đầu, bước lên trước mặt hấn, giống như cười nói, “Sao chàng có thể tốt như vậy!”

Nam Cung Nhược Hư giật mình, chớp mắt nhìn nàng, người đã ở ngoài cửa .

33. Chương 32

Chương 32

Hấn bắt đầu dĩ cười cười, một lát sau lại thấy Nam Cung Lễ Bình bước vào.

“Đại ca! Sao Ninh cô nương vội vã đi ra vậy?”

“À, nàng có một người bạn bị bệnh rất nặng, muốn mời Tiết đại phu qua xem.” Nam Cung Nhược Hư gửi thấy có mùi rượu thoang thoảng trên người hấn, hơi nhăn mi, “Đệ lại uống rượu?”

“Hề hề! Lý gia đón dâu, có uống vài chén.” Nam Cung Lễ Bình cợt nhả nói, “Lúc về đệ đã thay quần áo, còn lấy nước trà súc miệng mấy lần, không ngờ vẫn bị huynh bắt được.”

“Đệ uống nhiều rượu sẽ bị sôi, ngày mai lại la hét ngựa khắp người, chơi vui không?”

“Nhờ Tiết đại phu bốc một thang thuốc uống là được.” Nam Cung Lễ Bình cười nói, “Đúng rồi, là ai bị bệnh vậy? Đệ có biết không?”

“Vương giáo đầu của Nhân Phong võ quán ở ngoài thành.”

“Là hấn sao, hình như đệ từng nghe nói, nhưng không nhớ được. Sao Ninh cô nương lại biết hấn chứ?”

“Gặp qua ở buổi đầu trà lần trước.” Nam Cung Nhược Hư khẽ nhấp trà, nhìn về phía đệ đệ, thản nhiên hỏi, “Lễ Bình, đêm qua... Lúc ở trên thuyền, thật ra đệ nhìn thấy nàng đúng không?”

Nam Cung Lễ Bình sửng sốt, lập tức hiểu ra hấn hỏi cái gì.

“Sao đệ không nói với ta nàng vẫn đang ở Cô Tô?” Vẫn là giọng điệu thản nhiên, ánh mắt nhìn đệ đệ cũng không có ý trách cứ, nhưng đáy mắt thoáng hiện nét buồn bã.

“Đại ca... Đệ chỉ là... Đệ lo cô ấy sẽ mang đến tai họa.” Nam Cung Lễ Bình cúi đầu, “Mặc dù cô ấy là người tốt, nhưng làm huynh bị liên lụy, còn phát bệnh nữa, đệ rất...”

“Đệ...” Thấy đệ đệ đỏ hết lên đầu Ninh Vọng Thư, hấn không khỏi tức giận: “Bệnh của ta thì liên quan gì đến nàng?”

“Nói chuyện đêm qua đi, cô ta còn tức giận làm huynh suýt phát bệnh đấy.”

“Không thể trách nàng, đó là do ta không phải.”

“Dù sao cũng là huynh thiên vị, đệ nói gì cũng không đúng!” Nam Cung Lễ Bình bắt mãn thì thầm, liếc nhìn hấn.

Nam Cung Nhược Hư vừa bực mình vừa buồn cười, nhất thời không biết nên nói gì, im lặng uống trà.

“Thật ra lời của Ninh cô nương đêm qua, đệ nghe cũng thấy mình hơi quá đáng...” Nam Cung Lễ Bình nhìn sắc mặt của đại ca, dẫn đo từng chữ, cười nói, “Nếu cô ấy không phải người giang hồ, hoặc là chịu rời khỏi giang hồ, làm chị dâu cũng không phải là không được.”

Nam Cung Nhược Hư nghe vậy thì ngẩn ra: “Bây giờ nàng rất tốt... Tốt lắm.”

Tuy thỉnh thoảng có lo lắng cho nàng, nhưng thấy nàng sống tiêu dao thoải mái như vậy, sao hấn nở miễn cưỡng nàng.

“Đại ca, huynh nói gì vậy!” Nam Cung Lễ Bình lắc đầu nói, “Tuy Nam Cung gia chúng ta tuy không thể so với hoàng thân quốc thích, nhưng ở Giang Nam cũng được xưng là thế gia. Lúc trước có bao người tới cửa làm mai, không phải nhà quan gia thì là đại thương gia, ngay cả gặp huynh cũng không gặp, đuổi hết ra ngoài, sao giờ lại quên rồi? Nếu không phải huynh nhìn trúng cô ấy, có bao nhiêu chỗ tốt không chọn, làm sao mà...”

Thấy sắc mặt đại ca nghiêm lại, hấn thật cẩn thận nói: “Đại ca...”

“Sau này đừng nói như thế!”

Nam Cung Nhược Hư lạnh lùng nói, sắc mặt xanh mét, ngực phập phồng lên xuống, tức giận không nhẹ.

Nam Cung Lễ Bình rất ít thấy đại ca như vậy, cuống quýt im miệng, không dám nói gì thêm. Nhắc mắt đã thấy Ninh Vọng Thư đứng cạnh cửa, tựa khung cửa, sắc mặt hơi trắng.

Thấy đệ đệ sừng sờ ngồi đó, Nam Cung Nhược Hư quay đầu nhìn theo ánh mắt của hấn, cũng thấy nàng...

“Chuyện kia... Tiết đại phu đã đồng ý rồi, ta đến báo một tiếng, chúng ta đi...” Nàng miễn cưỡng cười nói, xoay người bước vội.

Tuy thấy nàng cười, nhưng Nam Cung Nhược Hư biết, nàng đã nghe hết.

Hấn muốn giữ nàng lại, hai chữ “Vọng Thư” như nghẹn trong cổ, muốn gọi mà không được, lại phát hiện người đã sớm không thấy bóng dáng.

Thở dài, hạ mi mắt, nỗi buồn trong lòng liền trĩu nặng.

Trong Nhân Phong vô quán, Tiết đại phu đang ngưng thần bắt mạch cho Vương Nhân Tương.

Không thích mùi tanh tưởi khó chịu bên trong, Ninh Vọng Thư chỉ đứng ngoài cửa, ngăn người.

Lão Hồ khom người chờ bên giường, nhìn Tiết đại phu nhắm mắt bắt mạch, khi thì gật đầu, khi thì lắc đầu, khi thì trầm ngâm không nói, đã qua hơn một nén hương, nhưng vẫn không biết bệnh tình ra sao, gấp đến độ đầu lão đầy mồ hôi.

Lại qua một lúc lâu, Tiết đại phu thu tay, nhăn mày, mặt đầy nghi ngờ: “Đã lâu chưa đi lại, cách dùng độc trên giang hồ đã tinh tiến đến thế sao?”

“Chẳng lẽ ngay cả ngài cũng không có cách?” Ninh Vọng Thư lấy lại tinh thần, nhíu mày hỏi.

Lão Hồ tha thiết nhìn chằm chằm Tiết đại phu, mặc dù Vương Nhân Tương im lặng không nói, nhưng ánh mắt cũng khó nén mong đợi.

“Đây chỉ là Tiêu dao tán bình thường, người trúng độc ba ngày điên, bảy ngày chết, cũng có cách giải. Nhưng mà... không biết người hạ độc đã thêm cái gì vào, bức hết độc lên da, chỉ có thể chờ da thịt thối rữa hết, độc mới từ từ ngấm vào nội tạng, nội tạng sẽ từ từ thối rữa...” Tiết đại phu chậm rãi nói.

Ninh Vọng Thư run rẩy cả người, đành phải nói: “Vậy có cách trị không?”

“Bây giờ dùng giải được cũng như không, nhưng biện pháp cũng không phải là không có, chỉ có thể dùng ngoại lực.” Tiết đại phu do dự nói, “Nhưng... Thứ nhất, ta sợ hấn chịu không nổi; thứ hai, còn cần một người dùng nội lực giúp hấn lột da thay máu mới được.”

“Ta là có thể giúp lột da thay máu,” nàng không nghĩ nhiều, “Về phần chịu được không... Cách trị rất phức tạp sao?”

“Cũng không phải là phức tạp, đầu tiên lột bỏ hết da chết, sau đó nấu nước thuốc, sau tầm năm, sáu lần là được. Nhưng trong nước nóng có thêm thuốc, đã nóng còn nóng hơn, cả người hấn là miệng vết thương, ngâm mình trong nước sẽ giống như chịu thiên đao vạn quả, một lần khoảng một canh giờ, chỉ người phi thường mới chịu nổi.” Tiết đại phu nhìn về phía Vương Nhân Tương, “Người chịu được không? Nếu chịu không nổi mà nhảy ra, sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, không ai cứu nổi.”

“Thời Xuân Thu có Quan nhị gia cạo xương trị độc, mặc dù tại hạ không dám tự so sánh, nhưng tự nhận có thể chịu được.” Vương Nhân Tương cắn răng nói.

Thời Xuân Thu có Quan nhị gia cạo xương trị độc: Quan nhị gia tức Quan Vũ, chuyện kể Quan Vũ đánh Phàn Thành, bị trúng tên độc của Tào Nhân. Thuốc độc ngấm vào tận xương nguy hiểm tính mạng. Danh y Hoa Đà đến chữa, đề nghị gây mê ông để khỏi nhìn cảnh Hoa Đà khoét thịt cạo độc trong xương. Nhưng Quan Vũ không đồng ý, vẫn thần nhiên ngồi đánh cờ với Mã Lương trong lúc Hoa Đà chữa tay. Chính Hoa Đà phải khâm phục dũng khí của ông. (Nguồn Wikipedia)

“Vậy thì tốt! Ta kê đơn...” Tiết đại phu muốn hạ bút, lại khó xử nói, “Đúng rồi, Ninh cô nương, lúc lột da thay máu, vị Vương giáo đầu này không mặc quần áo, cô...”

Không đợi hấn nói xong, Ninh Vọng Thư liền vội nói: “Vậy ta không được! Phải tìm người khác.... Ngài đưa đơn thuốc cho ta, ta đi bốc thuốc, thuận đường mang người về lột da thay máu cho hấn.”

Không ai hỏi nàng tìm ai, nhưng nàng về rất nhanh, phía sau còn có một người cười hì hì —— Hàn Chương.

Vương Nhân Tương đã gặp Hàn Chương, không nói ẩn tượng cá nhân, gần đây Ngũ hiệp của Hâm Không đảo đã vang danh khắp thiên hạ, Hàn Chương sẽ không là người hạ độc; thứ hai, hấn không muốn người quen ở Cô Tô nhìn thấy, ngày sau đồn ra ngoài, không khỏi khó xử.

“Đây là thuốc!”

Ninh Vọng Thư đem năm, sáu bao ném lên bàn, lau mồ hôi, mới nhẹ nhàng thở ra. Bây giờ hiệu thuốc trong thành đã đóng cửa, nàng không thể không gọi mở cửa, nhờ vả một hồi mới bằng lòng lấy thuốc. Nhưng lại thiếu một vị thuốc, đành phải chạy bốn năm nhà, cuối cùng mới đủ.

34. Chương 33

Chương 33

Mất thấy Tiết đại phu chuẩn bị giúp Vương Nhân Tương khử bọc mủ, mùi tanh tươi trong phòng càng tăng lên, dường như không thể hít thở. Nàng đặt thuốc xuống rồi đi ra ngoài, ngồi một mình. Hàn Chương cũng lui ra, còn thò đầu nhìn vào, nhìn một lúc...

“Sao hấn lại trúng độc?”

Hàn Chương nổi da gà đầy người chạy qua ngồi cạnh Ninh Vọng Thư.

“Xui xẻo, bị người ta hạ độc.” Nàng nghiêng đầu nói, “Làm phiền rồi, huynh mới cơm ăn một nửa đã bị lôi đến.”

“Khụ!” Hàn Chương phát phát tay, dường như không chịu nổi mấy lời khách sáo như vậy, “Bữa sau nói chuyện với Tiểu Thất hộ ta, nói nó về Hãm Không đảo với ta đi.”

“Sao, nó không nhớ ra thật ư?” Nàng cười nói, “Gây ông đập lưng ông. Nó phải làm xong chuyện đó mới rảnh rồi đi được, huynh cứ từ từ mà chờ.”

Hàn Chương hồi hận ngày đó không nên cá cược với Mạc Nghiên, chợt nhớ đến một chuyện, cười nói: “Đêm qua giận đến như vậy, lần đầu tiên ta nhìn thấy đấy, sao rồi, muội coi trọng ma ốm kia thật sao?”

“Đâu phải chàng muốn bị bệnh đâu.” Ninh Vọng Thư khó chịu nói.

“Được được được, ta nói sai rồi.” Hàn Chương cười ha ha, “Vẫn chưa gả đi đã thiên vị người ta, khó trách đều nói con gái là người ngoài.”

Ninh Vọng Thư đỏ mặt, nghiêng đầu nói: “Hàn nhị ca, muội hỏi huynh: muội nhớ là Lô đại tẩu tử là con nhà thế gia vô cùng nổi tiếng, Lô đại ca cưới tẩu ấy, người nhà tẩu ấy không xem thường đại ca sao?”

“Đại ca của ta là đại hiệp giang hồ nổi tiếng, ai dám xem thường huynh ấy! Hàn nhị gia ta phải xem hấn dám không.”

Nàng lại hỏi: “Nếu đại ca chỉ là người bình thường, không nổi tiếng như vậy, họ sẽ xem thường huynh ấy sao?”

Hàn Chương sững sốt một lát, sao hiểu được tâm sự của nàng, chỉ cười nói: “Nếu đại ca chỉ là người bình thường, đại tẩu cũng sẽ chướng mắt huynh ấy!”

Nghe vậy, nàng thở dài, nói nhỏ: “Nói cũng đúng.”

Đang nói, Tiết đại phu đẩy cửa ra đi ra, xắn cao tay áo, vết máu loang lổ đầy người, nói với bọn họ: “Hai người thanh thoi ngồi đây nói chuyện phiếm, còn không mau đi đun nước nấu thuốc!”

Một lát sau, bếp nhỏ nấu thuốc, bếp lớn nấu nước, mọi người loạn thành một đoàn.

Ninh Vọng Thư không tiện đi vào, chỉ đứng ngoài pha thuốc.

Thuốc lần lượt được pha xong, đưa vào trong phòng, đổ vào bồn tắm.

Lúc đầu Vương Nhân Tương chỉ kêu rên, lát sau không nhịn được mà hét lớn, hình như bị hành hạ rất thảm. Tiếng kêu la lọt vào tai, nghe mà lòng tơ dựng ngược cả lên, Hàn Chương không chịu nổi, đành phải đánh ngất hấn. Nhưng đau đớn vô cùng, không thể thừa nhận được, không bao lâu, lại đau tỉnh lại... Cứ lặp lại như vậy, giằng vò nhau cả một đêm.

Đến khi Tiết đại phu băng cho Vương Nhân Tương xong, hấn đã sớm bất tỉnh nhân sự.

“Cuối cùng cũng xong.” Tiết lão gia tử mệt mỏi cười nói, “Người này xứng danh hảo hán.”

“Tiết đại phu vất vả!” Ninh Vọng Thư nói, mặc dù nàng không ở trong phòng, nghe tiếng phát ra cũng hiểu tình hình thê thảm cỡ nào.

Hàn Chương mệt mỏi dựa vào bàn, nói không ra lời, đêm nay mệt quá, bây giờ chỉ muốn nhanh chóng về khách sạn tắm rửa thay quần áo.

Tiết đại phu lại kê đơn thanh trừ độc còn sót, đưa lão Hồ. Lão Hồ tất nhiên là thiên ân vạn tạ, quỳ trên đất dập đầu vài cái thật mạnh thay chủ nhân, rồi đưa bọn họ ra ngoài.

Tiến Hàn Chương về khách sạn, xe ngựa trở lại Nam Cung thế gia, hai người xuống xe. Ninh Vọng Thư thì lễ cười nói: “Lần này vất vả ngài quá, ngày sau có gì cần giúp, tại hạ tuyệt không hai lời.”

“Cô nương không cần đa lễ, ta chỉ làm trọn bổn phận người thấy thuốc thôi.” Hấn thấy nàng chỉ đứng ngoài cửa, ngạc nhiên nói, “Cô nương không vào sao?”

Nàng xấu hổ cười, lắc đầu: “Không đâu, ta về khách sạn đây.”

“Đại thiếu gia sẽ lo lắng.” Tiết đại phu nhìn nàng, cười nói, “Tuy ngài ấy không nói, nhưng ta biết lúc nào ngài ấy cũng mong cô. Được rồi, một cơn gió thổi qua, ngài ấy đã nhìn ra ngoài, chỉ mong cô đến. Cô đừng làm ngài ấy phát bệnh nữa, lão phu không thể làm gì hơn.”

Nàng nghe xong mà lòng vừa chua vừa ngọt, lại nghĩ lời Nam Cung Lễ Bình hôm qua, lập tức buồn bã.

“Làm phiền ngài nhần chàng, ta rất tốt, chàng không cần phải lo lắng.” Nàng miễn cưỡng cười cười, nói, “Người ta dính đầy bụi còn ám mùi thuốc, không nên vào phủ quấy rầy. Cáo từ!”

Chấp tay xong, sợ mình hối hận, nàng bước nhanh rời đi.

Nhìn theo bóng nàng, Tiết đại phu vuốt râu thở dài, xoay người vào phủ. Về phòng, sớm đã có người được Nam Cung Nhược Hư phái tới hỏi thăm, biết mọi người đều bình an, mới yên lòng.

Một ngày bình yên.

Mãi đến lúc mặt trời sắp lặn, Ngưu tổng quản vội vàng tìm đến, bày khuôn mặt u sầu nói với Tiết đại phu: “Đại thiếu gia không chịu ăn cơm, Tiết đại phu, ngài mau qua xem đi.”

“Không chịu ăn cơm? Cơm trưa cũng không ăn?”

“Buổi trưa ăn rồi. Nhưng đến buổi tối, đã hỏi vài lần khi nào muốn ăn, ngài ấy đều nói ăn muộn một chút. Ngài xem đi, đã muộn nửa canh giờ rồi, ngài ấy còn nói để tối ăn.” Mặt Ngưu tổng quản nhăn như nuốt khổ qua, “Nếu bây giờ không ăn, chỉ sợ sẽ khó tiêu, nửa đêm sẽ không ngủ được. Ngài nói xem có phải ngài ấy không thoải mái nên ăn không ngon?”

Tiết đại phu hơi trầm ngâm: “Có phải nhị thiếu gia nói muốn ăn cơm chung với ngài ấy nhưng đến chậm?”

“Không thể nào, nhị thiếu gia hiểu rõ, nếu muốn ăn cơm cùng đại thiếu gia sẽ về từ sớm. Huống chi, đại thiếu gia cũng không nói...” Ngưu tổng quản đột nhiên im lặng, nhớ tới đại thiếu gia tựa trên nhụyễn tháp, ánh mắt vẫn nhìn phía ngoài cửa sổ, “Hay là... Ngài ấy chờ người khác?”

Nghe vậy, Tiết đại phu nhin không được khê cười, trong lòng hiểu được vài phần: “Lão đến Tử Vân khách sạn ở thành đông tìm Ninh cô nương, nếu cô ấy không ở, lão hỏi nơi ở của Hàn Chương Hàn nhị gia, ngài ấy biết Ninh cô nương ở đâu. Lão nhất định phải mời được Ninh cô nương đến.”

“Thì ra đại thiếu gia chờ cô ấy sao? Sao lại không nói nhỉ? Chỉ cố chịu một mình.” Ngưu tổng quản lắc đầu thở dài.

Tiết đại phu vỗ vỗ bả vai hắn, cười nói: “Chúng ta đều là trải qua thời trẻ ấy, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng không hiểu.”

Ngưu tổng quản sững sốt, lập tức cười ha ha, chuẩn bị xe ra ngoài.

35. Chương 34

Chương 34

Thành Cô Tô, nhả gian tầng hai của khách sạn Tử Vân.

Mạc Nghiên ngồi tựa vào bàn, chống má, mắt đảo qua đảo lại, sau một lúc lâu, đột nhiên không kiên nhẫn nói: “Nếu không, trực tiếp đi bắt một chương quây hiệu cầm đồ nào đó lại đây, rồi bắt hắn tuyệt đối không nói ra là được.”

“Không thể!” Triển Chiêu lập tức từ chối, “Sổ sách của Chức tạo phủ sao có thể tùy tiện để người ngoài xem.”

Chức tạo phủ: hình như là nha phủ.

Mạc Nghiên liếc Hàn Chương, thấy vậy Hàn Chương vội nói: “Muội nhìn ta cũng vô dụng, ta không hiểu cái đó đâu.”

“Nếu Triễn đại nhân lo lắng như vậy, sao mọi người không mang về Khai Phong nhờ Công Tôn tiên sinh nhìn một lát.” Ninh Vọng Thư nói. Nàng vốn có phiền muộn, tới tìm tiểu sư muội, không nghĩ bọn họ còn phiền muộn hơn nàng. Thì ra bọn họ trộm sổ sách thu chi của Chức tạo phủ Cô Tô, đáng tiếc hai người Mạc Nghiên và Triễn Chiêu hiểu biết rộng, nhưng cũng không hiểu mấy thứ kỳ quái trong này, cũng không thể tùy ý tìm người hỏi, chưa xử lý được nên mới u ám thế này.

“Không chờ được đến khi đó, mấy cái này phải trả lại sớm, nếu bị phát hiện, dả thảo kinh xà sẽ không tốt.” Mạc Nghiên nhíu mày nói.

Triễn Chiêu gật đầu nói: “Lấy trộm được là chuyện chính. Nếu xem không hiểu, chỉ có thể chép lại, đưa cho Công Tôn tiên sinh.”

“Chép lại...” Hàn Chương nhìn hai chồng sổ sách mà mỗi quyển dày như gạch, hít mạnh một hơi.

“Xem ra cũng chỉ có cách đó.” Mạc Nghiên hừ lạnh nói, “Chuyện xấu mắt ít người biết của triều đình càng nhiều, phiền toái càng lắm.”

Lời này lọt vào tai Triễn Chiêu, hần không khỏi khẽ nhíu mày.

Nàng cũng không để ý, cầm lấy một quyển, chuẩn bị trở về phòng chép.

Ninh Vọng Thư biết rõ tính tình tiểu sư muội, giữ chặt nàng ngồi lại, nhẹ nhàng nói: “Không ngồi thêm nữa khác, ăn cơm xong ta sẽ giúp muội.”

“Ăn cơm ăn cơm...” Hàn Chương vội hỏi, “Nếu mọi người không ghét nét chữ như gà bới của ta, bao nhiêu ta cũng có thể chép.”

Đang muốn gọi tiểu nhị mang đồ ăn, lại nghe một người gõ cửa: “Xin hỏi Hàn Chương Hàn nhị gia có ở trong này không?”

Hàn Chương ngạc nhiên, đứng dậy mở cửa: “Ngài là?”

Người đó thi lễ với Hàn Chương trước, nhìn thấy Ninh Vọng Thư đã ở bên trong, cười nói: “Tìm được cô nương thật tốt.”

“Ngưu tổng quản?”

Ninh Vọng Thư ngạc nhiên nói, “Ngài tới tìm ta?”

Ngưu tổng quản lại thi lễ, nàng phải đứng dậy, ngạc nhiên nói: “Ngài có chuyện gì xin cứ nói, không nên làm như vậy.”

“Tiểu nhân biết rõ mạo muội, lẽ ra không nên quấy rầy cô nương.” Để nàng nâng dậy, Ngưu tổng quản lại cười nói, “Chuyện là không biết hôm nay cô nương có hẹn với đại thiếu gia nhà lão không?”

Ninh Vọng Thư ngẩn ra: “Không hẹn gì cả.”

“Nhưng đại thiếu gia nhà lão giống như đang đợi cô nương, đến bây giờ cơm chiều vẫn chưa chịu dùng.”

Ánh mắt của Mạc Nghiên và Hàn Chương lập tức lóe lóe nhìn nàng, Ninh Vọng Thư đỏ mặt.

“Cô nương cũng biết, ngày thường đại thiếu gia dùng cơm lúc giờ Dậu hai khắc, bởi vì sức khỏe không tốt, có khi ăn muộn thì không ăn nữa. Nhưng hôm nay đến giờ Tuất vẫn chưa dùng cơm, thật sự hiếm thấy. Tuy bình thường tính tình đại thiếu gia không thể tốt hơn, nhưng khổ một cái là cứng đầu.”

Giờ Dậu hai khắc: tầm 17 giờ đến 18 giờ.

Giờ Tuất: từ 19 đến 21 giờ.

“Chàng... Sao bây giờ vẫn chưa dùng cơm...” Nàng cúi đầu lẩm bẩm, bỗng nhớ tới lời của mình ngày hôm qua, lập tức hiểu rõ.

“Mong cô nương có thể đi theo lão một chuyến, chỉ sợ chỉ có lời của cô nương, ngài ấy mới nghe lọt được.”

“Được, chuyện này tùy ngài.” Không nghĩ nhiều, nàng lập tức nói.

“Chờ một chút...” Mạc Nghiên ở bên nhìn Ngưu tổng quản, cười nói, “Ta hỏi ngài, gia nghiệp Nam Cung thế gia lớn như vậy, đại thiếu gia nhà ngài có quản lý không?”

“Đương nhiên có quản.” Ngưu tổng quản không rõ ý của nàng, hàm hồ đáp.

“Ngân hàng tư nhân lớn nhỏ đã có hơn mười cái, năm nào cũng ghi chép nhiều, một đại thiếu gia ốm yếu như thế thì sao làm được, ta không tin!”

“Tuy sức khỏe của đại thiếu gia không tốt, nhưng ngài ấy thông minh hơn người. Tháng trước nhị thiếu gia đi Khai Phong, một mình ngài ấy chỉ dùng một ngày đã hoàn thành ghi chép công việc của tám ngân hàng tư nhân, dù là người bình thường cũng khó làm được.” Ngưu tổng quản cất cao giọng nói.

Vừa dứt lời, Mạc Nghiên nghiêng đầu, nhìn Triển Chiêu cười: “Triển đại nhân nghĩ thế nào?”

Mặc dù Triển Chiêu hiểu ý nàng, nhưng vẫn do dự.

“Ta đã gặp người nọ, rất chắc chắn, là người có thể tin, không phải hạng người nói năng lung tung. Hắc hắc! Ánh mắt nha đầu kia không tệ!” Hàn Chương vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Ngũ đệ nói không sai chút nào, mấy người trong nha môn các người cả ngày nghi thần nghi quỷ, nhìn ai cũng không thấy người tốt.”

Nghe hắn nói vậy, Triển Chiêu trầm ngâm một lát, nhìn Ninh Vọng Thư: “Ninh cô nương, việc này ảnh hưởng đến sống chết của sư đệ cô, người này có thể tin hay không, cô nương hãy cân nhắc kỹ.”

Ninh Vọng Thư lạnh nhạt nói: “Tính mạng của ta cũng có thể giao cho chàng, Triển đại nhân cứ yên tâm.”

Mạc Nghiên âm thầm liếc Triển Chiêu một cái, dùng túi vải thô bỏ hết đồ vào trong, vác lên vai, lạnh nhạt nói: “Triển đại nhân, bây giờ đi được chưa?”

“Vậy làm phiền Ninh cô nương dẫn đường.” Triển Chiêu hơi hơi gật đầu.

36. Chương 35

Chương 35

Muộn rồi, trăng sắp lên đỉnh đầu rồi, mấy áng mây bạc lơ đãng bay tới bay lui, làm mặt hồ được phủ ánh trăng bằng bạc cũng là lúc sáng lúc tối.

Hôm nay chắc nàng sẽ không đến.

Nam Cung Nhược Hư buông quyển sách trong tay, buồn bã đặt xuống... Từ sáng sớm đã biết đêm qua bọn họ mệt mỏi cả đêm, mệt thì mệt, nhưng có nghỉ ngơi hay không thì không chắc. Không phải chỉ cần nàng bình an là được rồi sao? Mơ mộng xa vời cái gì?

“Đại thiếu gia, ngài muốn dùng cơm chưa ạ?” Hạ nhân ở bên thấy hắn đứng dậy, vội hỏi.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu: “Đi bụng tối đi.”

“Đại thiếu gia.”

Hạ nhân lui ra, lại nghe thấy có người cung kính gọi từ ngoài cửa.

Nam Cung Nhược Hư quay đầu, Ngưu tổng quản đứng ở cửa, phía sau còn có một người...

“Nàng đã đến rồi!” Hắn nhìn nàng, dịu dàng nói.

Nàng đứng ở đó, hình như hơi mất tự nhiên, chỉ cười cười với hắn mà không nói gì.

“Sao không vào đi?”

“Ta... Thật ra ta có chuyện muốn nhờ chàng, ” nàng do dự nói, “Chàng sẽ không trách ta làm phiền chàng?”

“Sao ta có thể.”

Hắn cười ảm áp, yếu ớt như gió xuân, bước lên kéo nàng vào.

“Dùng cơm chưa?” Hấn hỏi.

Nàng thành thành thật thật lắc đầu.

Hấn quay đầu phân phó nói: “Ngưu tổng quản...”

Ngưu tổng quản đứng cạnh cửa sớm đã cười tiếp lời: “Nếu dùng cơm với Ninh cô nương sẽ thêm vài món ăn nhạt. Lão đã phân phó xuống rồi.”

“Ngưu tổng quản! Tiểu sư muội của ta và Triển đại nhân cũng vẫn chưa dùng cơm, không nên tiếp tục phiên ngài...” Ninh Vọng Thư nói.

“Cô nương yên tâm, lão sẽ dẫn bọn họ đến phòng nhỏ dùng cơm.”

Nam Cung Nhược Hư nghe vậy, hơi trầm ngâm, phân phó: “Như vậy thì, bày bàn ở phòng khách đi, không thể chậm trễ, ta sẽ ăn cùng mọi người.”

Ngưu tổng quản gật đầu, lập tức lui ra, trong lòng thở dài: những năm gần đây, ngoại trừ Ninh cô nương, thiếu gia có dùng bữa cùng ai đâu. Nhưng nay lại tình nguyện dùng bữa cùng hai vị ngoài kia, đương nhiên là yêu ai yêu cả đường đi.

“Thật ra chàng không cần...” Nàng nhìn hấn, do dự nói.

“Nàng có chuyện liên quan tới họ sao?”

“Bọn họ trộm sổ sách thu chi của Chức tào phủ, nhưng không hiểu mấy cái kỳ quái trong đó.” Nàng nhún mày, giải thích, “Triển đại nhân này chính là Triển Chiêu của Khai Phong phủ, chỉ vì muốn tra án, không phải chống lại quan phủ, sẽ không liên lụy mọi người...”

“Vọng Thư...” Hấn gắt lời nàng, dịu dàng gọi.

“Hả?”

Hấn mỉm cười: “Mấy sổ sách đó ta có thể hiểu, nàng không cần lo lắng.”

“Ừ.”

Nàng nhẹ nhàng đáp, nhẹ gục đầu xuống, không biết nên nói cái gì.

Thấy nàng như vậy, Nam Cung Nhược Hư khẽ thở dài, rồi đứng dậy nói: “Đi thôi, đi gấp bằng hữu của nàng.”

Chỉ sau một lát, phòng khách đã bày xong bàn ăn, chỉ là một câu đơn giản “Không thể chậm trễ” của đại thiếu gia, đương nhiên Ngưu tổng quản không dám có chút sơ sẩy, bố trí ổn thỏa xong, tự mình mời Mạc Nghiên và Triển Chiêu qua.

“Tại hạ Triển Chiêu Khai Phong phủ, mạo muội quấy rầy, mong Nam Cung công tử thứ lỗi.”

Thấy Nam Cung Nhược Hư di chuyển có hơi gian nan, tuy cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng nét mặt Triển Chiêu vẫn thản nhiên, chấp tay thi lễ.

“Nam hiệp vang danh khắp thiên hạ, hôm nay có duyên gặp gỡ, quả thật may mắn.” Nam Cung Nhược Hư hoàn lễ, thản nhiên cười nói.

Mạc Nghiên không thi lễ, cười hì hì nói: “Tỷ phu! Nếu huynh nhớ sư tỷ của ta, đi tìm tỷ là được, nhin đôi làm gì. Đôi bụng vô ích, sư tỷ ta chẳng phải sẽ đau lòng chết sao!”

Tuy biết trước nay tiểu sư muội luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, Ninh Vọng Thư vẫn ngỡ ngàng, ngắt lời: “Tiểu Thất, muội gọi lung tung gì vậy... Tỷ phu gì chứ, đây cũng là gọi lung tung!”

“Gì chứ, muội gọi huynh ấy là tỷ phu, tỷ không thích sao?” Mạc Nghiên nhìn hai người mặt ửng đỏ, thâm mỉm cười, trốn ở đầu kia cái bàn cũng là sau lưng Nam Cung Nhược Hư, vỗ vai của hấn cười nói: “Hay là... Huynh không thích?”

“Mạc cô nương mời ngồi.” Nam Cung Nhược Hư hơi lúng túng, đành phải nói, “Nghe nói hai vị có chút khó khăn với sổ sách mới tìm đến ta, có thể lấy cho ta xem không?”

Mạc Nghiên nghe vậy cởi gói đồ, định lấy sổ sách ra, lại bị Ninh Vọng Thư cản lại.

“Gấp cái gì, dùng cơm trước rồi xem cũng không muộn.” Nàng nhú mào nói, “Mọi người đói bụng cả rồi.”

Mạc Nghiên nghiêng đầu cười nói: “Đây là tỷ tỷ thương ta, hay thương huynh ấy?”

Ninh Vọng Thư thuận tay gõ đầu nàng một cái, ấn nàng ngồi xuống bàn: “Thành thật ăn đi, còn lo không lấp được miệng muội sao?”

Mọi người nhanh chóng ngồi xuống, bát đũa đan nhau, chỉ hàn huyền vài câu từ Khai Phong đến phong thổ, nói qua loa, khách khí vô cùng. Trời sinh Triển Chiêu nội liêm ổn trọng, đều không phải là người thích nói chuyện phiếm; Mạc Nghiên chỉ vui đầu ăn cơm, người cạnh mới một chén cơm chưa thấy đầy, nàng đã ăn chén thứ hai, nhưng không ăn nhiều đồ ăn.

Ninh Vọng Thư gấp cho sư muội vài lần, không khỏi cười thở dài: “Sao muội ăn còn nhiều hơn ở nhà vậy?”

“Không có cách nào,” Mạc Nghiên ngẩng đầu bất đắc dĩ nói, “Bộ khoái là việc tốn sức, bây giờ muội mới hiểu được. Đúng rồi... Tỷ phu, huynh định cầu hôn lúc nào?”

Nam Cung Nhược Hư đang uống canh cá, nghe vậy ngừng một chút, không biết nên trả lời thế nào, nhìn về phía Ninh Vọng Thư. Người ấy cũng không nói lời nào, chỉ vui đầu nhìn chăm chăm đồ ăn trong bát.

“Ta cũng đã nghĩ đến chuyện cầu hôn, chỉ sợ liên lụy nàng...”

Qua một lúc lâu, hần bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi nói. Việc này vốn không nên nói trước mặt người ngoài, nhưng nếu hần không đáp, chỉ sợ trong lòng nàng lại thêm khúc mắc, ngược lại sẽ không tốt.

“Liên lụy? Huynh không phải bệnh sắp chết, sao nói như vậy?” Mạc Nghiên ngạc nhiên nói.

“Tiểu Thất!” Ninh Vọng Thư lớn tiếng ngăn nàng, nha đầu kia ngày càng nói chuyện không biết kiêng kị.

Nam Cung Nhược Hư buồn bã, trên mặt vẫn cười nói: “Không sao, bệnh của ta trước nay vẫn vậy, cuối cùng còn được bao nhiêu thời gian, chỉ có thể tùy ông trời.”

37. Chương 36

Chương 36

“Không biết công tử bị bệnh gì?” Thấy thần sắc Nam Cung Nhược Hư khá tiêu tụy, lại nghe hần như vậy nói, Triển Chiêu không khỏi tò mò nói, “Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ am hiểu sâu y thuật, nếu công tử đồng ý, Triển mỗ có thể giới thiệu.”

“Đa tạ Triển đại nhân. Ở hàn xá có Tiết Chương Tiết đại phu là sư huynh đồng môn của Công Tôn tiên sinh, đã ở đây mười mấy năm qua, tại hạ phiền ngài ấy nhiều rồi, thật sự không muốn liên lụy người khác nữa.” Hần thần nhiên cười nói.

“Ngay cả sư huynh của Công Tôn tiên sinh cũng không trị hết sao!” Mạc Nghiên gãi gãi tai, nghiêm túc nói, “... Vậy càng càng phải nhanh lên!”

Nam Cung Nhược Hư không hiểu: “Cái gì nhanh?”

“Thành thân đó!” Nàng ngạc nhiên nhìn hần, “Nếu huynh cảm thấy thời gian của mình không nhiều, vậy nhanh thành thân đi! Theo ta thấy, làm mối cầu hôn dài dòng rắc rối các kiểu miễn được thì miễn hết, tốt nhất là lập tức thành thân, lập tức động phòng!”

Lời vừa nói ra, không nói tới Ninh Vọng Thư và Nam Cung Nhược Hư sững sờ ngồi đó, ngây ra như phỗng, ngay cả Triển Chiêu cũng bị sặc một ngụm canh, vội vàng quay lưng đi, ho khan vài tiếng.

“Ai ai ai... Ai muốn thành thân?” Không biết Nam Cung Lễ Bình đứng ở cửa phòng khách từ khi nào, hoảng hồn nói. Hần vừa trở về, nghe Ngưu tổng quản nói đại ca ở phòng khách mời khách, lo lắng tinh thần hần

không tốt, không nghĩ tới vừa tới cửa đã nghe thấy bên trong lại là thành thân lại là động phòng, làm hấn hoảng sợ.

“Đại ca của huynh và sư tỷ của ta đó! Huynh không đồng ý?”

“Đương nhiên không phải.” Nam Cung Lễ Bình vội hỏi, “Nhưng mà, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Mạc Nghiên nhíu mày, “Đại ca của huynh tự nói bệnh rất nghiêm trọng, nếu như có chuyện không hay xảy ra, sư tỷ của ta biết gả cho ai, đương nhiên là phải thành thân càng nhanh càng tốt.”

Ninh Vọng Thư cảm thấy mình không nói lời nào là không được, vội la lên: “Sư muội ta tuổi còn nhỏ, nói năng còn hồ đồ, nhị thiếu gia chớ để tâm.”

“Ta hồ đồ cái gì...” Mạc Nghiên chợt im lặng, nhìn thấy bộ dạng Ninh Vọng Thư, hoảng sợ nói, “Tỷ, ta sẽ không nói! Ta nói sai rồi, tỷ đánh ta mắng ta là được...”

Hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má Ninh Vọng Thư, bị nàng cuốn quýt lau đi. Nàng cũng không biết thật ra mình bị làm sao rồi? Nhưng trong lòng cảm thấy nếu nhà người ta xem thường nàng, lại bị Mạc Nghiên nói như vậy, ở lại đây không phải là tự rước lấy nhục sao.

Nghĩ như vậy, tủi thân trong lòng liền như phiên giang đảo hải, chỉ cảm thấy không thể chịu nổi, chỉ có thể đứng lên chạy ra ngoài.

Phiên giang đảo hải: sông cuộn biển gầm.

“Tỷ!” Mạc Nghiên vội la lên, muốn đuổi theo, lại bị một người giữ chặt cánh tay, quay đầu lại, chính là Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu nàng chớ lỗ mãng.

Mạc Nghiên ngăn người, rồi thấy Nam Cung Nhược Hư đã ra ngoài tìm sư tỷ, hiểu được ý của hấn, không khỏi ảo não hỏi: “Ta nói gì sao?”

Triển Chiêu cười nhẹ, không lên tiếng, tự ngồi ăn cơm.

Nam Cung Lễ Bình vươn dài cổ nhìn ra ngoài cửa, nhưng không dám đuổi theo quan sát.

Phòng khách dựa vào hậu hoa viên của Nam Cung gia, ra đại sảnh, dọc theo đường nhỏ là một núi đá và cây cầu nhỏ có lan can làm bằng bạch ngọc, cầu nhỏ là cửa vào hoa viên.

Nam Cung Nhược Hư vắt vẻo qua cầu, dựa lan can thở, tuy ánh trăng như nước, nhưng phòng mắt nhìn qua, cây cối trong vườn khá đa dạng, núi đá gập ghềnh, làm sao nhìn được bóng dáng của nàng. Dù lắng tai nghe, cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách dưới chân cầu...

Hấn thở dài, nói: “Vọng Thư, ta chỉ mong nàng đừng leo lên cây hay trèo lên đá, mấy chỗ đó ta không đi lên được đâu. Vườn này không quá lớn, nàng chờ một chút, ta nghĩ ta sẽ tìm được nàng nhanh thôi.”

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng vang rất nhỏ truyền đến từ sau cây liễu già một người ôm, một người chậm rãi bước ra từ sau cây, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn.

Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Hấn đi qua, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, thở dài: “Ta không biết nàng là buồn ta, hay là buồn sư muội nàng. Nếu là buồn ta, ta sẽ ở đây, nàng xử lý thế nào cũng được.”

Nàng lắc đầu, chỉ nói: “Sư muội ta nói vậy, có làm chàng khó xử không?”

“Không có.” Hấn nhớ lại, không khỏi cười nói, “Sư muội nàng đúng là hiếm có, cô ấy nói những lời này, vừa vô tình vừa cố ý, nhưng làm người ta không thể phản bác được một chút.”

“Nếu chàng muốn phản bác, sao có thể không phản bác được.” Nàng xoay người vuốt tóc, nhìn nhìn dòng nước lấp lánh dưới chân cầu, ngữ điệu khá kỳ lạ, “Người giang hồ chúng ta lỗ mãng, làm mọi người chê cười.”

Hắn xoay mặt nàng lại, thấy hơi nước mờ ảo trong mắt nàng, lông mi còn đầm nước dính lại, thở dài: “Ta chỉ biết, ngày ấy nàng nghe được lời của Lễ Bình, nhất định trong lòng sẽ khó chịu. Đệ đệ đọc sách nhiều năm, đã bị khuôn sáo bó buộc rồi. Ai cũng nói nhân duyên là trời định, lại không biết đã là trời định, làm sao bị quy tắc ngăn cấm. Chẳng lẽ nàng cũng không hiểu sao?”

Nàng im lặng không nói, sững sốt một lúc lâu, mới ngẩng đầu thản nhiên cười: “Ý chàng là, hai chúng ta là nhân duyên trời định!”

Nam Cung Nhược Hư lẳng lẳng nhìn nàng, chỉ cười không đáp.

“Sao không nói gì? Chàng không nói... Ta sẽ không khách khí!” Nàng lặng lẽ vươn tay, nhéo nhéo hông hắn, làm hắn liên tục lui về phía sau, tựa vào thân cây mà cười.

Hai người náo thành một trận, thấy hắn bắt đầu thở dốc, nàng mới ngừng tay, tựa đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập truyền từ bên trong.

Gió đêm mát lạnh, nước chảy róc rách như tiếng đàn, hắn ôm lấy nàng, cảm nhận được sợi tóc của nàng lướt qua mặt hắn, hơi ngứa, làm hắn muốn cười.

38. Chương 37

Chương 37

“Hai chồng này đều là số kẻ toán giả của năm ngoái.”

Chỉ mới dùng nửa canh giờ, Nam Cung Nhược Hư đã xem sơ qua hai chồng sổ sách, nói với Triển Chiêu và Mạc Nghiên đang chờ bên cạnh.

Hai người cũng không kinh ngạc, Mạc Nghiên uể oải nói: “Chúng ta cũng biết đây là đồ giả, nếu là đồ thật, sao có thể giữ lại cho chúng ta trộm. Nhưng mà, mấy cái này giả như thế nào, huynh nhìn ra không?”

“Không nói tới những cái khác, nhìn qua danh mục sợi tơ tằm này, trên đó viết thu mua hai mươi hai đồng một cân, tổng cộng hết năm mươi vạn lượng, nhưng theo ta được biết, giá tơ tằm năm ngoái thấp, tơ tằm thượng hạng giá cũng chỉ tám đồng bạc, quan phủ thu mua thì giá càng thấp. Thứ hai, ở Cô Tô có mấy nhà khá giả nuôi tằm có chút giao tình với nhà ta, xá đệ có qua lại với bọn họ, có nghe mấy tin đồn, Chức tạo phủ thu mua tơ tằm hết khoảng mười lăm vạn.” Hắn mỉm cười, “Chỉ mỗi cái này, đã có thể hiểu.”

1 cân = nửa ký

Triển Chiêu nghe vậy, nhẹ nhàng vuốt môi, không nói.

Mạc Nghiên bắt đầu bấm ngón tay tính toán, cười lạnh nói: “Vị Chức tạo phủ Phạm Đại nhân quả nhiên là quan ‘thanh liêm’, khó trách thiên hạ thái bình như vậy.”

“Làm phiền huynh nhìn tơ lụa này.” Triển Chiêu trầm giọng nói.

“Tơ lụa... Lẳng yên la hạng nhất đã báo cáo giả mấy vạn lượng bạc, cái này không cần phải nói.” Nam Cung Nhược Hư tùy tay lật lật, không khỏi lắc đầu nói, “Phạm đại nhân quả nhiên là lòng tham không đáy, thật sự là quá...”

Mày Triển Chiêu càng nhăn chặt: “Xem ra, chỉ trong một năm, Chức tạo phủ ở Cô Tô đã bóc lột được chừng hai trăm vạn lượng.”

“Tuyệt đối không chỉ là con số đó, đây chỉ là một phần thôi, hơn nữa bóc lột tầng tầng, ít nhất phải từng này.” Nam Cung Nhược Hư mở ra năm ngón tay, “Chỉ tính phần lấy được từ nhà giàu chúng ta, đã có mấy chục vạn.”

“Hàng năm các huynh cũng đưa bạc cho Chức tạo phủ?” Mạc Nghiên hỏi.

“Không đưa thì làm sao bây giờ? Nếu quan phủ muốn làm khó cô, thủ đoạn gian trá thì nhiều lắm, chẳng lẽ chúng ta làm phản sao?” Nam Cung Nhược Hư cười khổ, “Thật ra đó là quan bức dân phản, đáng tiếc, chẳng có mấy ai tin cả.”

Triển Chiêu đứng dậy cất sổ sách, bọc lý lần nữa, nói: “Đa tạ, chuyện hôm nay, mong Nam Cung huynh đừng nói cho người khác. Triển mỗ đa tạ!”

“Triển đại nhân yên tâm.” Nam Cung Nhược Hư cũng đứng dậy nói.

“Tỷ, chúng ta đi trước đây.” Mạc Nghiên nói với Ninh Vọng Thư, “Còn phải tranh thủ trời tối trả sổ sách về.”

Ninh Vọng Thư vươn tay vén sợi tóc cho nàng, nói: “Cẩn thận một chút.”

“Tỷ phu nhớ bảo trọng!” Nàng cười nghịch ngợm với Nam Cung Nhược Hư, “Lúc mời rượu mừng có thai, đừng quên ta.”

“Cáo từ!”

Triển Chiêu lược vừa chấp tay, rồi cùng Mạc Nghiên xoay người rời đi.

Nhìn bọn họ rời đi, Ninh Vọng Thư nhẹ thở dài, trong lòng mong chuyện của ngũ sư đệ sẽ thuận lợi. Chợt nhớ lúc trước, Hàn Chương có nói mau đến gặp Vương Nhân Tương, không biết thương thế của hắn phục hồi thế nào rồi?

“Thật kỳ lạ, các nàng như vậy, sư muội nàng lại làm bộ khoái? Còn đi cùng Triển Chiêu.” Nam Cung Nhược Hư đứng sau người cười nói.

“Nó cũng không có cách nào, nếu đi tra án, ít nhất cũng có một thân phận để làm việc cho tiện.” Ninh Vọng Thư cười thở dài, “Ngày xưa người xem thường triều đình nhất là nó, bây giờ đi theo con mèo kia làm việc, không biết là nó chịu tội hay là Triển Chiêu chịu tội.”

Nàng quay đầu áy náy nhìn hắn nói: “... Ta cũng nên đi, tranh thủ lúc còn sớm, còn kịp đi xem thương thế Vương giáo đầu như thế nào rồi.”

Mặc dù trong lòng không muốn nàng rời đi, hắn vẫn nói: “Phải cẩn thận mọi chuyện.”

“Chàng... Giờ Dậu hai khắc dùng cơm chiều, đúng không?”

Giờ Dậu: 5 đến 7 giờ chiều.

Hắn mỉm cười gật gật đầu.

“Nếu là giờ Dậu thì chắc ngày mai thì ta có việc, không đến được. Chàng đừng nhịn đói chờ ta.” Nàng dịu dàng nói.

Hắn vừa cười vừa gật đầu.

Ninh Vọng Thư cười nhẹ, yên tâm rời đi. Mặc dù lúc này cửa thành đã đóng, nhưng không làm khó được nàng, tìm một chỗ yên tĩnh, nhảy vút qua tường. Trăng thanh gió mát, đường nhỏ rõ ràng, không bao lâu đã đến Nhân Phong vô quán.

Để tránh lão Hồ mở cửa khó khăn, nàng trực tiếp trèo qua tường viện, vừa qua đã nghe Hàn Chương ở bên trong quở trách: “Aizz! Ta đã nói với huynh là nha đầu kia sẽ không hạ độc, mấy muội ấy đều là kẻ gan nhỏ, hơn nữa cầu thả qua quýt tay chân lúng túng, nếu mang độc trên người, sớm muộn gì cũng có một ngày độc chết hết người nhà.”

Sau đó là tiếng Vương Nhân Tương: “Ta cũng biết không phải là cô ấy, nếu không cô ta tổn sức cứu ta làm cái gì. Nhưng mà... Người này là ai, thực sự ta không đoán được.”

Nghe đến đó, Ninh Vọng Thư thả người xuống, bước lên gõ cửa.

Hàn Chương mở cửa, thấy là nàng, cười nói: “Chuyện của Tiểu Miêu thuận lợi không?”

“Hoàn hảo.” Ninh Vọng Thư gật gật đầu, nhìn Vương Nhân Tương, hình như vừa thay thuốc, một nửa mặt hắn bị bọc vải, người cũng bị bọc cứng.

“Miệng vết thương có tốt hơn không?” Nàng hỏi.

“Ta vừa xem qua, tốt hơn đêm qua nhiều, không chảy mủ nữa, đã bắt đầu khép miệng lại.” Hàn Chương cười nói.

“Đa tạ cô nương.” Vương Nhân Tương mở miệng nói, “Còn Hàn nhị gia nữa, lần này hai vị vất vả rồi.”

Hàn Chương khoát tay: “Nói chuyện này làm gì! Kéo được mạng trở về là quan trọng nhất, đêm qua chúng ta cũng không khổ lắm.”

“Giữ được mạng này là may mắn, nhưng mà...” Giọng nói mạnh mẽ hạ thấp, nghiêng răng nghiêng lợi, “Không biết kẻ ác kia là người phương nào, giọng điệu thế này ta nuốt không trôi!”

39. Chương 38

Chương 38

Ninh Vọng Thư cười lạnh nói: “Nếu hạ độc hại ông, tất sẽ sợ sau này ông sẽ tìm tới hấn. Có thể hấn cũng sợ ông.”

Vương Nhân Tương nghe vậy, im lặng một lúc lâu, rồi giầy dựa xuống giường, nói:

“Tối nay, chúng ta phải ra mộ kiểm tra thử.”

Hai người Ninh Vọng Thư và Hàn Chương đồng thời sửng sốt.

“Ông như vậy thì ra ngoài thế nào?” Hàn Chương khó tin mở miệng nói.

Vương Nhân Tương trầm giọng nói: “Cho nên mới muốn đi ban đêm.”

“Cả người ông bị băng như xác ướp, cho dù ban đêm cũng sẽ làm người ta sợ hãi.” Ninh Vọng Thư nhìn hấn từ đầu đến chân, cười nói, “Hơn nữa, chúng ta không thể nâng ông đi.”

“Ta chỉ cần một cái quả trượng là được.” Bộ dáng của hấn vô cùng kiên quyết, “Không tra ra ác nhân kia là người phương nào, ta ăn không biết vị, đêm không thiết ngủ.”

Nàng nghe vậy, suy nghĩ một lát, ngón tay chỉ chỉ Hàn Chương hỏi: “Còn huynh ấy, ông không cảnh giác sao?”

“Hàn nhị gia nghĩa hiệp ai cũng biết, đêm qua lại có ơn tương trợ, nếu tại hạ nghi ngờ ngài, chính là lòng tiểu nhân.”

Ninh Vọng Thư vỗ vỗ vai Hàn Chương, cười nói: “Xem ra, vẫn là đại hiệp nổi tiếng.”

“Đừng có lấy mấy cái tên tuổi đó lừa ta.” Hàn Chương cười hắc hắc, mới nhú mày nhìn Vương Nhân Tương, “Ông muốn đi thật sao?”

“Đúng!” Vương Nhân Tương gật đầu thật mạnh.

Hàn Chương nhìn Ninh Vọng Thư ở đối diện một lát, nàng nhún nhún vai, không thèm để ý nói: “Vậy đi thôi, ta cũng rất muốn điều tra cho rõ.”

Vương Nhân Tương nói lão Hồ tìm cho hấn một bộ đồ đen, có phủ thêm áo choàng, che nửa mặt. Trong võ quán không tìm thấy quả trượng, thì lấy một cây thương dài để chống.

Ba người ra võ quán, đi về hướng tây. Tuy Vương Nhân Tương đi chậm, Ninh Vọng Thư và Hàn Chương cũng không sốt ruột, cùng hấn bước từ từ, thỉnh thoảng thấp giọng hỏi chút tình hình trong mộ.

Đi khoảng một canh giờ, Ninh Vọng Thư thấy sườn núi trồng tùng thấp thoáng màu xanh trong bóng đêm, chỉ vào không xa một chỗ trên sườn núi cười nói: “Vương giáo đầu, ông nhớ đêm đó không, ta đã trúng một đao của ông đó.”

Vương Nhân Tương dừng lại thở dốc, nhìn theo hướng ngón tay của nàng: “Là chỗ này, khi đó cô nương chạy qua chạy lại mấy đêm liên tục, làm ta mấy đêm không thể ngủ ngon. Sau này thấy cô nương càng ngày càng đến gần cửa vào, ta cũng bắt đầu đi mới ra tay.”

Ninh Vọng Thư cười khanh khách: “Thì ra ông rình ta mấy đêm luôn! Xem ra ta sơ suất quá rồi.”

Nhìn quanh bốn phía, Hàn Chương vì sợ có chuyện, lấy bao tay kim loại từ trong lòng ra rồi mang vào, lại nhắc Ninh Vọng Thư dùng vải bố bọc tay lại, tay Vương Nhân Tương vốn đã băng bó, hiện tại không cần phải mất công.

Vì năm tháng vùi lấp, sơn trang nghỉ hè lúc trước đã sớm không thấy bóng dáng, cho dù ban ngày đi đến, cũng không tìm được cảnh tượng năm đó. Dưới ánh trăng yếu ớt, cỏ dại mọc thành bụi khắp nơi, cũng có vài con quạ bay qua bay lại kêu vài tiếng lạnh lẽo, thêm vài phần quỷ dị... Đi theo Vương Nhân Tương đến một góc tường đổ nát, một phần tường đá sập xuống che một cái giếng cạn, Vương Nhân Tương không nói nhiều, lui lấy đà, trực tiếp nhảy xuống.

Ninh Vọng Thư và Hàn Chương nghe thấy có tiếng rên rỉ từ đáy giếng truyền lên, nhìn nhau cười bất đắc dĩ, trong lòng biết hẳn không chịu thua kém, không muốn tỏ ra yếu ớt. Cũng may miệng vết thương trên người hẳn tuy nhiều, nhưng cũng không sâu, cho dù vỡ ra cũng sẽ không có nhiều rắc rối. Vì vậy hai người không lên tiếng, lần lượt nhảy xuống giếng.

Giếng, đương nhiên là một cái giếng cạn.

Bên trong tràn ngập mùi lá cây phân hủy, còn có một mùi hơi hắc, trên vách giếng bám một lớp rêu xanh ẩm ướt. Ba người chen trong giếng, đều đành phải đứng sát vào vách giếng. Quần áo Ninh Vọng Thư vốn trắng sạch, rêu ẩm ướt trơn bóng dính quần áo, lập tức cảm thấy ngứa khắp người.

Hàn Chương vừa định châm lửa, lại bị Vương Nhân Tương tay mắt lanh lẹ ngăn cản.

“Hai người...” Vương Nhân Tương cố gắng nén giận, “Sao hai người lại xuống đây?”

“...” Hàn Chương ngạc nhiên nói, “Đương nhiên là đi theo ông.”

“Hai người đi lên đi. Cửa vào ngay tại đáy giếng, các người đứng ở chỗ này, không thể mở cửa được.”

“Cửa vào ở đáy giếng?” Ninh Vọng Thư dùng sức giẫm giẫm lớp bùn dưới chân, không thấy có gì khác thường, không khác mặt đất bình thường. Nếu bình thường có người vô ý lạc xuống, cũng chỉ nghĩ là giếng cổ bình thường, không thể nhận ra dưới chân còn có trò.

Hai người đành phải nhảy ra, chờ bên cạnh giếng...

Vương Nhân Tương ở dưới vòng qua vòng lại nửa ngày, người phía trên chỉ nghe thấy tiếng thở của hắn ngày càng nặng, hình như là cơ quan phức tạp, dưới giếng tối đen như mực, hẳn lại không cần lửa, không thể nhìn được rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

Lại qua nửa ngày, mới nghe Vương Nhân Tương trầm giọng nói: “Hai vị xuống dưới đi, từng bước từng bước thôi, tuyệt đối cẩn thận, nhảy xuống bám vào chỗ phía Bắc.”

Hàn Chương nhảy xuống trước, một loạt tiếng xé gió nhỏ vang lên, mới nghe thấy hắn nói: “Ninh cô nương, muội xuống dưới đi.”

Nàng theo lời nhảy xuống, đứng dựa vào vách giếng, mới phát hiện dưới chân có thêm một cái động khoảng một thước vuông, bốn phía là đá thô ráp, nàng miễn cưỡng còn có thể đi xuống, nhưng Hàn Chương và Vương Nhân Tương phải dùng sức rút cốt công mới xuống được.

1 thước = 0,23m

Rút cốt công: loại võ công rút ngắn xương lại, giống bạn Tiểu Phúc Tử trong Thệ bất vị phi.

“Các người...” Nàng mới nói một nửa, lại thấy Hàn Chương đang xuống từng chút từng chút một, hẳn đã lâu không dùng rút cốt công, đau đến nhe răng trợn mắt. Nàng đành phải nuốt lời lại, nhảy xuống.

Cũng may động không sâu, chỉ tầm hai thước, sau đó phía bắc lại có một cái động, may mà động này lớn, khoảng hai thước vuông, đá đã được mài nhẵn, lấy tay sờ, khá là bóng.

1 trượng = 3,33m

Đến đây, Vương Nhân Tương mới lấy hỏa chiết, sáng lên.

Hỏa chiết: dụng cụ đánh lửa ngày xưa.

Bọn họ mới nhìn rõ thông đạo này khá dài, nơi ánh lửa không chiếu tới, tối tăm âm trầm, nhìn không rõ.

“Đến đây mới có thể đốt lửa, phía trên giếng có nuôi hơn một ngàn con bướm đỏ, bình thường trốn ở chỗ bí mật gần đó, thấy lửa sẽ lao lên. Loài bướm đỏ đó trời sinh mũi nhọn, có độc, ai bị một chích chút thì không sao, nhưng nếu bị mấy chục con đâm trúng, dù là Đại La thần tiên cũng khó cứu.” Vương Nhân Tương thần nhiên nói.

Nghe vậy, hai người cùng hít khí lạnh, trong lòng thầm than quá âm độc. Cho dù là ban ngày, nếu có ai rớt xuống giếng, dưới giếng vẫn tối đen như mực. Nếu có ai trượt chân rớt xuống, vô ý tắt lửa, chẳng lẽ không kết cục thê lương bị mấy trăm con bướm cắn xé sao.

40. Chương 39

Chương 39

Nhờ ánh lửa, Vương Nhân Tương thấy sắc mặt hai người âm tình bất định, đã hiểu suy nghĩ trong lòng bọn họ, thấp giọng nói: “Ta cũng biết cách này có chút quá đáng, nhưng di mệnh tổ tiên ở đó, ta cũng không dám tự tiện sửa đổi.”

Ninh Vọng Thư lắc đầu: “Người sống sống theo nguyên tắc của người chết... Nếu một đứa nhỏ rơi xuống, chẳng lẽ cũng phải chết sao?”

Vương Nhân Tương nghe xong không lên tiếng, đi phía trước tìm kiếm.

Thông đạo này khúc khúc chiết chiết, đường đi khá phức tạp, tuy đi xuống dưới, nhưng có khi lại đi lên hơi nghiêng. Càng kì lạ là, bốn phía có tiếng vang mỏng manh...

“Chúng ta đến đâu rồi?” Ninh Vọng Thư đẩy đẩy vai Hàn Chương. Hắn được xưng là Triệt Địa thử, dưới mặt đất đương nhiên cũng có cách cảm ứng phương hướng.

Hàn Chương trầm tính toán, nói ngay: “Đại khái chúng ta đi về phía tây nam được hơn một dặm rồi... Chắc ở dưới Thái Hồ! Hèn gì ta nghe giống như có tiếng nước chảy.”

1 dặm = 1,609344 km

“Huynh cũng nghe thấy sao!” Ninh Vọng Thư khó tin nói, “Ta còn tưởng nghe nhầm. Chúng ta thật sự ở dưới Thái Hồ?”

Vương Nhân Tương đi phía trước quay đầu cười nói: “Không nghe sai đâu, trên đầu chúng ta đúng là Thái Hồ.”

“Tổ tông nhà ông đúng là không ngại khó khăn.” Hàn Chương lắc đầu thở dài.

Nghe tiếng nước chảy róc rách nhẹ nhàng, Ninh Vọng Thư trầm nghĩ, đến Thái Hồ để xây lăng mộ, là công trình khổng lồ cỡ nào, còn phải che giấu người khác, năm đó làm sao Tức gia có khả năng một sớm một chiều mà xây nên, chắc tất đã sớm có chuẩn bị.

“Đến rồi!”

Ninh Vọng Thư phục hồi tinh thần, bọn họ đã đến cuối hành lang, trước mặt là một cửa đá rất to dày, trên mặt khắc đóa hoa sen, hoa văn tinh tế, nhìn rất sống động, khá giống hoa sen trên đảo của Vương Nhân Tương.

“Mong hai vị quay người lại.” Vương Nhân Tương ách ách nói.

Biết hẳn muốn mở cơ quan, không muốn để bọn họ thấy, Ninh Vọng Thư cười nhẹ, không muốn làm hẳn khó xử, cùng Hàn Chương quay người. Chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng động nhỏ, cũng không biết hẳn đã mở chỗ nào, tường đá hai bên rung nhẹ nhẹ, như có móc xích rất lớn đang lăn từ từ...

Khi quay người lại, cửa đá đã mở, một luồng hàn khí đập vào mặt, nàng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Vương Nhân Tương thấp lửa, thấp sáng ngọn đèn hai bên mộ, ánh sáng mặc dù ảm đạm, nhưng cũng đã đủ thấy rõ tình hình trong mộ.

Giữa mộ có một cái quan tài làm bằng gỗ lim rất to, màu đen nặng nề, đè ép làm người khó thở. Nơi này... Ninh Vọng Thư nhìn mảy mui, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng không nên lời.

Thực ra mộ này không lớn, nàng có thể dùng mắt để ước lượng, dài tầm năm trượng, rộng ba trượng, nhưng đỉnh lại cực cao. Lăng mộ bình thường cao chỉ tầm hai ba trượng, mà mộ này lại cao tầm năm sáu trượng. Hơn nữa trong mộ đúng như lời Vương Nhân Tương nói lúc trước, không chỉ bố trí đơn giản, ngay cả đồ vật bài trí cũng chỉ là chút tơ tằm và đồ gốm thô sơ, mấy thứ đồ bằng vàng ngọc xa hoa lãng phí thể mà không thấy một cái nào.

Trong khi Vương Nhân Tương đang châm lửa vào mấy chén dầu, Hàn Chương đã vòng hai vòng trong mộ, lắc đầu nói: “Nơi này không giống lăng mộ, ngược lại giống nơi bế quan tu luyện hơn.”

Một lời của Hàn Chương nêu rõ, Ninh Vọng Thư lập tức hiểu ra, khó trách mình cảm thấy không thích hợp.

Hàn Chương được xưng là triết địa thủ, mặc dù bây giờ khiêm tốn rất nhiều, nhưng mấy năm nay hẳn vào vô số mộ cổ, đương nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra chỗ không thích hợp.

Vương Nhân Tương châm xong mười sáu chén dầu hai bên, xoay người ngạc nhiên nói: “Hàn nhị gia nói đây là nơi bế quan?”

“Mộ bình thường thời Hán quay về hướng đông, mà này mộ lại tọa theo hướng nam như thời Bắc triều, hơn nữa nói về kích thước cũng quá nhỏ, nam bắc hai phòng, phòng giữa để trống toàn bộ, chỉ có một phòng sau. Nếu chỉ để một cái quan tài đã gọi là lăng mộ thì cũng quá gượng ép.” Hai tay Hàn Chương ôm ngực, cười nói, “Ta nghĩ, ngày xưa khi xây nơi này, cũng không phải để làm mộ. Có lẽ là sau lại xảy ra chuyện, vội vàng vàng, cho nên không thể không lấy nơi này làm lăng mộ.”

Bắc triều: Tên gọi chung của Bắc Châu, Bắc Tề, Bắc Ngụy, sau phân thành Đông Ngụy và Tây Ngụy.

“Việc năm đó ta cũng không rõ.”

Vương Nhân Tương nhìn quan tài cúi đầu nói, nghĩ đến ngày xưa tổ tiên Tức Ninh oan uổng bị ban thưởng rượu độc, không biết là phần hận bất bình ra sao, lại là không biết phải làm thế nào... Bị trả thù, người nhà ly tán, là ai đã lên an táng ngài, bảo toàn thi thể?

Bao năm qua đi, một thế hệ truyền một thế hệ, lịch sử đã sớm biến thành chuyện xưa không trọn vẹn không đầy đủ. Ái tề chết sớm, nhân duyên khó nối, đến bây giờ dưới gối hẳn không có con trai, trách nhiệm này đành kết thúc ở đời hẳn.

Ninh Vọng Thư nhìn chằm chằm quan tài thật lâu, chỉ cảm thấy trên bề mặt quan tài có một lớp màu xanh rất mỏng, như ẩn như hiện, vô cùng kỳ lạ. Trong lòng tò mò, nhưng không muốn thất lễ trước mặt Vương Nhân Tương, nàng cũng không thể chạm vào.

“Ngày đó ông trúng độc thế nào?” Nàng hỏi.

Vương Nhân Tương im lặng một lúc lâu, mới nói: “Ngày ấy... Ta đã mở quan tài.”

Nghe vậy, Ninh Vọng Thư và Hàn Chương không hề rằng, hai người họ đều từng vào mộ cổ, cũng từng mở quan tài, nhưng mấy cái mộ đó đều chẳng liên quan đến bọn họ. Mà Vương Nhân Tương lại mở quan tài tổ tiên mình, bất trung bất hiếu, phạm vào chuyện tối kỵ.

“Ngày ấy, ta đi ra từ phủ Nam Cung gia, nhớ tới lời cô nương...” Hẳn nhìn Ninh Vọng Thư, dừng một chút, nàng hiểu hẳn nói chuyện dây vàng áo ngọc.

“Trong lòng có nghi hoặc, suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định vào mộ nhìn một cái.” Hấn tiếp tục nói, “Sau khi đi vào, mọi nơi như thường, ngoại trừ quan tài này.”

41. Chương 40

Chương 40

Cho dù ánh sáng mờ ảo, bọn họ vẫn nhìn ra bờ môi của hấn có hơi run run.

“Trên mặt đất có rớt rất ít vụn gỗ, là lúc cạy đỉnh ra để lại. Tuy rằng đỉnh vẫn ở chỗ cũ, nhưng có thể thấy được dấu vết long ra. Cho nên ta...” Hấn thở sâu, “Ta sợ thi cốt có tổn hại, cũng không nghĩ nhiều, mở ra xem xét. Ai nghĩ được, hài cốt bên trong bừa bộn rải rác, thậm chí có chỗ đã vỡ vụn, giống như... Giống như có người cố ý đánh nát. Ta phần hận vô cùng, nhất thời sơ ý, bị một cái mảnh xương đâm vào ngón tay, miệng vết thương tê dại, ta liền biết đã trúng độc.”

“Hạ độc trên xương?” Ninh Vọng Thư lắc đầu thở dài, “Người này quá sáng tạo rồi, không ngại phiền phức.”

Hàn Chương trầm ngâm một lát, nói: “Theo ta thấy, độc này thật ra đã hạ ở nơi nào, vẫn chưa thể kết luận. Vương huynh, có quan sát được gì không?”

“Này...”

“Không phải ta có ý mạo phạm, nhưng cách hạ độc trong chốn giang hồ thì nhiều vô số, muốn tra ra người hạ độc, nhất định phải mở quan tài.”

“Khoan đã...” Ninh Vọng Thư ngăn Vương Nhân Tương, “Trên quan tài có một lớp màu xanh mỏng, nhưng ngoài ra còn có nữa sao?”

“Màu xanh?” Vương Nhân Tương khó hiểu nhìn chăm chú, nghi hoặc hỏi, “Sao lại có? Cô nương nói xem ở chỗ nào vậy?”

“Ông không nhìn ra?” Ninh Vọng Thư ngạc nhiên nói, nàng không nghĩ đến Vương Nhân Tương không quen đêm đi, thị giác ở nơi u ám kém nàng rất nhiều. Huống hồ lớp màu xanh đó ở dưới đèn cũng không hiện ra, chỉ có khi che lại mới mơ hồ thấy.

Hàn Chương đi qua, dùng bao tay kim loại cạo nhẹ, nhìn kỹ dưới đèn, mới nói: “Đúng là có lớp này, hơn nữa mới được đổ lên.”

“Sao biết được?”

“Nếu có sẵn trên quan tài, bao năm trôi qua, lớp này phải sớm thấm vào gỗ, nhẹ nhàng cạo một lớp, cho dù có cạo ra, nhất định còn dính một chút nước sơn, ánh ra ánh sáng nhạt.”

Ninh Vọng Thư nhíu mày nói: “Thứ này là tiêu dao tán?”

“Cái này thì ta không biết, nhưng nếu cố ý đổ lên gần đây, lại bị giấu đi, tám phần không phải là thứ tốt.”

“Hàn nhị ca huynh cào một ít xuống đi, ta mang về nhờ Tiết đại phu nhìn xem.” Nàng lấy hà bao tùy thân ra, lấy mấy thứ đồ lật vật ra bỏ vào ngực, nhờ Hàn Chương cạo một ít phần bỏ vào hà bao, cẩn thận cất kỹ.

Wang Nhân Tương vốn có kiêng kỵ, xé một góc áo, bọc bàn tay vốn đã băng kỹ, dùng sức đẩy nắp quan tài...

Quả nhiên trong quan tài như lời hấn nói, hài cốt hỗn độn rải rác dưới lớp quần áo trắng, cảnh tượng giống như có người xách hài cốt lên rồi thả xuống nhiều lần. Nhưng xương cốt có màu đen, hiển nhiên chủ nhân hài cốt trúng độc mà chết.

Ninh Vọng Thư nhìn xương cốt vỡ vụn, trong lòng thầm nghĩ: xem ra chuyện xưa không giả, Túc Ninh quả thật đã uống rượu độc mà chết.

“Ông bị xương vụn cắt qua ngón tay, bên trong hẳn là thạch tín mới đúng...” Nàng nhú mày cân nhắc một lúc lâu, vỗ tay cười nói, “Ta biết rồi, hẳn là thạch tín và độc ngoài quan tài tương sinh tương khắc. Nếu ông chỉ trúng một loại độc, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, may mà tổ tông nhà ông phù hộ, làm mảnh xương cắt qua tay ông, ngược lại làm chậm thời gian phát độc.”

Vương Nhân Tương nghe vậy liền giật mình...

Hàn Chương cười nói: “Nha đầu nói có đạo lý, xem ra đúng là tổ tông nhà ông hiển linh đó.”

“Hàn nhị ca, huynh xem hình dạng hài cốt, có phải có dấu vết ai đó đã lấy cái gì trên hài cốt không?”

“Khiến xương cốt thành cái dạng này, ” Hàn Chương nhìn kỹ, “Khả năng không phải lấy vật gì đơn giản, từ đầu đến chân bị giữ một lần, có lẽ là cởi quần áo...”

“Dây vàng áo ngọc!” Ninh Vọng Thư và Vương Nhân Tương cùng nghĩ đến.

Dây vàng áo ngọc rất có khả năng được mặc khi hạ táng Túc Ninh, khó trách Vương Nhân Tương nói mình chưa bao giờ thấy vật đó, nếu Túc Ninh mặc trên người, hẳn không dám mở quan tài, đương nhiên không thấy được. Nhưng mà... Sao lại bị người khác đánh cắp?

“Còn có những ai biết chỗ này không?” Nàng hỏi, trong mộ không có dấu vết bị phá hủy, cơ quan cũng hoàn hảo, có thể thấy người trộm mộ là ngựa quen đường cũ.

Vương Nhân Tương chần chờ nói: “Thật ra còn có một người, là thúc thúc cùng họ với ta, tên là Vương Thụy. Nhưng nửa tháng trước... Chú bị mấy kẻ chặn đường cướp của giết.”

Vương Thụy: xem lại chương 5 nếu không nhớ.

“Chặn đường cướp của?” Ninh Vọng Thư nheo mắt, “Ngay tại nửa tháng trước! Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy?”

Vương Nhân Tương bị nàng nói đến ngẩn ra, khi đó hẳn chỉ chú ý đến việc Ninh Vọng Thư để ý lắng mộ, không nghĩ đến cái chết của Vương Thụy có liên quan đến chuyện này.

“Sẽ không, không phải là chú! Di mệnh ở đó, chú tuyệt đối không dám mở quan tài. Tuy hai nhà chúng ta không hay lui tới, nhưng nhà chú tốt hơn nhà ta nhiều lắm, chú không có lý do gì mà phải làm việc bất hiếu như vậy!” Hắn lắc đầu, “Hơn nữa, chú giống ta, đều không biết trong mộ có bảo vật.”

“Không hẳn, cho dù ông ta không biết, không chừng có người nói cho ông biết. Trên đời này có ai không muốn có tiền đâu, có người vì tiền mà bỏ mạng, huống chi tổ tông.” Ninh Vọng Thư thấy Vương Nhân Tương về mặt này lại thành thật đến đáng yêu, không khỏi mặt nhăn mày nhú, chỉ cảm thấy càng ngày càng hỗn loạn.

42. Chương 41

Chương 41

“Hai người nói xem đây là cái gì?” Hàn Chương đột nhiên nói.

“Chính là dây vàng áo ngọc!” Nàng tức giận nói, đã bắt đầu phiền chán cái thứ này.

“Vậy đúng là bảo bối!”

Hàn Chương cười cười khen, lại vòng vài vòng trong mộ. Trước giờ hẳn quen quan sát vật trong chỗ tối, mộ ở vị trí cao, có chỗ đục không chiếu tới, trên tường đá có thể lờ mờ nhìn thấy nhiều đường lõm, nhìn như vết đao kiếm chém. Hắn muốn hỏi Vương Nhân Tương, đã thấy người này cau mày, một bộ dáng suy nghĩ đau khổ.

“Chẳng lẽ là chú? Tại sao chú muốn hại ta?” Vương Nhân Tương cúi đầu nói, “Mặc dù hai nhà chúng ta không lui tới nhiều lắm, nhưng cũng không có thâm cừu đại hận, tại sao lại muốn hạ độc hại ta?”

Ninh Vọng Thư nhìn chằm chằm xương cốt trong quan tài, nghe hắn tự nói, quay đầu thản nhiên nói: “Ta nghĩ, không phải hẳn nhất định phải lấy mạng của ông. Cho nên độc chỉ được hạ trên quan tài, cũng không

hạ chỗ nào khác, có thể thấy nếu ông không nghi ngờ mà mở quan tài ra, hẳn cũng không muốn mạng của ông. Nhưng một khi ông mở ra, chuyện sẽ bại lộ, hẳn sợ ông sinh lòng nghi ngờ hẳn, đương nhiên không thể để ông sống.”

Vương Nhân Tương nghe vậy không nói, vẫn sững sờ.

“Nha đầu, qua đây xem này!” Hàn Chương gọi Ninh Vọng Thư, chỉ vào đỉnh mộ nói nàng nhìn.

Nàng ngửa đầu nhìn một lúc lâu, khó hiểu nói: “Là vết đao? Hay là vết kiếm?”

“Hình như là... đao?” Hàn Chương cũng không rõ lắm.

“Là dấu vết đánh nhau?”

“Không giống!” Tay Hàn Chương vòng một đường hình cung, “Có vết sâu không phải do một đao gây ra, mà là lặp lại tầm mười đao, hẳn là có người từng ở trong này luyện đao.”

“Đao pháp của Vương giáo đầu cũng rất tốt, nếu tổ tiên của ông cũng dùng đao, cũng không ngạc nhiên. Nhưng mà... Sao lại chọn nơi này để luyện đao?” Nàng quay đầu hỏi Vương Nhân Tương, “Vương giáo đầu, đao pháp của ông là gia truyền à?”

Vương Nhân Tương gật gật đầu, cũng ngửa đầu nhìn vết sâu trên đỉnh đầu, trầm nghĩ thật hồ thẹn. Hẳn đã vào mộ không dưới mười lần, thế nhưng chưa từng phát hiện đỉnh mộ có vết sâu. Lúc này nhìn kỹ lại, cổ tay không khỏi vòng theo vết sâu trên đỉnh, khoa tay múa chân... Đao pháp lưu loát, sinh động như mây bay nước chảy, chính là bộ đao pháp hẳn luyện tập từ nhỏ. Nhưng nhìn từng vết sâu cạn, đã nhận ra người luyện đao mạnh hơn hẳn rất nhiều, chắc là một vị cao thủ dùng đao.

Không biết ai đã ở trong này luyện đao?

Là chủ nhân đóng hài cốt vụn vặt trong quan tài sao?

Có lẽ đúng như lời Hàn Chương, đây vốn không phải lăng mộ, mà là một chỗ bế quan luyện võ.

Nhưng mà tất cả chuyện này, bây giờ chẳng ai biết cả. Vương Nhân Tương chẳng biết thêm thông tin gì từ lời phụ thân, ngoại trừ trách nhiệm nặng nề. Có lẽ phụ thân hẳn cũng như thế...

Đã qua nửa đêm, ba người lần lượt nhảy ra khỏi giếng, sao trăng thừa thớt, còn có gió lạnh đập vào mặt, đều không khỏi hít sâu vài hơi, mới bước lên phía trước.

“Vương Thụy... Tên là Vương Thụy đúng không? Hẳn làm cái gì?” Ninh Vọng Thư hỏi.

“Nhà chú mở cửa hàng tơ lụa, bây giờ chú đã mất, hẳn là con của chú sẽ trông coi.” Vương Nhân Tương thần nhiên nói, “Khi gia phụ còn tại thế, hình như có tranh chấp lớn về việc có bán mảnh đất rừng phía tây này hay không. Sau này tuy chú đồng ý không bán, nhưng vì thế mà hai nhà chúng ta không còn liên hệ.”

“Cửa hàng tơ lụa nào?”

“Cửa hàng tơ lụa Thụy Tường.”

“Ngày mai ta đi xem thử xem, Vương giáo đầu...” Ninh Vọng Thư nghiêm mặt nói, “Nếu là nhà hẳn hạ độc, nói không chừng bọn họ còn theo dõi ông, mấy ngày nữa ông đừng ra ngoài, cứ ở nhà giả vờ bệnh. Tốt nhất tạo ra mấy cái tin đồn, nói ông không sống được mấy ngày nữa thì càng tốt.”

“Lời này có lý.” Hàn Chương gật đầu đồng ý, “Miễn cho bọn họ động tay động chân nữa, làm chúng ta thêm khó khăn.”

“Vậy...” Vương Nhân Tương thấy với bộ dạng hiện tại của mình cũng chẳng làm được cái gì, chỉ có thể nói, “Vậy mong cô nương hết sức cẩn thận! Tuyệt đối đừng bỏ qua cho bọn họ.”

“Ta sẽ cẩn thận!”

43. Chương 42

Chương 42

Ngoài cửa sổ, mặt trời rực rỡ xuyên qua lá trúc rơi vào trong phòng, một đám vết lốm đốm nho nhỏ hình tròn xoay xoay bên trong, hơi hoa mắt.

Tỉnh lại sau khi nghỉ ngơi một chút lúc giờ Ngọ, Nam Cung Nhược Hư chỉ cảm thấy đầu óc cháng váng, khó khăn cử động cơ thể, bỗng có một đôi tay mềm mại đưa qua nâng hân dậy...

Giờ Ngọ: từ 11 đến 13 giờ

“Nàng đã đến rồi!” Hân quay đầu, không giấu được ý cười âm áp đáy mắt.

Ninh Vọng Thư cười nhìn hân, giúp hân mặc thêm một cái áo khoác, mới nói: “Khát không?”

Hân gật gật đầu.

Nàng chạy ra gian ngoài, nhanh bưng chén trà tiến vào, đưa cho hân.

Trà vẫn ấm.

“Đến đây lâu chưa? Sao không gọi ta tỉnh lại?”

Nàng không đáp, tay nhẹ nhàng xoa mắt hân: “Khi ngủ chàng cũng cau mày, không thoải mái sao?”

“Không.” Nam Cung Nhược Hư mỉm cười, kéo tay nàng bọc trong lòng bàn tay, “Trước nay ta ngủ ban ngày đều không ổn định, không có chuyện gì đâu. Đúng rồi... Vương giáo đầu thế nào rồi?”

“Nhìn qua thì tốt hơn nhiều rồi.”

Sau đó, nàng kề sát vào tai hân, nói nhỏ vài câu. Nam Cung Nhược Hư hơi sợ hãi, vội vàng nhìn kỹ nàng từ đầu đến chân, nói: “Nàng vào mộ sao? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ta vẫn tốt mà.” Nàng cười nói.

Thấy nàng vẫn bình yên, hân mới yên tâm.

“Chàng tuyệt đối không thể tưởng được đâu, lăng mộ kia ở dưới Thái Hồ đấy, trong mộ còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy.” Nàng cười hì hì kể cho hân nghe, “Hàn nhị gia nói, trước kia chỗ đó chắc là nơi bế quan tu luyện, trên đỉnh còn có thể nhìn thấy dấu vết luyện đạo trước kia... Đáng tiếc lại thành lăng mộ.”

Nghe nàng nói nhiều chuyện lạ, hân cười nói: “Bên trong có gì vui không?”

Nhớ đến bộ xương cốt đen thùi lù, trên nắp quan tài có lớp màu xanh nhàn nhạt, nàng thở dài: “Không có gì hay cả, vẫn là nơi này tốt.” Sau đó, nàng chui vào lòng hân, bắt động.

Nam Cung Nhược Hư thấy nàng như vậy, dường như đã mệt, không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, dịu dàng nói: “Có phải có cái gì không thuận lợi?”

Nàng lắc đầu, nghĩ nghĩ, vẫn lắc lắc đầu.

Hân không khỏi bật cười, hiếm khi nhìn thấy bộ dạng không còn sức lực của nàng, chắc là chuyện không thuận lợi.

“Ta chỉ lo cho nàng, nàng không nói cũng không sao.” Hân nói nhỏ, “Chuyện trên giang hồ ta cũng không hiểu, cũng không biết võ công, muốn giúp nàng cũng không giúp được.”

Nghe thấy trong lời hân có ý tự coi nhẹ bản thân, nàng liền ngẩng đầu, vội la lên: “Ta chỉ không muốn chàng lo lắng... Chẳng lẽ chàng không hiểu sao?” Nhìn thấy ý cười trong mắt hân, mới hiểu ra, “Chàng cố ý!”

“Nàng không nói cho ta biết, ta càng lo lắng.” Hân nhìn nàng, khẽ cười nói.

Nàng đành phải kể hết cho hân, cuối cùng nói: “Sáng sớm ta đã đến cửa hàng tơ lụa của Vương Thụy xem thử, nghe nói đã đóng cửa nhiều ngày, không tìm ra gì cả.... Việc này phức tạp hơn ta nghĩ rất nhiều.”

“Vương Thụy...” Nam Cung Nhược Hư nghe tên này, hơi trầm ngâm, nói, “Người này hơn nửa tháng trước, từng muốn gán khối đất ngoài rừng phía tây cho ngân hàng tư nhân nhà ta để vay tiền, chắc thiếu tiền lắm.”

“Gán đất vay tiền? Chàng cho hần vay?”

“Không, tuy ta cũng muốn khối đất kia, nhưng khối đất kia cũng không đến mức ba vạn lượng.” Hần thản nhiên nói, “Ta vốn nghĩ hần thiếu tiền, nói hần thêm cửa hàng tơ lụa để cầm, nhưng không nghĩ đột nhiên hần chết.”

Nàng nghe vậy, phì cười, nghiêng đầu nhìn hần nói: “Trước kia còn không biết, hôm nay nghe chàng nói vậy, mới cảm thấy chàng đúng là thương nhân, lỗ vốn một chút cũng không làm. Sao khi đó ta cầm bạc của chàng, sao chàng không vội chứ?”

Hần chậm rãi nói: “Ta không lỗ vốn mà.”

Nàng sững sốt một lát, mới hiểu được ý của hần, thản nhiên cười, nói: “Vay theo chàng thì khi nào chúng ta nên thành thân?”

“Nàng nói khi nào thì khi đó.”

“Vậy... Theo chàng, chúng ta có báo cho sư phụ trước không? Hay là thành thân trước rồi về báo cho lão nhân gia?”

Hần ôn nhu nói: “Ta nghe lời nàng, nàng nói thế nào thì như thế.”

44. Chương 43

Chương 43

“Vay thì...” Nàng nghĩ kỹ, “Sư phụ ta không ở trong thành, chàng cũng không thể đến Thục trung xa như vậy, chúng ta viết thư cho sư phụ trước, nói lão nhân gia ngài đến đây, theo chàng được không?”

“Được thì cũng được, nhưng hình như quá thất lễ.”

“Không sao đâu, sư phụ ta không kiên nhẫn nhất là mấy cái cấp bậc lễ nghĩa. Ngài thường nói nếu không không có mấy cái quy củ dài dòng, ngài còn sống thêm được vài năm.” Ninh Vọng Thư cười nói, “Chờ sư phụ ta đến đây, chắc mất tầm một tháng, đến lúc đó chuyện của ta chắc cũng đã xong.”

Nam Cung Nhược Hư biết nàng nói đến chuyện dây vàng áo ngọc, thấy bộ dạng nàng, tuy không thích việc này, cũng quyết tâm tra ra manh mối. Trong lòng bỗng lo lắng mơ hồ.

“Đúng rồi, còn lệnh tôn lệnh đường, nàng cũng viết thư sao?” Hần nhớ là chưa bao giờ nghe nàng nói về cha mẹ, trong miệng luôn chỉ có sư phụ và sư huynh muội.

“Lệnh tôn? Lệnh đường?” Nàng sững sốt một lát, mới nhớ tới mình còn nói với hần chuyện gia đình, “Ta được sư phụ nhặt, cha mẹ là ai, ta cũng không biết.”

Nhìn hần ngạc nhiên, trong ánh mắt toát ra nét đau thương, nàng cười nói, “Lúc sư phụ nhặt được ta, ta còn rất nhỏ, vẫn chưa biết đi biết nói, chẳng nhớ rõ mấy chuyện ngày trước. Nghe nói năm ấy Sơn Đông có đại hạn, rất nhiều người không nuôi nổi con, trách không bọn họ được. Ta may mắn lắm, gặp được sư phụ, khi đó không biết có bao đứa bé giống ta, đều chết đói cả.”

“Chàng nên vui vẻ giúp ta mới đúng!” Nàng cười tủm tỉm nhìn hần, “Có gì đau lòng đâu.”

Hần không mở miệng, thật lâu sau mới nói: “Phải cảm ơn lão nhân gia sư phụ nàng.”

“Nếu chàng gặp ông, tuyệt đối không được gọi ông là lão nhân gia, sư phụ ta sợ nhất là người ta nói ngài già.” Nàng nghiêng đầu, “Thư này, chàng viết hay ta viết?”

Hần mỉm cười: “Đương nhiên là ta viết, nếu không người ta nói đại thiếu gia Nam Cung gia lười biếng, việc chung thân cũng lười động ngón tay.”

Nàng phì cười, gật đầu nói: “Nói cũng đúng! Vậy để ta mài mực.” Nàng đứng dậy đi đến bàn sách, thấy nghiên mực trên bàn vẫn là Tùng Hạc song ấn, rất quen thuộc, không khỏi vui vẻ nói: “Chàng đã lấy lại nghiên mực!”

Nam Cung Nhược Hư sửa lại quần áo, từ từ bước tới: “Mấy ngày trước Ngưu tổng quản đã đưa tới.” Hắn nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc của Ngưu tổng quản khi đưa tới, làm sao cũng không hiểu cái nghiên mực đang êm đẹp tự dưng chạy tới cửa hàng nhà mình, bộ dạng muốn hỏi mà không dám hỏi đó thật thú vị.

Thêm chút nước vào nghiên mực, Ninh Vọng Thư vén tay áo, vừa mài mực vừa cười nói: “Bây giờ thấy nó vẫn thấy đau lòng, năm trăm lượng trước kia coi như xong.”

“Chuyện đó cũng không ngạc nhiên, nếu gặp người không nhìn ra hàng, giá chỉ năm sáu mươi lượng bạc cũng có.”

“Lúc trước ta cũng nghĩ thầm là năm sáu mươi lượng, không nghĩ chường quầy lại đưa ta năm trăm lượng. Người không nhìn ra hàng chỉ có mình ta.” Nàng hì hì cười, bỗng nhớ tới một chuyện, “Vương Thụy gán đất cho chàng, chẳng lẽ không phải chàng cũng là không nhìn được hàng chứ?”

Nam Cung Nhược Hư cười mà không đáp.

“Ba vạn lượng bạc...” Lúc này nàng mới lơ mơ thấy có chỗ kỳ quái, “Chàng nói miếng đất kia không đáng giá ba vạn lượng, chắc Vương Thụy cũng biết rõ không đáng giá này, tội gì muốn giá cao như vậy?”

“Chắc hẳn cần tiền gấp.”

Hắn thản nhiên nói, lấy một cái bút lông sói màu đỏ từ trên giá bút xuống, rồi lấy giấy trắng, mở ra, dùng đá chặn giấy màu trắng đè xuống.

“Sao hẳn lại thiếu nhiều bạc thế nhỉ?” Nàng nhíu mày suy nghĩ, động tác mài mực cũng chậm lại, chỉ cảm thấy nghi ngờ tưởng đã rõ mà vẫn chưa rõ, lại không biết phá giải từ đâu, “Theo chàng... Hẳn vì tính toán tiền bạc mới chết? Hay vì chưa tính toán mới chết? Nếu đã tính toán, tại sao cửa hàng tơ lụa lại không mở cửa? Nếu không trừ tính toán, đang êm đẹp sao lại chết?”

“Nàng cứ nghĩ vậy càng nghĩ không ra đâu.” Hắn thấy nàng nhíu mày càng chặt, cười nói, “Ngày mai ta sẽ cho người hỏi thăm, đầu tiên để hiểu tại sao hẳn thiếu tiền, chỉ sợ còn có đầu mối.”

“Hỏi thăm thế nào?”

“Cô Tô không lớn, thương hộ cũng không nhiều, huống chi là mấy chuyện thiếu tiền này, nếu muốn giấu diếm, không phải là chuyện đơn giản.”

“Như thế rất tốt,” Nàng vui vẻ nói, “Sao ta lại quên nhà chàng là thương nhân chứ.”

Hắn nhắc bút chấm mực, cười nói: “Bây giờ, nàng nên nói cho ta biết, ta nên gọi sư phụ thế nào đây?”

45. Chương 44

Chương 44

“Cái này thì hơi khó, tên sư phụ không hay, ông ghét nhất là bị người ta gọi tên ra.” Nàng nhíu mày nghĩ nghĩ, “Ông có hiệu là Điểm Thương cư sĩ, chàng cứ gọi vậy đi, gọi như vậy ông sẽ không để ý đâu.”

“Điểm Thương cư sĩ? Chẳng lẽ ngọn núi các nàng ở tên là Điểm Thương?” Hắn khó hiểu, nàng là người Thục trung, mà núi Điểm Thương rõ ràng là ở Đại Lý.

Ninh Vọng Thư lắc lắc đầu, cười nói: “Không phải đâu! Ngọn núi chúng ta ở tên là núi Ngưu Đầu, nhưng nếu gọi là ‘Ngưu Đầu cư sĩ’ thì bất nhã quá. Sư phụ thường nghe người ta nói núi Điểm Thương sơn rất đẹp, lập tức chạy tới đó chơi, sau khi trở về thì lấy luôn tên này.”

Nam Cung Nhược Hư nghe xong không khỏi ngạc nhiên: “Sư phụ nàng thật thú vị.”

Hai người đang nói, chợt nghe một người ngoài cửa cười nói: “Hôm nay đại ca thật cao hứng! Còn nổi hứng vũ văn lộng mặc nữa.”

Vũ văn lộng mặc: múa bút hành văn, ý ở đây là viết chữ.

Ngẩng đầu nhìn lên, đúng là Nam Cung Lễ Bình, hần bước vào, cười nói: “Đại ca! Lần trước huynh đồng ý viết chữ cho đệ thì khi nào mới viết đây? Hoàn phi của phòng đệ vẫn còn để trống đó.”

“Không vội! Ta vẫn chưa nghĩ ra nên viết cái gì.” Nam Cung Nhược Hư vừa viết vừa cười nói, “Hoàn phi của đệ là đại sự, ta sao dám tùy tiện hạ bút.”

Ninh Vọng Thư nhìn tay phải hần viết chữ cũng có chút cố sức, nét chữ nhỏ nhắn đoan chính, mượt mà tĩnh lặng. Nhưng sau một lát, trên trán hần đã thấm ra một lớp mồ hôi mỏng.

“Có phải mệt lắm không?” Nàng đau lòng nói, “Hay là để ta viết đi.”

“Không sao đâu, tuy có hơi cố sức, nhưng việc này phải để ta làm.” Hần cười nói, “Tiết đại phu cũng nói ta luyện chữ mới có lợi, nhưng bình thường ta rất lười, làm sao cũng không muốn nhắc bút.”

Nam Cung Lễ Bình nghe xong thì tò mò, bước qua bàn, muốn nhìn xem ca ca viết cái gì.

“Điểm Thương cư sĩ?” Hần ngạc nhiên nói, “Sao đệ chưa từng nghe nói qua?”

“Là sư phụ ta.” Ninh Vọng Thư thản nhiên cười nói.

“À...” Nam Cung Lễ Bình lại nhìn xuống, lập tức hiểu ra.

Sau đêm đó, hần cũng đã suy nghĩ: đại ca một lòng hướng về cô nương này, không nói mấy chuyện khác, mình kính huynh thương huynh, đương nhiên không muốn phật ý huynh. Hướng chi có lẽ thời gian của đại ca không nhiều, mình chỉ muốn huynh có thể thư thái vui vẻ, cần gì so đo cái khác.

Suy nghĩ đã thông, đương nhiên hần sẽ không làm Ninh Vọng Thư khó xử, nghĩ nghĩ, chỉ cười nói: “Đã là sư phụ Ninh cô nương, chỉ gửi một phong thư thì cũng khó coi, không bằng để đệ làm một danh sách quà tặng, cho người chọn vài món đem theo. Bằng không, người ta nghĩ đường đường là Nam Cung đại thiếu gia mà ngay cả chút thành ý ấy cũng không có.”

Ninh Vọng Thư nghe vậy, vội la lên: “Nhị thiếu gia, sư phụ ta không phải người coi trọng tiền tài, một phong thư là đủ rồi, không cần phiền phức.”

“Ninh cô nương không cần khách khí! Đây là chung thân đại sự của đại ca ta, đương nhiên phải trịnh trọng.” Nam Cung Lễ Bình cười nói.

Nhìn hần cười vô tâm vô tư làm nàng nao nao. Vốn nghĩ vị nhị thiếu gia này sẽ có dị nghị, nhưng không đoán được mấy ngày không gặp, thái độ của Nam Cung Lễ Bình lại thay đổi như vậy.

“Lễ Bình nói rất đúng,” Nam Cung Nhược Hư nghĩ nghĩ, cười nói: “Đúng là phải làm như thế. Có lẽ chỉ là lễ mọn, sư phụ sẽ không để ý đâu, chỉ mong ngài hiểu được thành ý trong đó là được.” Không đợi Ninh Vọng Thư mở miệng, đã nói với Lễ Bình, “Mấy thứ nên có, ta cũng không hiểu lắm, đệ chuẩn bị giúp ta đi.”

Nam Cung Lễ Bình cười hắc hắc: “Đệ làm việc thì đại ca yên tâm đi! Nếu huynh sốt ruột, đệ đi làm ngay đây.”

“Không gấp thì ở lại thêm nhất thời nửa khắc đi.” Nam Cung Nhược Hư nghe ra lời nói của đệ đệ ý tại ngôn ngoại, không khỏi ngưng ngưng, nói tránh đi: “Đúng rồi, đệ hỏi thăm chuyện này giúp ta. Khoảng nửa tháng trước, Vương Thụy có chuyện gì? Sao lại thiếu tiền phải gán đất?”

“Nhà Vương Thụy?” Nam Cung Lễ Bình nhăn mặt, không thèm để ý, nói: “Lúc trước đệ từng nghe người ta nói qua, Sau khi Vương Thụy chết, nhà hần đã đóng cửa hàng tơ lụa luôn rồi. Nghe nói là có liên quan tới Thái Hồ thủy trại, hơn phân nửa là thiếu tiền, Thái Hồ thủy trại chẳng phải là người hiền lành gì, cũng khó trách hần vội vã gán đất.”

“Thái Hồ thủy trại?” Ninh Vọng Thư chưa bắt kịp, “Sao Thái Hồ thủy trại lại quen biết ông ấy?”

“Chuyện này thì không ngạc nhiên, Thái Hồ thủy trại coi như là bá chủ đường thủy ở Thái Hồ, rất nhiều thương gia vận chuyển hàng hóa còn phải báo cáo thậm chí là đánh đấm hô hào với họ mới qua được. Nhà hần (Ngu lão) tuy nhiều tiền, nhưng hơn phân nửa là tiền tài bất nghĩa, nói chung là Ngu lão gia tử ngày càng lớn tuổi, cảm thấy đây không phải kế lâu dài, cho nên những năm gần đây, nhà hần (Ngu lão) mua không ít sản nghiệp trên đất, vài thương gia cũng cho hần (Ngu lão) vài phần mặt mũi.”

46. Chương 45

Chương 45

“Theo đệ Vương Thụy và Thái Hồ thủy trại có buôn bán với nhau không?”

Nam Cung Nhược Hư trầm giọng hỏi, cùng lúc đó thì gác bút, nhẹ nhàng nắm tay Ninh Vọng Thư, ra hiệu nàng đừng sốt ruột.

“Có lui tới hay không thì không chắc, quản lý việc làm ăn của Thái Hồ thủy trại là Đường chủ Lưu Tư Ngụy, người này...” Hần dừng một chút, dường như không biết nên đánh giá người này như thế nào, “Không nói đến thủ đoạn của người này, lại ý vào chỗ dựa là Ngu lão gia tử. Trước kia có nghe nói hần đi đòi tiền lãi, hình như chọc chút phiền toái.”

“Lưu Tư Ngụy?” Ninh Vọng Thư nhìn Nam Cung Nhược Hư, nói, “Có phải người chúng ta gặp trên thuyền ngày trước không? Người ở cùng Ngu Thanh ấy.”

“Chắc là hần, ta nhớ rõ lúc Lâm thiếu gia giới thiệu, nói hần là Đường chủ Thái Hồ thủy trại.”

Nam Cung Lễ Bình nghe hai người nói chuyện, không hiểu ra sao, ngạc nhiên nói: “Hôm Trung thu sao? Sao đệ không thấy hần?”

“Không phải ngày đó.”

Nam Cung Nhược Hư thản nhiên cười nói, không tỏ vẻ sẽ giải thích, ánh mắt đan vào ánh mắt của Ninh Vọng Thư, tràn đầy lo lắng.

Thấy hai người như vậy, Nam Cung Lễ Bình cũng mơ hồ hiểu được vài phần, tuy không biết là chuyện khi nào, nhưng ca ca không nói, đương nhiên hần cũng không hỏi.

“Sao đại ca lại có hứng thú với nhà Vương Thụy?” Hần ngạc nhiên nói.

“Đột nhiên Vương Thụy chết, ta cảm thấy kỳ lạ.”

Nam Cung Lễ Bình nghiêng đầu: “Nói ra thì đúng là hơi lạ, đang êm đẹp sao lại bị bọn cướp giết. Sau này đệ có nghe người ta nói, tuy ngân phiếu đều bị cướp hết, nhưng ngọc bội trên người hần lại không lấy đi, ngọc bội kia lại làm từ Dương Chi bạch ngọc thượng đẳng, đây không phải là chuyện kỳ lạ sao? Theo đệ thấy, hơn phân nửa là dính líu đến Lưu Tư Ngụy.”

“Lễ Bình!” Nam Cung Nhược Hư trầm giọng nói, “Mấy lời này, ra ngoài đừng nói lung tung.”

Nam Cung Lễ Bình vội nói: “Đại ca yên tâm đi, đương nhiên đệ sẽ có chừng mực.”

Ninh Vọng Thư ở bên suy nghĩ, đêm đó trên thuyền, nàng không có ấn tượng sâu với Lưu Tư Ngụy, bây giờ thì hoàn toàn không nhớ mặt mũi hần như thế nào; hơn nữa, việc này còn liên quan tới Thái Hồ thủy trại, Ngu Thanh kia vừa thấy nàng đã kêu đánh kêu giết, đúng là làm người ta đau đầu.

Nam Cung Nhược Hư thấy ánh mắt nàng phức tạp, trong đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Lúc trước Ngu Thanh có địch ý với nàng, hần cũng có biết, bây giờ việc này có liên quan đến Thái Hồ thủy trại, hần không khỏi lo lắng cho nàng.

“Đại ca, đệ đi làm danh sách quà tặng, làm xong đưa huynh nhìn một cái, nếu huynh thấy phù hợp, đệ sẽ cho người chọn mua.” Thấy trong mắt hai người chỉ có lẫn nhau, Nam Cung Lễ Bình cảm thấy mình quá dư thừa, lập tức cười nói.

“Được.”

Nam Cung Nhược Hư gật đầu, nhìn đệ đệ đi ra khỏi phòng, mới nói với Ninh Vọng Thư: “Thái Hồ thủy trại ở Cô Tô nhiều năm, theo ta... nàng đừng nên chọc bọn họ.”

“Ta nói sẽ chọc bọn họ khi nào?” Nàng mỉm cười, an ủi hắn nói, “Chàng đừng lo lắng, đệ đệ chàng cũng chỉ là nghe nói, không chắc có liên quan đến bọn họ.”

“Nếu có liên quan thì sao?”

“VẬY... Ta cũng sẽ xem xét thời thế.”

Hắn khẽ thở dài, không nói nữa, nhắc bút lên, viết tiếp... Nàng cúi đầu nhìn một lúc lâu, cười khanh khách nói: “Chàng khen ta thái quá rồi, cái gì ‘Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết’, chàng viết như vậy, sư phụ sẽ không nhận ra người đó là ta!”

Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt,

Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết.

Hai câu trong bài Lạc thần phú – Tào Thực

Phảng phất như mây che bóng nguyệt,

Phiêu diêu như gió bay làn tuyết. — Nguồn Thivien

Nam Cung Nhược Hư dừng bút, sững sốt một lát, chậm rãi nói: “Nhưng ngoại trừ cái này, ta không nghĩ ra cái gì khác.”

“Vậy chàng viết tiếp đi, cuối cùng nhớ thêm một câu ‘Chính là tam nha đầu của quý phái’ là được.” Nàng cười nói, “Chàng viết như vậy, thật ra ta rất vui.”

Thấy hắn viết tiếp, nàng cuốn tay áo tiếp tục mài mực, vừa mài vừa nói: “Thì ra viết chữ có lợi cho chàng, sao chàng không nói cho ta biết. Sau này... Không được, từ ngày mai, mỗi ngày chàng đều phải luyện chữ.”

“Vậy còn nàng?”

“Ta? Ta mài mực cho chàng.” Nàng bướng bỉnh cười nói, “Sáng sớm mỗi ngày sẽ mài cho chàng một chậu mực, không viết xong sẽ không cho ăn cơm.”

Hắn không nhịn được muốn cười, rồi ho khan, lại sợ dơ giấy viết thư, nhanh chóng lấy tay che miệng.

Thấy hắn ho khan, nàng vội đi tới vỗ lưng, qua một lúc lâu, mới thấy hắn đỡ hơn, trong lòng tê tái, ôm hắn không lên tiếng...

“Vọng Thư,” hắn xoa tay nàng, nhẹ nhàng nói, “Nàng thật sự muốn gả cho người như ta sao? Sau này... Nếu nàng hối hận, ta cũng đã hại nàng!”

Nàng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, trong mắt có tức giận, nhưng từ từ giảm bớt, chỉ dịu dàng nói: “Nếu xa chàng, chỉ sợ ta phải hối hận cả đời.”

Dương Chi bạch ngọc: là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng và sự tinh khiết.

47. Chương 46

Chương 46

Đêm dài người vắng, vạn vật tĩnh lặng, Ninh Vọng Thư nằm trên nóc nhà, nghe mõ gõ hai tiếng, rồi lặng lẽ bám góc tường trượt xuống, co người lại, rón rén đi tới cửa sổ...

Lúc sáng nghe được lời của Nam Cung Lễ Bình, nàng liền nghi ngờ, nhanh chóng quyết định đến nhà Vương Thụy nghe ngóng. Sau khi dùng cơm với Nam Cung Nhược Hư, nàng đi đến gần nhà của Vương Thụy, chờ mọi người trong nhà về phòng hết, mới lên vào. Nàng quen đi ban đêm, tuy trước kia chưa từng tới đây, may mà ở đây không có nhiều phòng, nàng nằm trên nóc nửa ngày, thấy người mặc quần áo hoa lệ đi vào phòng, chờ một lát rồi mới nhìn thử.

Lúc này trong cửa sổ chính là con của Vương Thụy – Vương Đức Quân và tiểu thiếp của hắn.

Ánh đèn mờ ảo, thấp thoáng thấy được bên trong có một phụ nữ ngồi trước bàn trang điểm tháo trâm cài, xoa tóc ra.

“Cứ kéo dài từng ngày như vậy cũng không phải là cách, chúng ta nghĩ cách khác đi.” Nữ nhân khẽ thở dài, “Theo thiếp thì bán cửa hàng tơ lụa, lấy ít tiền mà buôn bán. Chàng không nỡ, nhưng người trong nhà phải sống thế nào.”

Nam nhân không kiên nhẫn nói: “Dài dòng cái gì, một nữ tặc như nàng thì sao hiểu được.”

“Sao thiếp lại không hiểu,” Nữ nhân vẫn dịu dàng, “Thiếp biết chàng hiểu thuận, cửa hàng tơ lụa là tâm huyết của lão gia, lão gia vừa đi, đương nhiên chàng không nỡ. Nhưng mà... Cứ kéo dài như vậy, sẽ thêm được bao lâu.”

“Phụ thân đi đột ngột, không để lại câu nào, sinh thời ông nợ nhiều tiền như vậy, ngay cả khối đất ngoài rừng phía tây cũng chịu bán, nhưng không nỡ bán cửa hàng tơ lụa, làm sao ta có thể...” Nói đến đây, giọng nói nam nhân có hơi nghẹn ngào, dường như không nói được nữa.

Thấy nam nhân như vậy, hình như nữ nhân cũng mềm lòng, chỉ nói: “Được rồi được rồi, không bán là được, nhưng chàng cũng phải nghĩ cách đi. Hôm nay, Lưu Đường chủ lại cho người đến đòi bạc...”

Ninh Vọng Thư nằm dưới cửa sổ, nghe vậy thì kinh hãi, thầm nghĩ: quả thực có liên quan đến Lưu Tư Ngụy!

“Thì cốt phụ thân còn chưa lạnh, hấn đúng là khinh người quá đáng!” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chẳng lẽ còn muốn giết chết chúng ta mới bỏ qua sao!”

“Thiếp thấy người tới hôm nay không hung thần hắc sát như trước, hình như là thấy chúng ta mới có tang, giọng điệu cũng dịu đi nhiều, chắc là có ý buông lỏng.” Nữ nhân nói.

“Lưu Tư Ngụy kia là hạng người thế nào chứ, sao có thể buông tha ngân lượng đã tới tay!” Nam nhân căm hận nói, “Ngày ấy phụ thân đã nói sẽ trả bạc cho hấn, ai ngờ lại xảy ra chuyện! Nói là hấn bức tử, cũng không hấn là không đúng.”

Nữ nhân giật mình, ngạc nhiên nói: “Sao lão gia lại nợ hấn?”

“Chuyện này ta cũng không biết, phụ thân chưa kịp nói...” Nam nhân thở dài, trong lòng đau xót, rồi nói, “Bây giờ nhắc lại chuyện này làm gì, đi nghỉ sớm đi.”

Một tiếng “Phù” nhẹ nhàng vang lên, giống như tiếng nữ nhân kia thổi đèn, tháo giày lên giường.

Lại nghe nữ nhân dịu dàng nói: “Mấy ngày nay chàng chưa đến chỗ thiếp, có nhớ thiếp không?” Giọng nàng ta ngọt đến ngấy, mềm mại như có thể chảy ra nước, khác lúc này rất nhiều.

Ninh Vọng Thư nghe mà mặt đỏ tim đập, không muốn nghe tiếp, xoay người nhảy lên nóc nhà, nhờ ánh trăng, nhảy lên xuống vài lần, đáp xuống đường cái, đi thẳng về khách sạn.

Vừa mới vào phòng thấp đèn lên, đã nghe có người gõ cửa, giật mình nhìn qua, thấy Hàn Chương uể oải đứng ở cửa, ngáp dài nói: “Cuối cùng muội cũng về, Tiểu Thất nhờ ta nhắn muội, nó và Tiểu Miêu có việc gấp phải về Khai Phong, không kịp nói với muội, nó đã đi rồi.”

“Đã đi rồi?” Nàng ngẩn ra, “Là chuyện gì?”

Hàn Chương lắc đầu: “Ta cũng không biết, con mèo kia chẳng chịu nói gì đã kéo người chạy đi luôn. Nhưng mà, Tiểu Thất nó nhắn muội không cần lo lắng, Lí Hủ nhất định sẽ không có việc gì.”

Ninh Vọng Thư mỉm cười, mặc dù thỉnh thoảng sư muội này có lỗ mãng một tý, nhưng là tri kỷ.

“Muội đi đâu vậy? Vì hai câu đó, ta phải ở đây đợi hơn nửa ngày!” Hàn Chương cười đến quỷ dị, “Nếu ở cùng vị đại thiếu gia đó đến bây giờ, muội không cần nói đâu, đừng làm ta đỏ mặt, hắc hắc.”

“Vào rồi nói!”

Nói chuyện ngoài cửa không tiện, nàng trừng mắt liếc hắt một cái, kéo hắt đi vào, nhẹ giọng nói: “Ta đến nhà Vương Thụy.”

“Người đã chết đó?”

Nàng gật gật đầu, càng thấp giọng: “Thì ra lúc trước Vương Thụy nợ tiền Thái Hồ thủy trại, đến hôm nay, còn bị người ta tới cửa đòi nợ.”

“Sao lại liên quan tới Thái Hồ thủy trại?” Hàn Chương nhú mày nói.

“Nghe nói có buôn bán với Lưu Tư Ngụy, là người ngồi cùng Ngu Thanh trên thuyền bữa trước đó.”

“Ta có biết người nợ, Ngu lão gia rất thích hắt, có ý muốn gả nữ nhi cho hắt, nhưng Ngu Thanh nha đầu kia rất mạnh mẽ, đến bây giờ vẫn không gật đầu.”

“Thì ra là con rể chọn sẵn, khó trách coi trọng hắt đến vậy.”

Hàn Chương rất là phiền não: “Việc này có liên quan đến Thái Hồ thủy trại, ta nhúng tay thì không tốt. Hơn nữa, Thái Hồ thủy trại cũng khá thân thiết với lão Tứ, nếu ta quản việc này, chỉ sợ lão Tứ sẽ khó xử.”

48. Chương 47

Chương 47

Ninh Vọng Thư khoát tay nói: “Không cần huynh giúp đâu, danh tiếng của huynh khá lớn, quen biết nhiều, nếu huynh giúp chỉ sợ càng giúp càng bận.”

“Đạo pháp của Lưu Tư Ngụy cũng không kém, không dưới Vương Nhân Tương, huống hồ Ngu Thanh từng có mâu thuẫn với muội, làm việc phải cẩn thận vạn lần.”

“Nhưng ta rất muốn dò xét thử, có lẽ cái đó ở chỗ hắt, nếu vậy chỉ cần nghĩ cách trộm lại, dù sao không giao thủ với bọn họ là được.”

“Muội nói thì dễ, chỉ sợ khó làm.” Hàn Chương nghĩ nghĩ, “Ta bày muội cách này, mấy ngày nữa là đại thọ Ngu lão gia, ngay cả bạn mới gặp ba ngày cũng được mời đến, muội hóa trang thành gả sai vật lên chuồn vào, chẳng phải tốt lắm sao?”

Ninh Vọng Thư nghe vậy thì vui vẻ, vỗ vỗ vai hắt, cười nói: “Quả nhiên là tiền bối cao nhân, lành nghề hơn ta nhiều.”

“Đừng trêu ta nữa!” Hàn Chương đứng dậy, ngáp một cái, nói, “Từ bây giờ đến thọ yến còn mấy ngày, để xem xem ta có vẽ một cái bản đồ uội được không...”

Hôm sau, quả nhiên Hàn Chương đưa cho nàng một cái bản đồ, ghi rõ vị trí các sân viện, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng vẫn hiểu được.

Ngày qua ngày, thỉnh thoảng Ninh Vọng Thư đi thăm Vương Nhân Tương, xem vết thương của hắn hồi phục thế nào, thời gian còn lại đều ở bên Nam Cung Nhược Hư.

“Đây là danh sách quà tặng?” Lúc nàng mài mực thấy một quyển tử nhỏ.

Tử: thời xưa phân loại sách thành kinh, sử, tử, tập.

“Ừ, đồ đạc đã mua gần đủ rồi, ngày mai là có thể cho đoàn xe xuất phát.” Nam Cung Nhược Hư gác bút, xoa cổ tay hơi mỏi, liếc mắt nhìn lên đồng hồ nước... Từ ngày ấy, Ninh Vọng Thư hỏi kỹ Tiết đại phu, rồi mỗi ngày đều giám sát hắn luyện chữ nửa canh giờ.

“Còn một khắc nữa!” Nàng ở bên cạnh nắm tay hắn, vuốt nhẹ, “Mỏi lắm sao? Nếu không thì nghỉ một chút rồi viết tiếp.”

Khắc: 15 phút.

Hắn mỉm cười nói: “Nàng lợi hại hơn cả lão sư trong trường học, ta sao dám lơ là.”

Nàng cười một tiếng, cầm danh sách quà tặng lật xem, một lúc sau, giật mình nói: “Hai người ra tay trọng quá, đặt mua nhiều như vậy! Nhiều đồ thế này, đường xá xa xôi, nếu gặp phải cướp đường, chẳng phải tiếc lắm sao.”

“Đã mời bạn bè ở tiêu cục đưa giúp rồi, hắn là không có việc gì đâu.”

“Theo ta thấy, giảm lại một nửa cũng được, thực sự nhiều lắm, chỉ sợ nhà ta không đủ chỗ mà để.” Nàng vừa nhìn vừa lắc đầu.

Hắn cười cười, dường như vô tình nói: “Lễ Bình oán giận mãi, này đó mua đồ gặp phải người mua quà mừng thọ Ngụ lão bang chủ của Thái Hồ thủy trại, người mua lễ lại nhiều, thiếu mất vài thứ.”

“À...”

Nàng thần nhiên đáp, không tiếp lời.

“Vọng Thư.” Hắn gọi, mấy ngày nay hắn chưa từng nghe nàng nhắc tới chuyện đó, nói tới Thái Hồ thủy trại nàng cũng không để ý, hắn không khỏi lo lắng, không biết nàng thăm tính toán gì.

“Hả?”

“Chuyện kia... Có phải nàng đã tính gì rồi không?” Hắn kéo nàng, nhìn vào ánh mắt nàng, hỏi.

“Chàng đừng lo lắng!” Nàng khẽ cười nói, “Ta không tính gì cả...”

“Thật sao?”

Nàng gật gật đầu, cười nói: “Đương nhiên là thật, mấy ngày nay thương thế của Vương giáo đầu cũng tốt hơn rồi, việc này hắn cũng có cách riêng, ta cần gì xen vào.”

Nghe nàng nói vậy, hắn cũng nửa tin nửa ngờ, lại thấy nàng nhẹ nhàng thoải mái, ý cười trong trẻo, đành không hỏi nữa.

Hôm sau, hắn bắt đầu hối hận sao không hỏi rõ ràng, cả ngày nay nàng chưa từng xuất hiện.

“Đại thiếu gia! Người ở khách sạn nói Ninh cô nương đi ra ngoài với Hàn gia, không biết đi đâu.” Ngưu tổng quản nhanh chóng đi đến khách sạn, rồi vội vàng về trả lời.

Đi cùng Hàn Chương, chắc sẽ không có việc gì đâu. Hắn miễn cưỡng an ủi mình.

Rồi một ngày, đến gần hoàng hôn, nàng vẫn không thấy bóng dáng.

Ngưu tổng quản áp úng đứng ở cửa: “Thật ra Hàn gia trở lại rồi, nhưng mà, hắn nói Ninh cô nương tình cờ gặp sư huynh đồng môn, mời cô ấy đi Thường Châu, chậm thì ba, năm ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng... sẽ về.”

Thấy sắc mặt của Nam Cung Nhược Hư càng ngày càng khó coi, giọng Ngưu tổng quản cũng càng ngày càng nhỏ, chỉ sợ Ninh cô nương đi không từ biệt sẽ làm đại thiếu gia đau lòng... Nhưng hắn không biết, sắc mặt Nam Cung Nhược Hư tái nhợt, lại là vì biết Ninh Vọng Thư nhất định không đi lâu như vậy mà không báo ình một tiếng.

Nàng, nhất định đã xảy ra chuyện rồi!

Nhưng hắn không biết nàng ra sao?

“Lão Ngưu,” Hắn cố gắng bình tĩnh lại, “Mau chuẩn bị xe! Ta muốn gặp Hàn nhị gia.”

Ngưu tổng quản vội la lên: “Đại thiếu gia... Không bằng, không bằng mời Hàn nhị gia đến đây.”

“Không, lão chuẩn bị xe đi!”

Hắn trầm giọng nói.

Đến gần nơi làm trái tim hắn càng lúc càng đau.

49. Chương 48

Chương 48

Bấy giờ Hàn Chương đang ở trong khách điểm gấp đến độ xoay vòng quanh, trà đã uống bốn, năm bình rồi, nhưng vẫn không nghĩ ra cách gì cả.

Thật ra hắn cũng không biết Ninh Vọng Thư đang ở đâu!

Hôm qua hắn đến Thái Hồ thủy trại chúc thọ, Ninh Vọng Thư giả làm gã sai vặt, cầm thọ lễ, cùng lên vào. Sau đó hắn bị ép uống rượu, nàng liền lặng lẽ lên vào thủy trại, hai người mất liên lạc.

Đến tối, Hàn Chương cáo từ, về khách sạn lại phát hiện Ninh Vọng Thư chưa về, lo nàng gặp chuyện không may, đành lên lại quay lại thủy trại tìm hiểu. Tuy công phu quyền cước của hắn rất cao, nhưng khinh công chỉ là dạng thường, lại không quen đi đêm, cho nên chỉ dám tìm ở mấy sân bên ngoài, không dám vào sâu, cũng chẳng tìm ra manh mối gì.

Hắn đành phải về khách sạn, đợi tiếp một ngày, vẫn không có tin tức của Ninh Vọng Thư, mà Ngưu tổng quản lại đến đây. Biết Nam Cung Nhược Hư là tâm can bảo bối của Ninh Vọng Thư, lại mang bệnh trong người, đương nhiên hắn không dám nói thật, đành phải thuận miệng nói vài câu lấp liếm.

Nào biết Ngưu tổng quản mới về không đến nửa canh giờ, Nam Cung Nhược Hư đã đứng trước cửa phòng hắn.

“Hàn đại hiệp!”

Giọng nói hắn không cao, cúi đầu trầm giọng, ánh mắt lại nhìn Hàn Chương chằm chằm, “Nàng đang ở đâu?”

“Nam Cung công tử, huynh ngồi xuống trước đã.” Hàn Chương bị hắn nhìn đến sợ, lại thấy sắc mặt hắn trắng bệch, cuống quýt mời vào trong, miệng nói lung tung, “Hai chữ đại hiệp thật sự không dám nhận, tuy Hâm Không đảo Ngũ thử chúng ta có chút tiếng tăm trên giang hồ, nhưng mà...”

Nam Cung Nhược Hư ngắt lời hắn: “Ta chỉ muốn biết nàng có chuyện gì?”

Hàn Chương miễn cưỡng cười nói: “Không phải ta đã nói cho Ngưu quản gia sao, Ninh cô nương rất tốt, không có việc gì! Nó tình cờ gặp sư huynh đồng môn, đưa nó đi Thường châu một chuyến, chậm thì ba, năm ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng sẽ lại.”

“Nàng đi cũng vị sư huynh nào?”

“... Đi cùng đại sư huynh.” Hàn Chương vội vã nói.

Nam Cung Nhược Hư lắc đầu: “Không đúng, hôm qua nàng mới nói qua với ta, đại sư huynh của nàng đi đến núi Côn Luân, sao lại đột nhiên đến Cô Tô?”

“À, đúng đúng đúng, đúng là đại sư huynh của nó phải đi Côn Luân, kia là nhị sư huynh, ta nhất thời lanh mồm lanh miệng, khi nãy là nhầm, hắc hắc hắc hắc...” Hàn Chương vội vàng sửa lời.

“Khi nãy ta cũng nói sai rồi, đi Côn Luân hẳn là nhị sư huynh mới đúng.” Hắc thần nhiên nói.

Hàn Chương ngẩn ra, lập tức hiểu mình bị lừa dối.

“Thật ra nàng ở đâu?” Nam Cung Nhược Hư nhìn Hàn Chương chằm chằm, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trời ơi! Ta cũng muốn biết đây!” Hàn Chương hét cách, biết không thể gạt được hắn, phiền não vò đầu nói, “Từ hôm qua ta đã không gặp nó rồi, đang tìm hiểu tin tức của nó.”

“Nhưng hôm qua, nàng cùng huynh ra ngoài.”

“Ta đi chúc thọ Ngu lão gia, nó giả làm gã sai vặt của ta, trà trộn vào. Nó chỉ nói là muốn nhìn thử, ta nghĩ chắc là sẽ không có chuyện gì, ai biết nó vào rồi mà chưa thấy ra...”

Quả nhiên có liên quan tới Thái Hồ thủy trại, giống như hắn đoán.

Nam Cung Nhược Hư thở sâu, quyết tâm kìm nén hoảng loạn trong đầu, nhưng không cách nào khống chế được tâm mạch mạnh mẽ, trên trán đã chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Đại thiếu gia!” Ngưu tổng quản ở bên mà lòng nóng như lửa đốt, sợ hắn đột nhiên có chuyện gì.

Hàn Chương vội nói: “Hôm qua ta uống rượu ở đó, cũng tìm kiếm một lần, vẫn không thấy có gì lạ bên trong. Nếu nó có đánh nhau với người khác, không có chuyện không có chút động tĩnh như vậy.”

“Chuyện trên giang hồ, ta không hiểu lắm.” Nam Cung Nhược Hư nhẹ giọng hỏi, “Ví dụ như nàng bị người của thủy trại phát hiện, sẽ xử trí nàng như thế nào?”

“Nếu là tiểu tặc bình thường, cũng chỉ giáo huấn một chút. Ta chỉ lo là, Ngu Thanh vốn có mâu thuẫn với nó, nha đầu kia tâm ngoan thủ lạt, nếu Ninh cô nương là đệ tử của nó...” Hàn Chương dừng một chút, bởi vì Ngưu tổng quản đứng cạnh hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, ra hiệu hắn đừng nói thêm nữa.

“Vị Lưu Tư Ngụy Lưu Đường chủ kia ở đâu?” Nam Cung Nhược Hư lẳng lặng hỏi, hẳn biết mục tiêu của Ninh Vọng Thư là Lưu Tư Ngụy.

“Cả ngày hắn giúp Ngu lão tiếp khách, ta tận mắt nhìn thấy, hẳn là không rảnh để ý chuyện này.” Hàn Chương có hơi căng thẳng nhìn hắn, sợ mình nói gì sai.

Lúc này môi Nam Cung Nhược Hư cũng bắt đầu trắng, dường như Ngưu tổng quản không dám chớp mắt mà nhìn hắn, sợ hắn đột nhiên phát bệnh.

“Hàn nhị gia,” Hắn gắng sức cử động cơ thể, biết không hỏi thêm được gì từ chỗ Hàn Chương, “Nếu nàng trở về, phiền ngài cho người nhắn lại cho ta! Có được không?”

“Đương nhiên, đương nhiên!” Hàn Chương vội nói.

“Đa tạ! Cáo từ.”

Hàn Chương nhìn người này khó khăn đi ra ngoài, lúc xuống lầu chân trái đặc biệt khó cử động, đã như vậy, Ngưu tổng quản vẫn không dám bước lên nâng, cho nên hắn đi khá chậm. Nhưng hắn vẫn từ từ đi xong đoạn đường ngắn ngủi này, biến mất trước cửa khách sạn.

“Đúng là nha đầu không chọn nhầm người.” Hàn Chương thầm nghĩ.

50. Chương 49

Chương 49

Về lại Mặc Cách cư, Nam Cung Nhược Hư nhiều lần dặn dò Ngưu tổng quản, buổi tối nếu có người đến phải lập tức báo cho hắn, không cần báo khoản hắn ngủ hay không.

Thật ra có người đến hay không, hắn không biết.

Nếu nàng bình yên trở về, như vậy có lẽ nàng sẽ tự mình đến.

Hoặc là nếu nàng bị thương, không đến được.

Hoặc là nghiêm trọng hơn cả bị thương...

Nghĩ như vậy, Nam Cung Nhược Hư cảm thấy tim đập mạnh, mạnh mẽ đến mức dường như hắn không thể tự kiềm chế, chỉ có thể nằm yên, gắng sức không nghĩ đến chuyện này nữa.

Đêm nay, hắn nằm bất động trên giường, nghe gió thổi vào lá trúc một đêm, sần sật, rất giống tiếng bước chân, nhưng không phải.

“Đại thiếu gia!” Trời vừa sáng, Tiết đại phu liền chạy lại đây, Ngưu tổng quản thấy một đêm không ai đến, sợ hắn lo âu quá mức, cuống quýt mời Tiết đại phu.

Nam Cung Nhược Hư nửa tựa vào giường, thản nhiên cười nói: “Ta không sao đâu.”

“Đại thiếu gia, từ ngày đầu tiên ta vào phủ, ngài vẫn luôn nói câu đó.” Tiết đại phu nhìn khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của hắn, con mắt thâm sâu, không khỏi thở dài, “Cơ thể của ngài, chẳng lẽ ngài còn không rõ sao.” Tay duỗi ra, muốn bắt mạch cho hắn.

Nam Cung Nhược Hư nhẹ nhàng rút tay, hắn biết bây giờ mạch không ổn, không muốn để Tiết đại phu bắt mạch.

Suy nghĩ của hắn, Tiết đại phu sao có thể không biết, vội la lên: “Ngài không tự thương chính mình, nếu khi Ninh cô nương trở về thấy được, cô ấy sẽ không đau lòng sao! Ngài không vì mình, cũng phải vì cô mà nghĩ lại. Ngài chỉ biết lo lắng cho cô ấy, chẳng lẽ ngài không biết cô ấy rất quan tâm ngài.”

“Tiết đại phu...” Lúc này Nam Cung Nhược Hư mới từ từ vươn tay, “Hôm nay ta có việc phải làm, bất luận như thế nào, ngài đừng cản ta.”

“...” Tiết đại phu nín thở bắt mạch, mặt mày nhú chặt, “Đại thiếu gia! Bây giờ ngài thấy thế nào? Ngực đau không?”

“Ta không sao.”

Tiết đại phu thở dài, biết mình không thể làm hắn đổi ý, đành phải nói: “Khi nãy ngài nói hôm nay ngài có việc, là...”

“Ta muốn ra ngoài một chuyến!”

“Không thể! Tuyệt đối không thể!” Hắn vội la lên, “... Bây giờ tâm mạch của ngài cực kỳ loạn, chỉ cần một chút sai sót sẽ phát bệnh, chỉ sợ ảnh hưởng tới tính mạng.”

Nam Cung Nhược Hư chỉ nhìn hắn, hồ hững cười nói: “Ta biết, nhưng lần này không đi không được.”

“Có chuyện gì thì chờ nhị thiếu gia về rồi bàn bạc, đợi thêm một ngày nữa thôi, nhị thiếu gia sẽ về.”

“Nhiều một ngày, nàng sẽ thêm một phần nguy hiểm.” Nam Cung Nhược Hư muốn đứng lên, nhưng đầu óc choáng váng chóng mặt, chỉ có thể nằm lại lên giường, “Nay nàng không có chút tin tức, sao ta có thể an tâm.”

“Ngài muốn đi đâu?”

“Hôm nay là ngày thọ yến cuối cùng của Ngu lão gia, ta đi xem chút náo nhiệt.”

Tiết đại phu lập tức bóp kinh huyệt: “Ngài muốn đi chỗ như vậy!”

Chưa nói đại thiếu gia chịu không nổi cái loại không khí ồn ào đó, cho dù chịu được, nơi này đủ mọi loại người, cái gì tam giáo cửu lưu đủ cả, Nam Cung Nhược Hư bị bệnh đã lâu, dung mạo hành động đều khác người, đi đến chỗ như vậy, nếu gặp người vô lễ, người ta chỉ trở là không tránh được.

“Ngài tội gì phải làm khổ mình...” Hắc thở dài.

“Sao lại là khổ, ” Nam Cung Nhược Hư mỉm cười, “Chỉ là đi một chuyến thôi. Thái Hồ thủy trại coi như là bang phái có thể diện ở Cô Tô, Lễ Bình không ở đây, nếu để người khác đi, sợ là không tương xứng với chuyện của Ngu lão, càng không nói đến chuyện khác... . Bây giờ là giờ nào?”

“Giờ Thìn hai khắc.”

Giờ Thìn: 7 đến 9 giờ, giờ Thìn hai khắc: 7.30.

Hắn gật gật đầu, giấy dựa đứng dậy, Tiết đại phu tiến lên đỡ lấy, rồi giúp hắn khoác thêm quần áo.

“Ta biết ta ngăn không được ngài,” Tiết đại phu biết rõ vị trí của Ninh Vọng Thư trong lòng hắn, đành phải nói, “Nhưng có hai chuyện, ngài nhất định phải đồng ý với ta.”

Nam Cung Nhược Hư lặng lặng nhìn hắn, chờ hắn nói điều kiện.

“Thứ nhất, ngài uống thuốc xong mới được ra ngoài; thứ hai, dù ngài đi đâu, lão nhân ta cũng phải đi theo.”

Nghe vậy, hắn bắt đầu dĩ cười cười, xem như đồng ý.

“Lão Ngưu!” Hắn nhìn ra cửa gọi tổng quản vào, thấy lão tổng quản cũng mang vẻ mặt mệt mỏi, chỉ sợ cũng một đêm không ngủ, lo lắng nghĩ ngợi đến bình minh, trong lòng không nở, “Có Tiết đại phu đi theo ta, không có việc gì, lão Ngưu lão cũng đừng làm mất khổ.”

“Tiểu nhân không dám!”

“Vậy cho người chuẩn bị xe đi, rồi chuẩn bị một phần hậu lễ, đừng làm thọ lễ. Lão Ngưu lão xem rồi chuẩn bị, ta có việc muốn nói với ngu lão bang chủ, thọ lễ không thể nhẹ.”

“Tiểu nhân biết, sẽ đi chuẩn bị.” Ngưu tổng quản thở dài, vội vàng đi ra.

51. Chương 50

Chương 50

Tiết đại phu nhìn chằm chằm Nam Cung Nhược Hư ăn điểm tâm, nhìn hắn uống thuốc xong, mới theo hắn ra ngoài.

Xe ngựa đi chậm rãi, tuy xa phu đã cực kỳ cẩn thận, nhưng xóc nảy là không thể tránh được. Thái Hồ thủy trại ở ngoại thành Cô Tô, bên cạnh Thái Hồ, đường khá xa. Nhưng xe còn chưa ra khỏi thành, sắc mặt Nam Cung Nhược Hư đã xanh, từng cơn mất hoa lập đến.

“Đại thiếu gia!” Tiết đại phu nhìn hắn như vậy, lại bắt mạch cho hắn, vội la lên, “Bộ dáng ngài như thế nào này thì sao có thể đi đến thủy trại?”

“Không sao, ta có thể chịu đựng được.”

Nam Cung Nhược Hư miễn cưỡng nói, trong ngực hắn đầy buồn bực, trọc khí cuộn cuộn, rất muốn nôn ra, đều bị hắn cố gắng áp xuống.

Trọc khí: khí bẩn.

Tiết đại phu hết cách, đành phải giúp hắn xoa bóp huyết đạo kinh mạch, giúp hắn phun trọc khí ra, tuy là gãi không đúng chỗ ngứa, nhưng bây giờ chẳng còn cách nào khác.

“Đa tạ...”

“Ngài nhắm mắt điều tức đi, đừng nói nữa.”

Ngón tay gầy yếu bấu chặt vào bệ cửa xe, môi mỏng mím lại, Nam Cung Nhược Hư cố gắng chịu từng đợt choáng váng hoa mắt như dời sông lấp biển, không cho phép bản thân ngất đi. Y thuật của Tiết đại phu quả nhiên thâm sâu, một đôi tay nhuần nhuyễn, lướt qua huyết mềm nhẹ như gió, nhưng mà tại sao, hắn lại hy vọng đây là một đôi tay khác, đôi tay mềm mại kia.

Nửa canh giờ về sau, cuối cùng xe cũng ngừng lại.

Chưa xóc màn xe lên, đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, Nam Cung Nhược Hư khẽ nhú mày, Tiết đại phu giúp hắn từ từ xuống xe.

Sớm có gã sai vặt cầm thiệp mời, chạy trước thông báo.

“Đại công tử Nam Cung Nhược Hư của Nam Cung thế gia, kính chúc Ngu lão bang chủ phúc thọ lâu dài!”
Ti lễ trước cửa thủy trại lớn tiếng đọc tên trên thiệp.

Lập tức tiếng thảo luận trong phòng nổi lên bốn phía, nhao nhao thảo luận vị Đại công tử Nam Cung thế gia chưa từng nghe tới, ngay cả Ngu lão bang chủ cũng hơi kinh hãi, tuy hắn biết Nam Cung Lễ Bình còn có một vị đại ca, nhưng có hơi thần bí, không lộ diện, sao lại đột nhiên đến chúc thọ.

“Tư Ngụy! Xem thử!” Hắn nói Lưu Tư Ngụy bên người.

“Vâng!”

Lưu Tư Ngụy hiểu ý hắn, bước nhanh ra cửa, vừa lúc gặp Nam Cung Nhược Hư đi vào.

“Thì ra là hắn!” Lưu Tư Ngụy lập tức nhớ tới bọn họ từng gặp trên thuyền của Lâm gia, không khỏi nghi ngờ, “Hắn không phải là họ hàng xa của Nam Cung gia sao?” Lại thấy bộ dáng của Nam Cung Nhược Hư, vậy mà tiêu tụy hơn ngày trước vài phần, như là bệnh ngày càng nặng.

Ánh mắt Lưu Tư Ngụy di chuyển, lại nhìn thấy Ngưu tổng quản theo hầu bên cạnh. Hắn là đại tổng quản Nam Cung thế gia, đương nhiên Lưu Tư Ngụy có quen, nay thấy hần hầu hạ Nam Cung Nhược Hư rất cẩn thận, lập tức hiểu cho dù Nam Cung Nhược Hư không phải đại thiếu gia Nam Cung thế gia, thân phận nhất định không thấp.

“Từ ngày chia tay trên thuyền, đã hơn tháng, Lưu Đường chủ biệt lai vô dạng?” Nam Cung Nhược Hư cười nhạt.

Biệt lai vô dạng: hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay.

“Nam Cung công tử! Mời vào trong!”

Lưu Tư Ngụy vừa mời vào, vừa cười nói: “Ngày ấy ta đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, sao Nam Cung công tử chỉ nói mình là họ hàng xa của Nam Cung gia?”

“Ta không quản chuyện gì, ở nhà cũng là một phế nhân, nói hay không cũng không khác nhiều lắm.”

Lúc này bọn họ đã vào bên trong, không ít người tò mò nhìn vị Đại công tử Nam Cung thế gia chưa từng lộ diện. Thấy thần sắc hần bệnh tật tiêu tụy, đi đường khập khiễng khó khăn, lập tức chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thái Hồ thủy trại là bang phái giang hồ, đương nhiên có rất nhiều huynh đệ đều là người buôn bán theo đường thủy tới chúc thọ, ngày thường thô lỗ quen rồi, nói chuyện cũng không chút kiêng kị.

“Đại công tử Nam Cung thế gia, không phải Nam Cung Lễ Bình sao? Hắn là ai vậy?”

“Nam Cung thế gia cũng đến chúc thọ, mặt mũi Ngu lão gia cũng không nhỏ mà!”

“Nam Cung Nhược Hư là ai? Sao chưa từng nghe gì về người này?”

“Nghe nói hần là đại ca của Nam Cung Lễ Bình, sao lại có cái dạng này?”

...

“Mẹ ơi, chú ấy là người què!” Có một bé trai đi đến ghé trên, chỉ vào hần nói.

Giọng con nít có hơi thanh thúy vang dội, mọi người nghe vậy, đều cười rộ lên, tiếng cười này tuy không có ác ý gì, nhưng trong lòng mọi người đều thầm nhủ: Thì ra Đại thiếu gia Nam Cung thế gia có bộ dạng thế này, khó trách hẳn không ra ngoài.

Ngưu tổng quản tức giận quét một vòng, rồi nhìn phía đại thiếu gia, sợ hãi khó chịu. Nam Cung Nhược Hư chỉ cười nhẹ, sóng lớn mà không sợ hãi tiếp tục đi, tuy mặt trắng như tờ giấy, nhưng không có chút biểu tình buồn bực nào.

Ngưu lão bang chủ nhìn thanh niên này chậm rãi đi tới, tuy hành động không dễ dàng, nhưng vẻ mặt khí độ cũng là bất phàm. Hẳn là người từng trải, quen không biết bao người, biết không thể khinh thường, thì tự mình đứng dậy ra đón.

“Lão phu chỉ là nhân vật nhỏ, vậy mà được Nam Cung công tử đích thân đến chúc, thật không dám nhận!”

“Ngày thọ của lão bang chủ, văn sinh đến muộn, mong có thể bỏ qua.”

52. Chương 51

Chương 51

Ngưu lão bang chủ thấy Nam Cung Nhược Hư mồ hôi đầy đầu, thầm khó hiểu, nhưng hẳn không biết từ gian ngoài đi vào, với người bình thường chỉ là ba mươi bước, còn với hẳn, là chuyện rất gian nan, mỗi bước như đạp trên sóng lớn, không biết phải dùng bao nhiêu sức lực mới giữ vững cơ thể.

Tiết đại phu bên cạnh thoáng thấy hẳn nắm chặt tay trong tay áo, dường như muốn ngăn mồ hôi, đã biết là hẳn đang cố nén đau đớn, trong lòng khe thở dài, nhưng không có cách nào cả.

“Nam Cung công tử mời ngồi!” Ngưu lão bang chủ dẫn Nam Cung Nhược Hư tới bàn chính, vị trí của Nam Cung thế gia trong thương giới ở Cô Tô là hết sức quan trọng, đương nhiên hẳn phải tiếp đãi như thượng khách.

Nam Cung Nhược Hư không ngồi, nơi đây nhiều người hỗn loạn, còn có mùi rượu gắt mũi, hẳn chỉ cảm thấy từng cơn choáng váng, biết rõ không kéo dài được lâu, thật sự không có cách nào dùng tiệc.

“Lão bang chủ, văn sinh mạo muội, có việc muốn thương lượng, có thể nói chuyện một chút không?” Hẳn lịch sự nói.

Ngưu lão bang chủ giật mình, nghĩ nhầm thành hẳn muốn bàn chuyện buôn bán với bốn bang, liền cho Lưu Tư Ngụy thay hẳn đãi khách, còn mình thì đi cùng Nam Cung Nhược Hư tới một cái đình cạnh hồ nước.

Hai người ngồi vào chỗ, hạ nhân bưng trà và điểm tâm lên. Nam Cung Nhược Hư nói Ngưu tổng quản trình thọ lễ lên...

“Đây là bộ Tiên nữ nâng đào chúc thọ mười sáu món do Định Diêu làm!” Ngưu tổng quản mở hộp gấm thứ nhất, cười nói. Định Diêu chuyên làm đồ cho cung đình, chỉ có một phần rất nhỏ lưu lạc dân gian, mà bộ đồ sứ này tinh xảo khéo léo, phía trên khắc hoa rất sống động, còn viền bạc ở mép, càng thêm trân quý.

Định Diêu: một làng gốm nổi tiếng

“Sáu mươi bánh Vạn thọ long nha!” Hộp thứ hai mở ra, hương trà xông vào mũi, bên trong là cống trà danh phẩm, chính là cái gọi là “Cổ vàng mà không có trà”, vô cùng quý giá.

Vạn thọ long nha: một loại cống trà nổi tiếng thời Tống.

“Xả lợi ngân tháp!”

Đây là món quý nhất trong ba phần quà, tháp bạc mười hai tầng sáu cạnh, được làm hoàn toàn từ bạc trắng, bên trong còn có tượng Phật Thích Ca ngồi trên hoa sen, phía sau có vòng che, hai bên còn có đồng tử hầu hạ. Không nói cái khác, chỉ nói kỹ thuật đã là vô cùng khéo léo, là trân phẩm hiếm có.

Khi Ngưu tổng quản trình lễ vật lên hết, thấy Ngưu lão bang chủ vô cùng hớn hởi, Nam Cung Nhược Hư mới mở miệng nói: “Một chút lễ mọn, không thể hiện hết sự tôn kính, mong lão bang chủ vui lòng nhận cho.”

“Công tử thật sự quá khách khí!”

Thấy hần mang tới đều là vật quý, Ngưu lão bang chủ rất cao hứng nhưng không khỏi nghi hoặc, Thái Hồ thủy trại không quá thân thiết với Nam Cung thế gia, sao hần vừa ra tay đã rộng rãi vậy?

“Thật không dám giấu diếm, văn sinh mạo muội đến nhà, thật ra là có việc muốn nhờ.”

“Công tử khách khí! Có chuyện gì cứ việc nói, nếu bọn bang có thể làm được, lão phu tất nhiên sẽ cố hết sức.” Ngưu lão bang chủ cười nói, hần sảng khoái như thế, không chỉ vì chuyện thọ lễ, mà là nếu có thể nhờ chuyện này mà thân thiết với Nam Cung thế gia, đương nhiên sẽ có lợi ích rất lớn trong việc buôn bán của thủy trại về sau.

Nghe hần nói như vậy, Nam Cung Nhược Hư chỉ nói: “Ta có vị bằng hữu, ngày hôm trước đến đây, nhưng vẫn chưa về. Nếu nàng có chỗ đặc tội, văn sinh thay nàng thỉnh tội với bang chủ trước, mong lão bang chủ...”

“Khoan đã...” Ngưu lão bang chủ nghe mà chẳng hiểu sao, “Ý công tử là bằng hữu của ngài đang ở chỗ lão phu?”

Nam Cung Nhược Hư gật gật đầu: “Đúng vậy, người đi cùng với nàng nói đi đến đây sẽ gặp được nàng. Hơn nữa, theo ta được biết, hình như lúc trước lệnh thiên kim có chút hiểu lầm với nàng.”

“Ngưu Thanh!” Ngưu lão bang chủ trầm mắng, phàm là người có quan hệ với đứa con gái này, tám phần là không có chuyện tốt, quay đầu phân phó hạ nhân bên cạnh: “Đi gọi nha đầu Hương Cầm đến cho ta, lên làm.” Hương Cầm là nha đầu đã hầu hạ Ngưu Thanh từ nhỏ, nếu là Ngưu Thanh bắt người, nha đầu kia hẳn sẽ biết.

Sau một lát, một tiểu nha đầu nhìn khá lanh lợi bị dẫn đến, cung kính nói: “Lão gia!”

“Ta hỏi ngươi, mấy ngày nay tiểu thư làm gì?”

“Tiểu thư nói bên ngoài ồn ào, cô không thích, mấy ngày nay đều ở trong phòng... thêu hoa.”

“Thêu hoa?” Ngưu lão bang chủ thở dài, “Nó học thêu hoa từ khi nào?”

“Bẩm lão gia, tiểu thư mới học được vài ngày.” Tiểu nha đầu cười nói.

Nam Cung Nhược Hư bên cạnh thấy rõ ánh mắt tiểu nha đầu này lóe lên, hiển nhiên là không nói thật, trong lòng lo lắng, chỉ sợ quả thực Ninh Vọng Thư đang chịu khổ trong tay Ngưu Thanh.

“Đại thiếu gia!” Tiết đại phu theo hầu thấy sắc mặt hần xanh trắng, nhịp thở nhanh dần, không để ý Ngưu lão bang chủ ở bên, vội vàng giúp hần thư giãn kinh mạch.

Nam Cung Nhược Hư bỏ tay hần ra, cười yếu ớt, nói với Ngưu lão bang chủ: “... Bệnh tật phá hoại cơ thể, làm ngài chê cười rồi.”

Thấy thế, Ngưu lão bang chủ hiểu người hần muốn tìm đương nhiên vô cùng quan trọng với hần, nếu không hần với cơ thể như vậy thì không nên ra ngoài.

“Thật ra tiểu thư đang làm gì? Nếu ngươi không nói thật, cẩn thận da ngươi đi!” Ngưu lão bang chủ lạnh lùng nói, dọa tiểu nha đầu run run.

“Bẩm, bẩm lão gia... Tiểu thư nói nếu nô tỳ dám tiết lộ một chữ, cô sẽ bóc da nô tỳ.”

“Nếu ngươi không nói thật, ta lập tức bóc da ngươi ra!”

“Vâng vâng vâng... Tiểu thư đang giấu một người trong phòng!”

“Là ai?” Ngưu lão bang chủ nghĩ Ngưu Thanh giấu nam nhân trong phòng, giận dữ nói.

“... Là một cô nương trẻ, nhìn khá đẹp.”

53. Chương 52

Chương 52

“Cô nương trẻ?” Ngu lão bang chủ ngạc nhiên nói, quay đầu nhìn Nam Cung Nhược Hư, thấy hần nóng nảy sốt ruột, hiển nhiên rất có thể cô nương đó là người hần muốn tìm.

“Nàng... Nàng có khỏe không?” Đường như ngay cả thở cũng là việc rất khó khăn với Nam Cung Nhược Hư. Tiểu nha đầu lén nhìn hần, thấy người này gấp đến độ sắc mặt xanh trắng, lập tức sợ tới mức ấp úng không dám nói.

“Hỗn trưởng này! Nói mau, Ngu Thanh giấu người ta trong phòng làm gì?” Ngu lão gia tử rất đau đầu, dưới gối có một nữ nhi như vậy, được mình chiều chuộng đến hỏng rồi, làm việc chẳng có một chút quy củ nào.

“Tiểu thư, tiểu thư... Cô, cô đánh gãy chân cô nương kia!”

“...”

Nam Cung Nhược Hư nghe vậy, tay cầm trà đột nhiên run lên, bát trà rớt xuống, nước văng khắp nơi.

“Cái gì!” Ngu lão bang chủ giận dữ nói, “Đang êm đẹp, sao đột nhiên đánh gãy chân người ta?”

“Nô tỳ cũng không biết! Tiểu thư rất hoảng hốt, có mời đại phu đến khám, nhưng cô nương kia vẫn hôn mê bất tỉnh. Tiểu thư sợ làm phiền lễ mừng thọ của lão gia, không dám lộ ra, cho nên... Đành phải giấu ở trong phòng.”

“Ồ nháo hồ nháo!” Ngu lão bang chủ nói, “Nha đầu ngốc, làm người ta bị thương còn giấu đi làm gì!”

“Lão bang chủ, ta có thể đi gặp vị cô nương kia không? Không biết nàng có phải là bằng hữu tại hạ không?” Nam Cung Nhược Hư nén đau lòng, vẫn lễ phép nói với Ngu lão bang chủ.

“À... Đường nhiên đương nhiên.” Hần cúi đầu đá Hương Cầm một cái, “Hỗn trưởng này, còn không mau dẫn đường.”

“Vâng, vâng.” Tiểu nha đầu vội vội vàng vàng đứng lên, sợ hãi nhìn Nam Cung Nhược Hư, “Mời công tử theo nô tỳ.”

Tiết đại phu bước lên đỡ Nam Cung Nhược Hư đứng lên, người sau vừa đứng, chân mềm vô lực, thân mình nhoáng lên một cái, dường như muốn ngã xuống.

“Đại thiếu gia!” Tiết đại phu đỡ hần, thấy mạch hần đập loạn xạ, lại thấy hần yếu ớt mà cố gắng đến tận đây, vội vàng an ủi, “Ngài không cần quá lo lắng, có lão phu ở đây, Ninh cô nương nhất định không có việc gì.”

Nam Cung Nhược Hư khép mắt, khẽ gật đầu — nàng tuyệt đối không thể có chuyện!

Theo tiểu nha đầu vòng vòng rẽ rẽ đến sau tiểu lâu của Ngu Thanh, dù sao cũng là khuê phòng con gái, người ngoài không tiện vào, Ngu lão bang chủ sai Hương Cầm đi vào thông báo trước.

Hương Cầm chỉ vào một lát, Ngu Thanh đã đi xuống như gió cuốn, thấy phụ thân và Nam Cung Nhược Hư đều ở dưới lầu, sắc mặt không tốt, lập tức lắp bắp nói: “Phụ thân, các vị, các vị... Sao lại đến đây?”

“Thanh Nhi! Ta hỏi con, con đã làm gì cô nương kia?”

“Cô nương gì chứ... Phụ thân người nói cái gì, làm gì có cô nương nào...” Ngu Thanh lườm Hương Cầm, tiểu nha đầu cúi đầu không dám nhìn nàng.

“Còn dám dối ta! Người đã làm người ta bị thương, không chữa trị cho tốt, còn muốn giấu người...”

Ngu Thanh uất ức nói: “Con đã mời đại phu đến chữa rồi.”

“Còn không dẫn chúng ta lên xem...” Ngu lão bang chủ nhắc chân muốn đi vào trong.

“Hắn...” Ngu Thanh đã nhận ra Nam Cung Nhược Hư, đưa tay muốn cản, bất mãn nói: “Hắn không được đi lên.”

“Vị cô nương mà người làm bị thương rất có thể là bằng hữu vị công tử này, đương nhiên hắn muốn lên!”

Ngu lão bang chủ không để ý nữ nhi ở bên dặm chân, dẫn Nam Cung Nhược Hư lên lầu.

Tiểu lầu này, rường cột chạm trổ, kiến trúc tinh xảo, không chỉ trên cầu thang và bậc thang được khắc thành những đóa hoa sen lớn rất sống động, lại còn dùng sơn dầu vẽ lên, ngay cả trên tay vịn cũng được dùng nước sơn vàng vẽ nhiều đóa sen nhỏ tinh tế, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, hào quang chói mắt, cho thấy Ngu lão bang chủ vô cùng sùng ái hòn ngọc quý trên tay.

Nam Cung Nhược Hư không chút thưởng thức, từng bước từng bước khó khăn đi lên.

Tiết đại phu ở bên thấy sắc mặt hắn trắng như tro, hiển nhiên là khí huyết không đủ, sau lần cố gắng này đã là nỗ lực hết đà, nếu thấy người bị thương quả thật là Ninh cô nương, không biết sẽ ra sao... Hắn (Tiết đại phu) hối hận không thôi, sớm biết như vậy sẽ phản đối hắn (Nam Cung Nhược Hư) ra ngoài, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Khó khăn đi hết hơn mười bậc thang, đến trên lầu, đập vào mắt là một người nằm trên tháp gần cửa sổ, mái tóc như mây, rối tung trong áo ngủ bằng gấm, người nọ không hề nhúc nhích.

Ngu lão bang chủ tiến lên, sai Hương Cầm vén tóc người nọ... Hé ra khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, hai mắt nhắm nghiền, nhú mày.

Căn bản không cần hỏi nàng có phải là bằng hữu hắn hay không, Ngu lão bang chủ thấy ánh mắt Nam Cung Nhược Hư nhìn chăm chú cô nương kia cũng đã biết, trong lòng thầm than, chỉ sợ bọn họ không chỉ là bằng hữu.

Nam Cung Nhược Hư đã đi tới bên cạnh tháp, mắt không chớp nhìn nàng, miệng nhẹ nhàng gọi tên nàng, tay xoa mặt nàng, bàn tay nóng như thiêu...

54. Chương 53

Chương 53

“Tiết đại phu... Nàng...”

Tiết đại phu đang bắt mạch cho Ninh Vọng Thư, nói: “Cô nương mất máu quá nhiều, hơn nữa miệng vết thương có khả năng bị nhiễm trùng.” Hắn quay đầu ra hiệu Ngu lão bang chủ tránh đi một lát, rồi mới vén chăn, muốn nhìn xem vết thương trên đùi nàng thế nào.

Chăn vừa được mở, một mùi máu tươi nồng nặc phả vào mặt, phía dưới trung y, có thể thấy đùi phải bị thương được dùng vải trắng băng lại, máu chảy ra loang lổ.

Tiết đại phu lấy tay sờ vết thương dưới xương đùi, tính cách trời sinh của người thầy thuốc, cả giận nói: “Người nào nối xương vậy, nối sai mà không biết sao!”

Ngu Thanh ở bên chợt dạ nói: “Nối xương bị sai sao? Không thể nào! Ta đã đặc biệt mời thầy thuốc đến khám rồi mà.” Thật ra nàng sợ phụ thân phát hiện, không dám gọi đại phu trong trại, chỉ sai nha hoàn ra ngoài tìm vị đại phu. Tiểu nha đầu thấy nàng vội vã, không có thời gian chạy vào thành, chỉ tìm vị hương đã lang trung ở gần đó, làm qua loa.

Tiết đại phu không muốn tranh cãi với nàng, tay xoa bóp vài cái trên đùi Ninh Vọng Thư. Ninh Vọng Thư đang hôn mê bị đau, không chịu được rên rỉ ra tiếng, Nam Cung Nhược Hư nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng, đau lòng tội lỗi.

“Đại thiếu gia, ngài đừng lo lắng, ta phải nối xương lại một lần nữa, có thể cô nương sẽ hơi đau, nhưng nếu bây giờ không nối lại như cũ, chỉ sợ sẽ muộn mất.” Tiết đại phu trầm giọng nói, thấy Nam Cung Nhược Hư nhẹ nhàng gật đầu, hần mới đưa hai tay đặt lên xương đùi...

“Rắc rắc... rắc rắc...” Từ xương vang lên hai tiếng vang nhỏ.

Ninh Vọng Thư đau hét ra tiếng, lập tức đau đến tỉnh lại, hai mắt mở ra, thấy Nam Cung Nhược Hư.

“Chàng làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế?” Nàng vươn tay vỗ mặt hần, lo lắng nói. Mới tỉnh lại, nàng hồn nhiên không biết đang ở nơi nào, trong mắt chỉ thấy một mình Nam Cung Nhược Hư mà thôi: “Chàng mệt sao... A đau!”

Cơn đau nhức trên đùi truyền đến kéo thần trí nàng trở lại, nàng nghiêng đầu nhìn qua, lại bị Nam Cung Nhược Hư chắn tầm mắt.

Hần dịu dàng nói: “Tiết đại phu đang băng bó vết thương trên đùi cho nàng, đừng vội, một lát là được.”

Nàng nhu thuận gật gật đầu, lại nhìn nhìn bốn phía, lơ mơ nhớ lại chuyện hai ngày trước: mình lên vào thủy trại tìm dây vàng áo ngọc, không nghĩ bị Ngu Thanh làm chân bị thương...

“Sao chàng lại tới đây?” Nàng nhìn hần, ngạc nhiên nói.

Nam Cung Nhược Hư mỉm cười: “Ta đến đón nàng về nhà, không tốt sao?”

Thấy hần cười, nàng nhẹn đầu, nhẹ nhàng cười: “Đương nhiên là tốt, chỉ sợ chàng mệt.”

“Cuối cùng cũng xong!” Tiết đại phu băng bó xong khe hở phào, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Nam Cung Nhược Hư, ra hiệu hần đừng lo, “Không sao đâu, có lão phu ở đây. Về nhà rồi trị cho kỹ, không tới mười ngày, lão phu bảo đảm cô nương sẽ không khác người bình thường.”

Nghe được lời này của hần, Nam Cung Nhược Hư mới yên tâm một chút, cúi đầu nhìn xuống, đau lòng không giảm tí nào, ôn nhu nói nhỏ: “Nàng ngủ một chút đi, khi nàng tỉnh lại, chúng ta sẽ về đến nhà.”

“Được.”

Nàng vốn mê mang, thần chí cũng không rõ ràng, khi này là bị đau mà tỉnh, bây giờ ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, chỉ một lát lại mê man, nhưng nắm chặt tay hần, không chịu buông ra.

“Bây giờ nàng có thể đi xe ngựa không?” Nam Cung Nhược Hư nhẹ giọng hỏi Tiết đại phu.

“Có thể, không sao đâu. Ta đã cố định chân rất tốt rồi.”

Nghe Tiết đại phu nói như vậy, Nam Cung Nhược Hư quay qua chỗ Ngu lão bang chủ, lễ phép nói: “Lão bang chủ đại lượng, mong cho phép vãn sinh đưa nàng về dưỡng thương, ngày sau sẽ dâng môn cảm tạ.”

Lời này của hần rất khéo, tuy Ninh Vọng Thư bị thương rất nặng, nhưng hần không nói đến chuyện Ngu Thanh làm Ninh Vọng Thư bị thương, nói qua nói lại đều không có ý muốn kết thù với Thái Hồ thủy trại. Ngu lão bang chủ vốn có ý kết giao với Nam Cung thế gia, lúc này mừng rỡ thuận nước đẩy thuyền, không hỏi nữa câu về nguyên nhân tại sao Ninh Vọng Thư lại bị thương, chấp tay nói: “Công tử khách khí! Dù công tử không nói, chúng ta cũng phải hỏi chỗ ở, đưa vị cô nương này về.”

“Đa tạ!”

Nam Cung Nhược Hư đang muốn bế Ninh Vọng Thư lên, Ngưu tổng quản thấy thế thì bước nhanh đến, ngồi xổm xuống, nói: “Để tiểu nhân công Ninh cô nương đi.”

Đúng vậy, dù mình có muốn cũng không bế nàng được, Nam Cung Nhược Hư chưa xót, trên mặt vẫn bình tĩnh, chỉ gật đầu. Tiết đại phu vội đỡ Ninh Vọng Thư lên lưng Ngưu tổng quản, đắp chăn gấm lên, đi xuống lầu.

Nam Cung Nhược Hư chấp tay với Ngu lão bang chủ, ý muốn cáo từ, cũng đi xuống cầu thang. Tiết đại phu muốn quay lại dìu hần, hần khoát tay, ra hiệu lo cho Ninh Vọng Thư.

Đã gần đến buổi trưa, hần vịn lan can bằng gỗ từ từ đi xuống, tảng đá lớn trong lòng đã được dỡ xuống: tuy nàng bị thương, nhưng cuối cùng hần cũng tìm được nàng, như vậy đủ rồi.

Ánh mặt trời chói mắt, ánh vàng trên lan can làm hấn choáng váng, trên bậc thang có quá nhiều hình vẽ rắc rối, làm hấn vốn hơi choáng váng đã cảm thấy hoa cả mắt, mỗi bước đi như trôi như nổi như đắm lên hoa. Hấn đành phải nhìn thẳng, muốn ổn định đầu óc, không để ý chân bước hụt...

Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, từ trên cầu thang, hấn nặng nề té xuống.

55. Chương 54

Chương 54

Bất tri bất giác đã đến Tiết Sương giáng, hương thu nồng đậm, lá trúc trong Mặc Cách cư ngày càng rơi nhiều.

Tiết Sương giáng: vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10.

Ninh Vọng Thư chậm rãi bước trên đường mòn, chân nàng được Tiết đại phu chữa, đang từ từ lành lại, tuy bây giờ đi lại có chút bất tiện, nhưng tốt hơn lúc đầu rất nhiều.

Nàng vốn muốn đi đến Mặc Cách cư, lại bị đến Ngưu tổng quản vội vàng gọi lại, nói là sườn thính có khách, hết cách, đành phải theo hấn đến sườn thính trước.

“Vương giáo đầu, thương thế của ông tốt rồi?” Nhìn thấy người tới, nàng mỉm cười nói.

Tuy không nhìn thấy vết thương trên người Vương Nhân Tương, nhưng thấy miệng vết thương trên mặt hấn vốn kết vảy nay đã bong ra, hồi phục như lúc đầu, nàng cũng vui vẻ thay hấn.

“Đa tạ cô nương còn nhớ, đã tốt rồi.” Vương Nhân Tương thấy nàng khập khiễng bước vào, đứng dậy nghênh đón: “Chân của cô nương...”

Ninh Vọng Thư cười cười: “Đã không sao rồi.”

“Cô nương rộng lượng! Chuyện lần này ta đã nghe Hàn nhị gia nói qua. Cô nương trải qua nguy hiểm như vậy, thật sự đã làm tại hạ hổ thẹn vô cùng.”

Thấy Vương Nhân Tương như thế, thật ra hổ thẹn là Ninh Vọng Thư. Nàng một lòng muốn tìm dây vàng áo ngọc, cũng không phải vì hấn. Nàng đến đây vì tìm dây vàng áo ngọc, lại bị người khác đánh cắp, đương nhiên là không phục, đi thủy trại chỉ là hứng thú nhất thời mà dừng cảm hơn thôi, bây giờ đã sớm hối hận rồi.

“Vương giáo đầu, ta thấy món bảo bối kia trong phòng Ngưu Thanh, nhưng hình như cô ta không biết lai lịch của nó, chỉ nói là Lưu Đường chủ đưa cho.” Nàng nhún mày nói, “Lưu Tư Ngụy là con rể ngầm của Ngưu lão bang chủ, nếu nói là hấn đưa, cũng là hợp tình hợp lý.”

“Ý cô là, bảo bối kia rất có thể là Lưu Tư Ngụy lấy từ trong tay Vương Thụy?”

“Có khả năng,” Ninh Vọng Thư thở dài, cười nói: “Ngưu Thanh chỉ xem nó là bảo bối bình thường, treo trên bình phong, sau lại nghe nói đã từng mặc trên người người chết gì đó, thì ghét bỏ vô cùng, chỉ sợ này hai ngày nay đã trả lại cho Lưu Tư Ngụy.”

“Lưu Tư Ngụy, nghe nói công phu của hấn không tệ?”

“Ta cũng không biết. Nếu ông muốn đi tìm hấn, nhất định phải cẩn thận.” Nàng nói, “Chỉ sợ ta không thể giúp ông cái gì.”

Vương Nhân Tương cả kinh: “Chẳng lẽ chân cô nương...”

Nghe nàng nói như vậy, hấn lập tức nghĩ vết thương của nàng khó có thể khỏi hấn.

“Không, không, không phải là vết thương.” Nàng thản nhiên cười, “Chỉ là ngày xưa ta tùy hứng quá, chưa từng lo cho hấn. Lần này, hấn vì ta...” Nàng khẽ thở dài, “Sau này, chuyện trên giang hồ, tốt cũng thế, xấu cũng vậy, ta cũng không muốn nhúng tay vào nữa, chỉ mong hấn có thể bình an.”

“Đại thiếu gia bị bệnh?”

Nàng lắc đầu, không nói lời nào.

“Nam Cung Đại thiếu gia là người tốt như vậy, chắc chắn cát nhân thiên tướng, cô nương đừng lo lắng quá.” Vương Nhân Tương an ủi nàng nói, “Nếu là chuyện tại hạ có thể giúp, cứ việc mở miệng, tại hạ tuyệt không chối từ.”

“Vậy xin tạ ơn trước.” Ninh Vọng Thư cười nói, “Bây giờ không có chuyện gì, nhưng ngày hai mươi hai tháng sau, ông nhất định phải đến uống chén rượu mừng.”

“Đại thiếu gia và cô nương... Ha ha! Thật sự chúc mừng chúc mừng!” Lúc này Vương Nhân Tương mới biết, đứng dậy vỗ tay, cười vang nói, “Tại hạ sẽ đến, sẽ đến!”

“Đa tạ.”

Tiến bước Vương Nhân Tương, Ninh Vọng Thư bước nhanh đến Mặc Cách cư, từng bước vội vàng, đang đi trên đường thì bị Tiết đại phu quát gọi lại.

“Sao nói bao nhiêu lần cũng không nghe? Thật đúng là đúc cùng khuôn với Đại thiếu gia. Chân cô chưa lành, không thể cử động mạnh, xương cốt không liền lại thì làm sao bây giờ?”

“Không phải có thần y ngài ở đây sao.” Nàng le lưỡi, cười nói.

“Cô cũng biết ta là thần y, nhưng không phải thần tiên!” Tiết đại phu vừa bực mình vừa buồn cười, “Vết thương của cô mà có chuyện gì, chỉ sợ vị bên trong kia...” Hấn chìa chìa vào Mặc Cách cư, “Không biết sẽ ra sao!”

Ninh Vọng Thư đỏ mặt, hỏi: “Chàng đã uống thuốc chưa?”

“Uống một chén, lại nôn ra nửa chén.”

Thấy nàng lo lắng sợ hãi, Tiết đại phu an ủi nói: “Đừng nóng, ngài tỉnh lại đã là rất may rồi, cứ từ từ mà trị.”

“Lần này, là ta suýt nữa đã hại chết chàng.” Nhớ lại mấy ngày trước, nàng tự trách không thôi.

“... Bây giờ không sao là tốt rồi. Sau này, đừng làm ngài lo lắng là được.”

“Bệnh của chàng, có cách trị tận gốc không?” Nàng không ôm hy vọng hỏi, thật ra trong lòng biết là nếu có biện pháp, với tài lực của Nam Cung thế gia, nhất định đã sớm chữa khỏi hấn.

Tiết đại phu im lặng thật lâu...

“Có cách đúng không?” Nhìn hấn bộ dáng, nàng vui vẻ nói.

“Mặc dù có cách, nhưng cũng như không có cách.” Tiết đại phu cúi đầu thở dài, “Đã tìm Thất điệp hòe hoa bảy, tám năm mà không tìm được, nếu tìm được, có lẽ Đại thiếu gia đã không cần chịu khổ thế này.”

“Thất điệp hòe hoa?” Lần đầu tiên Ninh Vọng Thư nghe nói loại này hoa.

“Không sai! Đại Lý từng tiến cống hoa vào cung, nhưng Nhị thiếu gia phái rất nhiều người đi Đại Lý tìm, nhưng vẫn không tìm được. Lão phu nghi ngờ hoa này vốn không có ở Đại Lý, nhưng không biết phải tìm ở đâu.”

“Tuy Đại Lý không có, nhưng là vật tiến cống, đại nội nhất định sẽ có.”

“Đại nội tuy có, nhưng để hoàng gia gì đó dùng, sao lấy ra được.”

Ninh Vọng Thư im lặng một lát, mắt lóe lên, thấp giọng lẩm bẩm: “Không hấn.”

56. Chương 55

Chương 55

Vào phòng Nam Cung Nhược Hư, thấy hắc cau mày, muốn chống người dậy... Nàng bước lên đỡ hắc, quở trách nói: “Chàng lại không chịu nằm yên, ngồi dậy làm cái gì?”

“Nằm mấy ngày, người cứng ngắt cả rồi, ta muốn ngồi một chút.” Hắc nhìn nàng, nói, “Nàng thế nào mà nói ta, Tiết đại phu nói chân nàng chưa khỏi hắc, không thể lộn xộn, sao mỗi ngày ta đều thấy nàng chạy tới chạy lui vậy?”

Ninh Vọng Thư đỡ hắc dựa vào giường, không đáp lời hắc, nhẹ nhàng vỗ về cục u to như trứng bồ câu trên đầu hắc, đau lòng nói: “Sao lại không đỡ?”

Ngày ấy khi Nam Cung Nhược Hư ngã xuống, vô ý bị đập trúng đầu, may mà không chảy máu, chỉ sưng một cục lớn. Hắc hôn mê mấy ngày, khó lắm mới tỉnh lại, Tiết đại phu không dám dùng thuốc lung tung, chỉ nói để nó từ từ bớt sưng.

“Có sao đâu,” Hắc cười nhẹ, đùa nàng: “Trên đầu Nam Cực Tiên Ông cũng có một cái cục lớn, cho nên mới nhiều phúc nhiều thọ, bây giờ ta có một cục nhỏ, nói không chừng còn có thể tích thêm ít phúc ít thọ.”

Nàng cười khanh khách nói: “Nói như vậy là chàng chê nó nhỏ.”

Hắc cười cười, vỗ vỗ bên giường ra hiệu nàng lên: “Để ta xem chân của nàng thế nào!”

“Không cần! Chàng không phải đại phu, nhìn cũng không hiểu!” Nàng lắc đầu, không đồng ý, thâm hiểu để hắc nhìn cái chân được vải trắng quấn thành một đồng, chắc chắn hắc sẽ đau lòng, chẳng bằng không để hắc xem.

“Vậy nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Nam Cung Nhược Hư cũng không miễn cưỡng, chỉ sợ nàng đứng lâu khó chịu.

Ninh Vọng Thư theo lời ngồi xuống, một cơn gió thu len vào cửa sổ, nàng mới khỏi bệnh, không tránh được chứng sợ lạnh, bèn cởi giày, nhanh nhẹn chui vào chăn của hắc...

Dù sao cũng là ban ngày, hắc thấy nàng nằm thoải mái trong lòng mình, không nói được gì, mặt lại hơi nóng lên.

“Đúng rồi, thật ra ngày ấy đã có chuyện gì? Vô công của nàng đâu kém Ngu Thanh, sao lại bị cô ta đánh gãy chân?” Hắc bình tĩnh lại, hỏi.

Nàng xấu hổ nhìn hắc, thở dài nói: “Nói ra sẽ dọa người, chàng sẽ cười ta!”

“Nàng cứ nói đi đã...”

“Ngày ấy ta giả làm gã sai vặt của Hàn nhị ca, sau khi tặng lễ thì lên vào hậu viện của trại. Đi vào mới phát hiện bản đồ Hàn nhị ca cho ta không rõ ràng, vẽ thì chẳng tốt, phòng ở phía đông và phía tây còn bị vẽ ngược.” Nàng nhẹ nhàng lật tay hắc, chơi đùa với mấy ngón tay, bất mãn nói, “Ta vốn muốn tới chỗ ở của Lưu Tư Ngụy, ai biết đi lung tung một hồi lại đến tiểu lâu của Ngu Thanh, sau đó, sau đó...”

“Sau đó làm sao?”

“Ta sợ bị phát hiện, đã nhảy từ nóc nhà xuống, đập vào mắt là dây vàng áo ngọc được cô ta treo trên bình phong. Chàng thấy dây vàng áo ngọc chưa?”

Nam Cung Nhược Hư lắc đầu.

“Dây vàng áo ngọc kia đúng là xấu mà, chỉ dùng từng khối ngọc ghép lại mà thành, tuy ngọc được chọn đều là hảo hạng, nhưng là một món đồ chỉ dùng ngọc ghép lại, rất nặng, mặc trên người nhất định vừa khó chịu vừa cứng lại vừa lạnh, không thoải mái chút nào.” Nàng cắn nhai liên miên, “Thật sự là không hiểu được, người chết cũng đã chết, sao còn bắt người ta mặc đồ như vậy, chết cũng không thoải mái, theo ta thì ăn mặc bình thường...”

“Vọng Thư!” Hắc buồn cười, ngắt lời của nàng, “Sau đó thế nào?”

“Sau đó,” Đường như nàng không tình nguyện nói tiếp, “Vây là ta bước lên lấy đồ, ai mà biết bình phong bị ta bắt cần làm đổ! Hơn nữa... Ngu Thanh còn đang tắm rửa sau bình phong, hình như cô ta đang ngủ, không có chút tiếng động nào, đương nhiên lúc ta vào đã không phát hiện.”

“Cô ấy đang tắm rửa?”

“... Ừ.”

“Cô ta nhận ra nàng?”

Ninh Vọng Thư lắc đầu thở dài: “Cứ nghĩ ta thấy những chỗ không nên thấy, hơn nữa cô ấy không nhận ra ta, liền coi ta là gã sai vặt tự tiện xông vào.”

“Người ta nghĩ nàng là nam nhân?”

Nàng xấu hổ cười.

Hắn lại cười không nổi, trầm nghĩ, nếu là như vậy, phản ứng của Ngu Thanh nhất định là rất kịch liệt.

“Bồn tắm rải rất nhiều hoa, kín đáo, dù ta có là nam nhân cũng không thấy được cái gì.” Nàng bắt mẫn nói, “Cô ấy bật dậy lấy cái bầu múc nước xông tới tạt ta, làm hoa dính đầy đầu ta, có cả hoa quế lẫn hoa cúc, làm mũi ta rất ngứa...”

“Mũi ngứa?” Hắn ngạc nhiên nói.

Nàng nhăn mặt nhú cái mũi, phiền não nói: “Ta hơi mẫn cảm với mùi hoa, bình thường không quá gần thì ổn, nếu đến gần sẽ hắt xì, trên người còn có thể nổi mẩn.”

“Thì ra là thế.” Hắn mỉm cười, nhớ kỹ, hắn chưa bao giờ ngửi thấy mùi son phấn trên người nàng, chắc là vì chuyện này, “Sau đó thì sao?”

Nàng dúm đầu vào lòng hắn, buồn bã nói: “Ta bị té!”

“Hả?” Hắn lắp bắp kinh hãi.

“Không có cách nào hết, trên mặt toàn là nước, hoa dính vào mặt, không nhìn rõ được.” Nàng ảo não nói, “Ta vốn muốn lui ra ngoài, nhưng không kịp, bây giờ vẫn không hiểu tại sao bị ngã, vị Ngu đại tiểu thư kia cầm gậy gộc đi đến.”

Mặc dù Ninh Vọng Thư đã cố gắng nói qua loa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thân thể Nam Cung Nhược Hư đã cứng đờ. Nàng vỗ vỗ ngực hắn, cười nói: “Lo lắng gì, không phải ta rất tốt sao.”

Gậy đánh xuống, tróc da gãy xương, có phải nàng đau đến ngất đi không? Hắn không nén được ôm chặt nàng vào lòng, không nên nghĩ nữa...

Thấy hắn như vậy, nàng đành phải chuyển đề tài, cười nói: “Cục u trên đầu chàng mau xẹp xuống đi, nếu không tháng sau thành thân, người ta sẽ chê cười chàng đấy.”

“Tháng sau sẽ thành hôn...” Hắn có hơi hoảng hốt.

“Sao thế! Chẳng lẽ chàng muốn đào hôn?” Nàng tỉnh nghịch nhìn hắn.

“Nếu ta đào hôn, nàng sẽ làm gì?”

“Vây... Ta sẽ trốn cùng chàng, sau đó tìm chỗ nào không người để thành thân.” Nàng nghiêm túc nói.

57. Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Khi đến ngày ấy, chẳng ai trốn đi cả.

Vì vấn đề sức khỏe, Nam Cung Nhược Hư không thể uống rượu, chỉ cần có mặt một lát, đều có đệ đệ lo chu toàn. Hắn về Mặc Cách cư, pha trà tán gẫu với Ninh Vọng Thư, thanh nhàn tự tại.

Khi màn đêm buông xuống, có thể nghe thấy tiếng sanh tiêu diễn kịch từ xa xa truyền tới, Nam Cung Nhược Hư lắc đầu cười nói: “Lễ Bình còn mời gánh hát tới nữa chứ, đúng là nó chẳng ngại phiền phức.”

Ninh Vọng Thư cầm chén trà trong tay, chậm rãi uống, ánh mắt dừng ngoài cửa sổ, như có suy nghĩ...

“Nghĩ chuyện gì mà say sưa vậy?” Hắn cười hỏi.

“Ta đang nghĩ... Thì ra thành thân là thế này.” Nàng nghiêng đầu, khoe miệng không giấu được ý cười, “Trước kia còn tưởng là chuyện phiền phức lắm.”

“Sẽ rất phiền phức sao? Ta không có kinh nghiệm, cũng không hiểu lắm.”

“Ta cũng không hiểu lắm... Nhưng mà, cứ như vậy lại thoải mái.” Nàng thản nhiên cười, uống trà.

“Đúng rồi...” Hắn bỗng nghĩ tới một chuyện, lấy một cái hộp gấm nhỏ từ trong tay áo đưa ra, “Đây là quà của Vương giáo đầu, hắn nói nàng đã giúp hắn rất nhiều, cũng không biết nên cảm ơn thế nào, cái này còn như quà mừng tặng nàng.”

Nàng cầm lấy, mở ra thì thấy bên trong là một miếng ngọc trong suốt sáng long lanh, rõ ràng chính là ngọc dùng để ghép thành dây vàng áo ngọc nàng đã từng thấy.

“Quả nhiên hắn đã lấy dây vàng áo ngọc về!” Lúc đầu nàng vui vẻ, nhưng lại ngạc nhiên, “... Hắn gỡ một mảnh xuống!”

“Đây là ngọc trên dây vàng áo ngọc?” Hắn lấy miếng ngọc ra, ngọc tinh xảo đẹp đẽ, quả nhiên trên miếng ngọc có mấy cái lỗ nhỏ, chắc để luồn dây vàng vào. Lỗ nhỏ như đuôi ong, mượt mà bóng loáng, chắc chắn kỹ thuật rất cao siêu.

“Đối với người khác, dây vàng áo ngọc có lẽ là vật báu vô giá, nhưng đối với Vương giáo đầu, dây vàng áo ngọc chính là di vật tổ tiên hắn. Hắn đồng ý gỡ ra tặng nàng, có thể thấy hắn cảm kích nàng vô cùng.”

Ninh Vọng Thư đứng dậy lấy áo choàng khoác lên người hắn, chần chờ nói: “Theo chàng, có nên trả lại không?”

“Tháo cũng đã tháo rồi, cho dù nàng có trả, cũng không gắn lại được. Hơn nữa, đó cũng là một mảnh tâm ý, nếu hắn nghĩ chúng ta không nhận cũng không tốt.”

“Vậy nghe lời chàng!” Nàng hì hì cười, “Ta cũng nghĩ như vậy, như vậy có thể báo cáo với sư phụ!”

“Vọng Thư...” Hắn ôn nhu kêu.

“Hả, làm sao vậy?”

“Ta còn có một chuyện, không biết nàng có muốn nghe không?”

Nàng ôn nhu cười nói: “Bây giờ, chàng là phu quân của ta, còn thông minh hơn ta, chàng nói tất nhiên ta sẽ nghe.”

“Tốt lắm,” hắn nắm tay nàng, trầm giọng nói, “Quên chuyện thất diệt hộc hoa mà Tiết đại phu nói đi.”

Nghe được bốn chữ kia, nàng chợt im lặng, bình tĩnh nhìn hắn...

“Vọng Thư, ta không thể nhìn nàng vì ta mà chịu nguy hiểm!”

Nàng vẫn không hé răng.

Nam Cung Nhược Hư thở dài, đứng dậy, nàng đỡ lấy hắn. Hắn đi đến bên cửa sổ, chỉ vào cột đá trong viện, nói: “Thấy không?”

Nàng gật gù đầu, không rõ ý hắn.

“Nếu nàng vì ta mà bị nguy hiểm, ta đập đầu chết ở đó.” Hắn nói, “Nàng cũng biết ta chưa từng lừa nàng.”

“Chàng...” Ninh Vọng Thư cắn môi, tức giận không nên lời!

Hắn nắm bả vai nàng, ôn nhu nói: “Đây là yêu cầu duy nhất của ta!”

Im lặng thật lâu, Ninh Vọng Thư ngược hai mắt đẫm lệ lên: “Nhưng bệnh của chàng phải làm sao?”

“Có phải ta sẽ chết ngay đâu...” Hắn mỉm cười nói, lập tức bị nàng hung hăng liếc một cái.

“Không được nói bậy!”

Hắn ôm nàng, cúi đầu nói: “Chúng ta cứ bên nhau như vậy, đừng nghĩ gì cả, qua một ngày thì vui vẻ một ngày, vui mừng một ngày, được không?”

Nàng ôm chặt hắn, nước mắt thấm ướt quần áo, cuối cùng vẫn gật đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-ta-bich-sa-song>